JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2005/03 • 106422 • YIL 9 • SAYI 39 • 5 YTL / 5 MİLYON TL

12.İstanbul Jazz Festivali

Muvaffak "Maffy" Falay

Okay Temiz

Şevket Akıncı

Soulive

NHØP

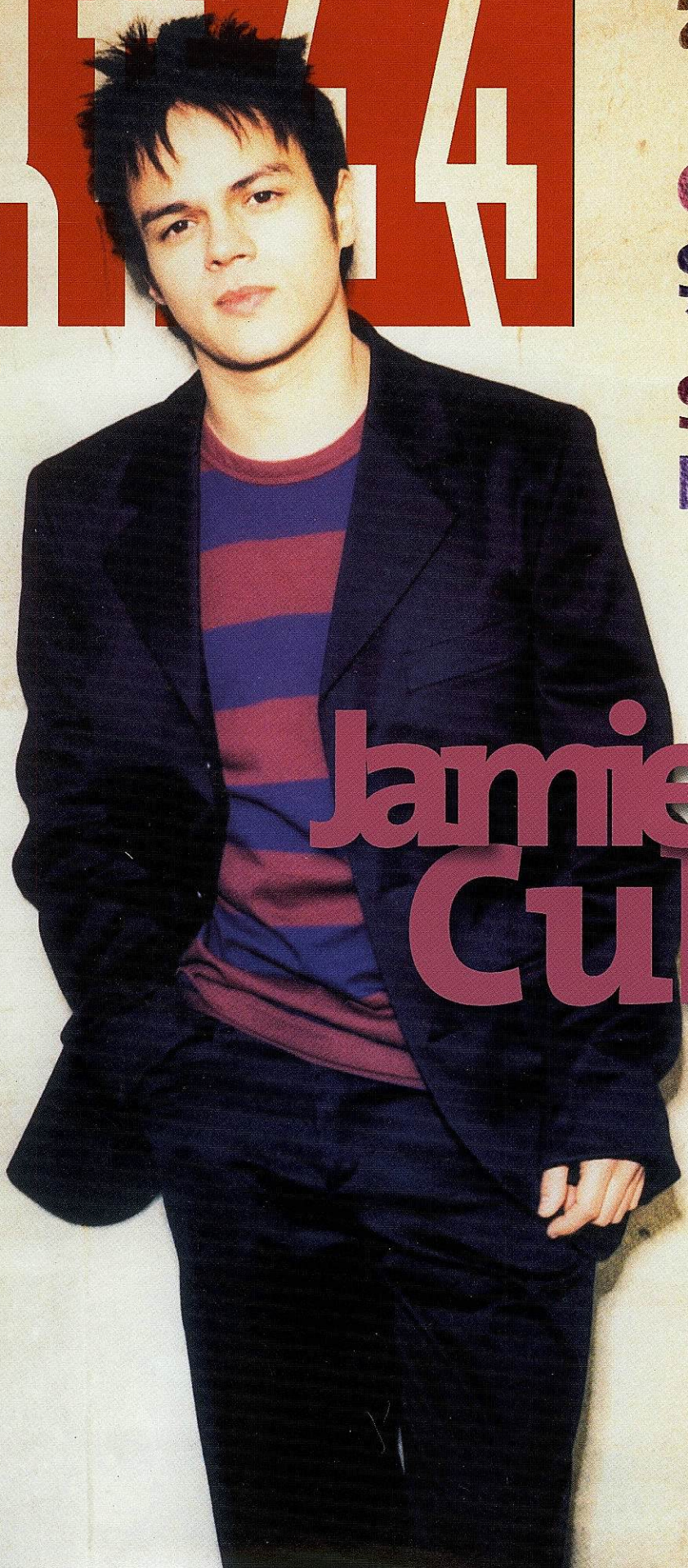

Jamie Cullum

9 771300 884003 03

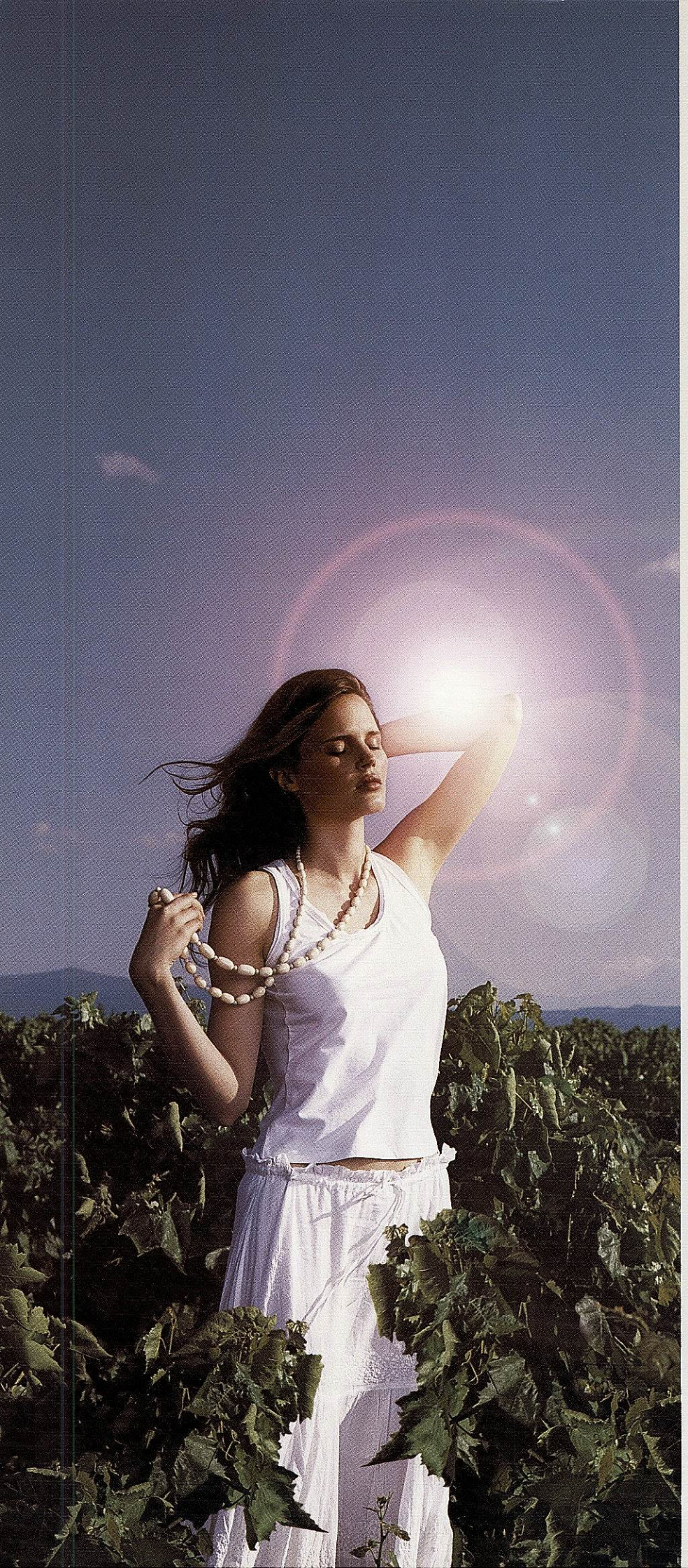

Güneşi tadın!

Terra... Türkiye'nin 'Terroir' mantığıyla üretilen ilk şarabı. Güneşin açısı, toprağın nemi, yağmurun miktarı, hasadın zamanı ince ince hesaplanarak üretiliyor. Bu yüzden Terra, tadını güneşten, kokusunu rüzgardan, ruhunu topraktan alıyor.

terra

KAYRA

Sayı: 39
Temmuz, Ağustos, Eylül 2005 ISSN 1300 - 8846

N A R D I S

Merhabalar,

9 yıldır her temmuz sayımız tabiki İstanbul Jazz Festivali ağırlıklı oluyor. **12. İstanbul Jazz Festivali** çeşitli polemiklere her zaman açık olmakla birlikte bu yıl daha keyifli. Pop ya da diğer unsurların az olması tabiki yetmiyor, öne çıkarılan ismin Tori Amos olması düşündürüyor. Bunun haricinde program çok başarılı. Özellikle dikkati çeken, bu yıl yerli müzisyene makul ölçülerde yer ayrılması. Genç müzisyenlerin programda kabul görmesi bu yılın artılarından. Umarız müzik severler de gereken ilgiyi gösterir ve konserleri keyifle dinlerler.

Dergimizde de yer verdiğimiz gibi festivaller dışında da yer alan jazz hareketliliği göze çarpıyor. Özellikle İstanbul'da gerçekten "her yerde jazz var". Açık hava ve sahillerde hemen her yerde jazz müzisyenlerinin sahne aldığı mekanlara rastlayacaksınız.

Bu sayımızda röportajlarımız genelde festivale katılanlar sanatçılar ağırlıklı. Bu yıl bir de ödül alacak olan **Muvaffak "Maffy" Falay**, ayrıca **Aycan Teztel**, Okay Temiz, **Elvan Aracı** Tunçel Gülsoy'un kaleminden, yakın planda. Bize Kanada'dan yazan arkadaşımız Ozan Boz'dan gelen **John Scofield** yazısını da atlamayın. Bu arada yeni albümleriyle **Lifeline**'dan Şevket Akıncı ve DMC'den albümü çıkacak olan **Lloyd Chisholm**, Nardis Jazz Club'ın sponsorluğunda ilk kez yapılan jazz vokal yarışmasının ve Estonya'daki Nomme Jazz Yarışmasının birincisi **Evrim Özşuca** ve yine bu yarışmanın başarılı sesleri **Sezgi Olgaç** ve **Özge Pınar** ile yapılan röportajlarımız yer alıyor.

Bu son dönem ardarda ölen bascılar maalesef bu sayımızda da Viktor Bensusan'ın bölümünü oluşturdu. **Niels Henning Orsted Pedersen**, Percy Heath, **Jimmy Woode** ve yazısı bu sayıya yetişemeyen **Pierre Michelot** bunlar arasında.

Filiz Küçük bu kez sağlıkla aramıza dönen **Nühket Ruacan** ile ve genç davulcu **Erhan Seçkin** ile "Görüş Açısı"nı gerçekleştirdi.

Önümüzdeki sayımız Akbank Jazz Festivali ağırlıklı olacak. Programları heyecan verici. Eğer bir son dakika değişikliği olmazsa bu yıl 15.yılında olan **Akbank Jazz Festivali**'nin programında **Dave Holland Quintet**, Italian Instabile Orchestra, **AZA with Pharoah Sanders**, Wallace Roney, **Orrin Evans**, John Benitez ve **Will Calhoun**, Spanish Harlem Orchestra, **Nils Petter Molvear**, Soweto Kinch, **Henry Grimes**, Marylin Crispell, **Andrew Cyrille Trio** olacak.

Herkese iyi konserler, iyi tatiller...

ZUHAL FOCAN
focan@nardisjazz.com

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Gnl. Md. Yardımcısı
Muhasebe-Finans
Jale ÜRPER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Kapak: Jamie Cullum

Reklam
Selim Erem, Aslı Balımtaş

Katkıda Bulunanlar
Begüm Gülsoy, Can Ergelmiş, Elçin Joyner, Eray Aytimur, Emre Memecan, Filiz Küçük, Fusun Levet, Orhun Yakın, Ozan Boz, Özgü Özman, Seda Binbaşgil, Uğur Hüküm.

Grafik - Tasarım
Bülent USTAOĞLU

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Abone İlişkileri
Sedef Vancı

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi
1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34204 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.413 33 33
Fax: 0.212.413 33 34

Ankara Bürosu:
Akay Cad. Güfte Sok. No: 8/5 Akay/Ankara
Tel: 0.312.419 11 75-76-77
Fax:0.312.419 11 78

İzmir Bürosu:
Şair Eşref Bulvarı No: 65/3 D. 5 Alsancak/İzmir
Tel: 0.232.465 14 08-09-17
Fax: 0.232.465 14 11

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2005 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Wayne Shorter
The Big Beat
Art Blakey
Englewood Cliffs, NJ
1960

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

- KANADA'DA JAZZ *Serdar Karabatı*
- RUDRESH MAHANTHAPPA *Serdar Karabatı*
- MALIA *Serdar Karabatı*
- UNTERFAHRT *Serdar Karabatı*
- TROUBLEMAKERS *Elçin Joyner*
- KİTAPLAR, CD'LER *Zuhal Focan*
- TOOTS THIELEMANS.COM *Seda Binbaşgil*

12 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- *Ali Sönmez*

16 RÖPS.

- MUVAFFAK "MAFFY" FALAY *Tunçel Gülsoy*
- İSTANBUL SUPERBAND *Tunçel Gülsoy*
- OKAY TEMİZ *Tunçel Gülsoy*
- ELVAN ARACI *Tunçel Gülsoy*
- JOHN SCOFIELD *Özgü Özman & Ozan Boz*
- LIFELINE *Tunçel Gülsoy*
- LLOYD CHISHOLM *Tunçel Gülsoy*
- TOOTS THIELEMANS *Seda Binbaşgil*
- EVRİM ÖZŞUCA *Eray Aytimur*
- SEZGİ OLGAÇ *Can Ergelmiş*
- ÖZGE PINAR *Can Ergelmiş*

40 NELER OLACAK

- 12.İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ *Zuhal Focan*
- GENÇ JAZZ *Filiz Küçük*
- JAMIE CULLUM *Begüm Gülsoy*
- SOULIVE! *Emre Memecan*
- HER YERDE JAZZ VAR *Zuhal Focan*
- NARDIS *Zuhal Focan*

52 NELER OLDU

- PARIS'TEN *Fusun Levet*
- PARIS'TEN MEKTUP *Uğur Hüküm*
- NHOP *Victor Bensusan*
- PERCY HEATH *Victor Bensusan*
- JIMMY WOODE *Victor Bensusan*
- MELVİN TAYLOR *Orhun Yakın*

60 GÖRÜŞ AÇISI

- NÜKHET RUACAN *Filiz Küçük*
- ERHAN SEÇKİN *Filiz Küçük*

63 KLİNİK

- REHARMONISATION –II *Cem Tuncer*

65 CD VİTRİNİ

Tuna Ötenel (How Much Do You Love Me?), Lifeline (New Frontier), Serkan Çağrı (Nefesim), Pat Metheny Group (The Way Up), Joshua Redman / Elastic Band Momentum), Terence Blanchard (Flow), Harvey Mason (With all my Heart), SF Jazz Collective (Live!), Soulive (Steady Groovin'), Steve Cole (Spin), Jeff Golub (Temptetion), Falvio Boltro (40), Keiko Matsui (Walls of Akendora), Amos Lee (Amos Lee), (Acoustic Alchemy (American / English), Michael Bubble (It's Time), BrazilBossa'n'Bass, Miles Davis (Miles in Tokyo), Miles Davis (Four & More), Miles Davis (In Berlin), Miles Davis (In Europe), Grant Green (Ain't It Funky Now!), Wynton Marsalis (Unforgivable Blackness), Wayne Shorter (Night Dreamer), Nancy Wilson (Live in Las Vegas), Andrew Hill (Black Fire), The Best of Blue Note, Duke Ellington (Piano in the Background), Charlie Mingus (Tijuana Moods), Les Divas Du Jazz (Aretha Franklin, Sarah Vaughan, Billie Holiday), Il Divo, George Winston (Montana – A Love Story), Marc Moulin (Sam's Suffy), Etta James (Blues To Bone), Al Green (Everything's OK), Mariza (Transparate).

69 RADYOLAR Filiz Küçük

70 KÖRLEME

- BURAK BEDİKYAN *Serdar Karabatı*

72 BULMACA

- *Serdar Karabatı*

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Tim Brady'nin elektrik gitar ve değişik büyüklüklerdeki orkestralar için yazdığı onun üzerinde eseri mevcut.

Kanada'da da

Pek farkında olunmasa da, Kanada rehber kitaplara girecek sayıda müzisyenin aktif olarak çaldığı bir jazz dünyası. Yanı başındaki müzik sektörünün gölgesinde kalmaktan muzdarip ülkeyle ilgili izlenimler birkaç iyi festivale ev sahipliği yapıyor oluşundan pek öteye geçmiyor. Ya da zaman zaman garip bir yanlışlıkla Amerikalı olarak anılan jazz şöhretlerinden. Oysa Montreal çıkışlı **Ambiances Magnétiques**'e genel bir bakış dahi bundan daha fazlasını görmeye yetiyor.

Ambiances Magnétiques 1980'lerin ilk yıllarına uzanan bir işbirliğinden, gitarist René Lussier ve saksofoncu Jean Derome'un ikili konserlerinden yola çıkarak bugüne gelmiş. Konserler zaman içinde deneye meraklı müzisyenleri bir araya toplayan, hatta avantgarde ile Montreal'i özdeşleştiren bir girişime dönüşmüş. Bu birlikteliğin ürünlerini kayda geçirecek ve ayakta tutacak müzik şirketinin kuruluşu ise gitarist André Duchesne ve klarinetçi Robert Marcel Lepage'ın gelişine denk düşüyor. Yapımlar şu anda topluluğa seksen sonlarına doğru katılmış olan Joane Hétu ve Michel F. Côté gibi isimler tarafından yönetiliyor. Tasarım ve görselleri de dahil olmak üzere Ambiances Magnétiques özgünlüğünü sıkı sıkıya korumakta.

Doğaçlama müzik, yeni rock, elektronik ve gürültü, yeni grup müziği, ve yeni jazz tariflerini vurgulayan Ambiances Magnétiques bu listenin hakkını veren, geniş bir kataloga sahip. Quebec sanat kurumlarının ve üniversitelerin de katkılarıyla 1983'ten bugüne kadar 140'ın üzerinde kayıt yapılmış. Öncekilerde olduğu gibi, son dönemde yayınlanan albümler de çizgileriyle Ambiances Magnétiques'in geniş bakışını tescil ediyor. Örneğin, Trio Derome-Guilbeat-Tanguay'in 10 Compositions'u, Jean Derome'un 1974'ten bugüne değin yazdığı bazı besteleri bir araya getiren, post-bop ayarındaki bir kayıt. Bunun yanında, günümüz yaylı dörtlülerin izlediği yolda gitmekte olan Quatuor Bozzini'nin Portrait Montreal'ini veya seksenlerden beri bir ses tasarımcısı olarak şiirden multimedya çalışmalarına kadar birçok alana el atmış olan Pierre-André Arcand'ın Atlas Epilectic'ini dinlemek mümkün. **Ambiances Magnétiques**'in sıradışı listesinin önemli ekiplerinden biri de Klaxon Gueule. Michel F. Côté, Bernard Falaise ve Alexandre St-Onge'dan oluşan ve elektro-akustik doğaçlama eksenindeki çalışmalarıyla bilinen grubun yüksek dozda elektronik kullanıma başvuran üçüncü ve son kaydı Grain adını taşımakta. Klaxon Gueule'in gitaristi Falaise'in bir başka çalışması ise Ron Samworth, Pierre Tanguay ve Dylan van der Schyff ortaklığındaki, elektroniklerle çevrilmiş iki gitar-iki davul projesi The Unexpected One. Ambiances Magnétiques'in bir çok projesinde bulunmuş olan davulcu Pierre Tanguay bu albümün iç kapağına şöyle yazmış: Neden bir doğaçlama müzik kaydı daha? Çünkü yeterince yok. Neden ? Çünkü yeterince satmıyor. Neden? Çünkü çok önemli. Neden? Çünkü... Elbette, bu tür kayıtları dinlemek alışkanlıkların dışında bir çaba göstermeyi ve müziğin ne olduğuna dair kafa patlatmayı gerektiriyor.

Listedeki yakın tarihli bir diğer albüm **NOMA**'nın Diversion'u. Kanada'nın önemli müzisyenlerinden addedilen tromboncu Tom Walsh önderliğindeki albüm 2000 ve 2002 yıllarında yapılmış canlı performanslardan bir seçkiye dayanıyor. Çoğu bölümünde bir başlangıç veya bitiş hissi uyandırmayan, avantgarde, funk ve alternatif rock tınılarıyla bezenmiş olan Diversion'un zaman zaman ciddi bir karşıtlığa dönüşen yaratıcılık ve dinlenebilirlik arasında iyi bir çözüm bulmuş, eklektik bir çalışma olduğu söylenebilir. Dikkati çeken bir başka kayıt ise elektrik gitarı hemen hemen her türdeki orkestrasyona almış olan **Tim Brady**'nin Playing Guitar başlıklı senfonisi. Beş ana bölümden oluşan bu gitar senfonisi Lorraine Vaillancourt yönetimindeki Nouvel Ensemble Moderne eşliğinde seslendirilmiş. Gitaristin 1989'den beri Bradyworks adı altında devam ettirmekte olduğu geniş soluklu projelerin bir yenisi olan Playing Guitar: Symphony #1 minimalizm dahil modern müziğe damgasına vurmuş hemen tüm yaklaşımları barındırıyor. Elektrik gitar ile orkestra arasında organik bir bağ oluşturmayı başarmış bu eser özellikle sampler sololarının yer aldığı tansiyonlu bölümlerinde coşkun hisler uyandırıyor.

Henüz aşinası olmayanlar için Ambiances Magnétiques'in şaşırtıcı, hatta kışkırtıcı bir keşif olacağını tahmin etmek güç değil. Kuvvetli kimliği ve zengin kataloğu ile Ambiances Magnétiques etrafınızdaki bulutları bir anda dağıtabilir.

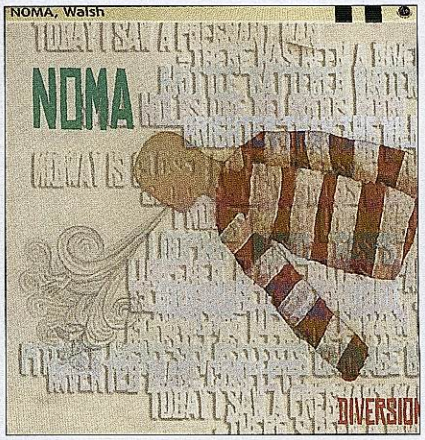

Tom Walsh önderliğindeki NOMA'nın Diversion'u canlı performanslardan bir seçkiye dayanıyor.

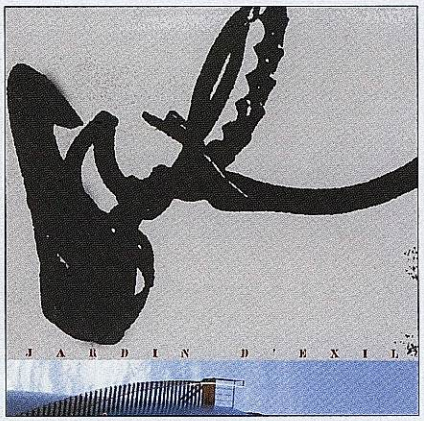

Phillippe Lauzier ve Alexandre Grogg önderliğindeki Ensemble en pièces'in Jardin d'exil kaydı modern jazz olarak tarif edilen unsurları bütünüyle barındıran bir kimlikte.

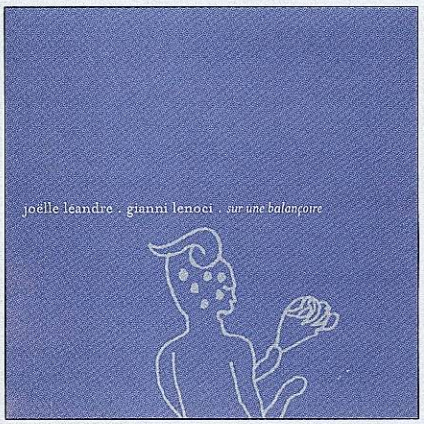

Joëlle Léandre ve Gianni Lenoci'nin Sur une Balançoire kaydı serbestisi yüksek bas-piyano düetlerini ve anlık ses tasarımlarını oda müziği yaklaşımında bir araya getiren, ilginç bir çalışma.

www.ambiancesmagnetiques.com

Rudresh Mahanthappa

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

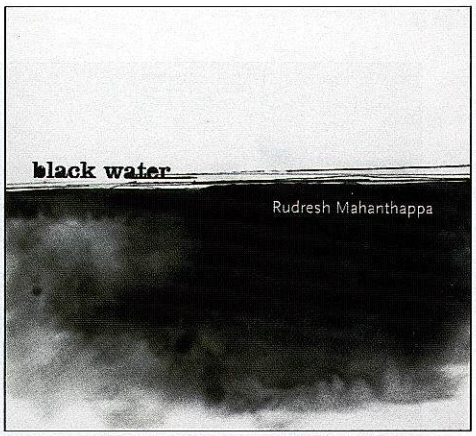

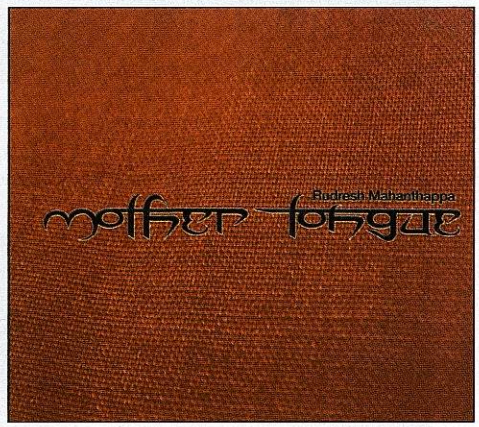

Modern jazz'da neler olup bittiğini son notasına kadar bilmek istiyorsanız saksofoncu Rudresh Mahanthappa'nın ismini mutlaka not edin. New York kalabalığına karışmış ileri bakışlı bir grup jazz'cı gibi Mahanthappa da müziği yeni mecralara çekmek için çaba harcıyor. Saksofoncu bugüne kadar kendi adına üç albüm çıkardı. Ryan Shultz, Jim Trompeter, Larry Kohut ve Jerry Steinhilber ortaklığındaki 1996 yapımı Yatra yeni basımı yapılmadığı için bulması zor albüm kategorisinde. Ancak, meraklısı için Red Giant'tan 2002'de yayınlanan Black Water ve Pi Recordings'den yayınlanan üçüncü albüm Mother Tongue Rudresh Mahanthappa'nın faaliyetlerinin dolgun birer özetini sunuyor.

Mahanthappa ailesi Hindistan kökenli olup Amerika'da yetişmiş yeni kuşak jazz'cılar arasında piyanist Vijay Iyer ile birlikte en bilinenlerden sayılabilir. İkili birbirlerinin çalışmalarına karşılıklı olarak katkıda bulunuyorlar. Iyer hem Black Water hem de Mother Tongue'da yer almış, Mahanthappa ise en son olarak piyanistin bu yıl yayınlanan albümünde. Kayıtlarına verdiği isimlerle Rudresh Mahanthappa Hint kimliğine sosyopolitik bir bakışla atıfta bulunmakta. Kapak içlerindeki kısa yazılarından göçmenlik ve yabancılık kavramları üzerine düşündüğü belli oluyor Mahanthappa'nın. Black Water ismini İngilizler'e karşı ayaklananların götürüldüğü bir hapishaneden alıyor; Mother Tongue ise Hindistan'da sanıldığından çok daha fazla dil konuşulduğunu vurgulamak için seçilmiş. Ancak, kişisel notlar olarak düşülmüş bu satırların müziği tarif etmekle bir ilgisi bulunmuyor. Etnik dokunuşlu sayılı anın dışında her iki albüm de akustik jazz'ın güncel örnekleriyle aynı sınıfta yer alan işler.

Bir yanlarıyla M-Base'den kopup gelmiş gibi tınlayan Black Water ve Mother Tongue piyanodaki Vijay Iyer yanında akustik basta François Moutin ve davulda Elliot Humberto Kavee ile birlikte kotarılmış kayıtlar. Kompozisyonları kendi başlarına amaç olarak değil icra tercihlerinin hizmetinde kullanılmış birer model olarak özetlemek mümkün. Bu da kaçınılmaz olarak devingen ama puslu bir hava yaratmış. Kendi kategorilerinin kalibresi yüksek çalışmalarından olan Black Water ve Mother Tongue bazı jazz dergilerince yeni yıldızlar sınıfında addedilen Rudresh Mahanthappa'ya aşina olmak için isteyenler için çok iyi birer fırsat.

Malia

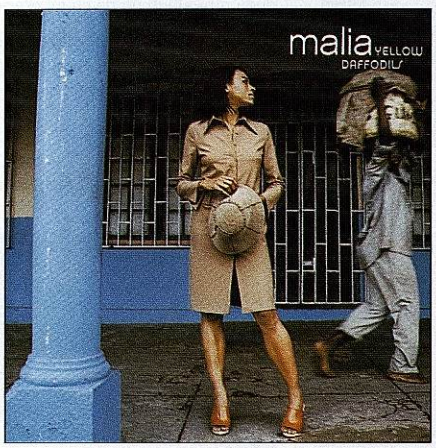

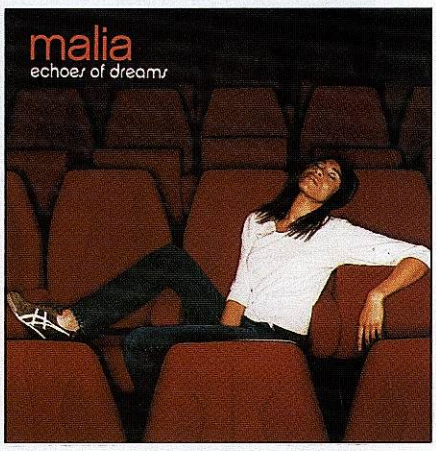

Bugünlerde bir değişim yaşanıyor müzikte. Özellikle de pop, soul ve jazz'ın kesiştiği yerlerde. Daha doğrusu, popun jazz'a baktığı pencerelerde. Kimilerinin zeki pop yakıştırması yaptığı stiller. Pek de haksız değiller; jazz'ın kıvrımları her stili besleyecek kadar büyük bir dağarcığı barındırıyor çünkü. Malia bu değişimle birlikte son dönemde gündeme gelen isimler içinde dikkati özellikle hak edenlerden. Esin listesinde Billie Holiday, Sarah Vaughan, Ella Fitzgerald, Louis Armstrong ve Nina Simone'u ardarda sayan birini gözden kaçırmak kolay değil. Konserleri henüz nispeten sınırlı bir kesimin ilgisinde olmasına karşın, Malia Yellow Daffodils ve Echoes of Dreams isimli iki albümüyle ileride keşifte bulunacaklar için ilk elden ulaşır halde. Her iki albümde de André Manoukian'ın çok yönlü katkısı var. Manoukian besteci, piyanist, aranjör, hatta kayıt masasının başındaki kişi olarak neredeyse tüm işleri çekip çevirmiş. Müzik piyasasında uzun sürelerdir çalışmakta olan Manoukian'ın kariyeri Malia'nın albümleriyle uluslararası anlamda bir çıkışa geçiyor gibi.

Yellow Daffodils melankolik taraflarını sukûnetli bir mizah unsuruyla dengeleyen, başarılı bir yapım. İlk dönemlerindeki Matt Bianco, az sayıdaki parlak anlarındaki Gino Vannelli ve bir dönemki Sade ile özdeşleşmiş sofistike ve şık popüler çizginin günümüzdeki bir tezahürü olarak da algılanabilecek albüm Malia'nın farklı stil ve renkler arasında kolayca geçiş yapabileceğini gösteriyor. Ancak Yellow Daffodils esasen jazz'a yaslanan vurgularında derinlik kazanmış. Bu anlamda, Purple Shoes'daki nefeslilere, bir balad olarak Moon Glows'a veya Erik Truffaz ve ekibinin varlığına özellikle dikkat etmek gerekiyor. Bir nokta da Malia'nın söz yazarlığı. I believed in roses/Stereotyped romances/I was Cinderella in my dreams/Like Svengali has power, like a bee needs a flower/You were like a drug to me gibi mısralarda hem naif, hem de gizemli bir dünyanın ipuçlarını taşıyor Malia. İlkinin üzerinden uzun zaman geçmeden yayınlanmış olması nedeniyle Echoes of Dreams bir devam albümü olarak algılanmaya müsait bir görüntü veriyor. Ancak, bu kayıt Yellow Daffodils'in ekseninden uzaklaşmış, kolayca başka bir kategoriye yuvarlanabilecek bir iş. İlk albüm nu-soul olarak adlandırılacak ise örneğin, ikinci albümün çizgisi alternatif pop benzeri bir tarife uygun düşmekte. Bu farkı yaratan en önemli unsur, yumuşak bir rock havasının ilk albümdeki jazz dokusunun yerini almış olması. Yüzeydeki bu rock örtüsü birkaç parçada country tınılarına kadar uzanabiliyor. İlk albümü sevenlerin diğerini beğenmeyecek olması pek ihtimal dahilinde olmasa da, Yellow Daffodils taraftarının Echoes of Dream'e bir parça daha uzak duracağı tahmin edilebilir.

www.malia-online.com

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Unterfahrt

Unterfahrt'ın Münih'in en iyi bilinen jazz kulübü olması en başta elbette zengin ve daimi bir program sunmasına dayanıyor. Tales in Tones Trio'nun ertesi akşamında program Cazyapjazz'a ayrılmıştı.

Nereye giderseniz hemen hemen aynı manzarayla karşılaşıyorsunuz. Zemin katta ya da bodrumda, toprak kırmızısı tuğlası, eskimiş ahşabı ve sarı-kahverengi ışığıyla. Pek saklayacağı yokmuş gibi durmakla birlikte, **Unterfahrt** da şifre yüklü bu mabetlerden biri. Einsteinstrasse 42, Münih'in Mayıs yağmurunun yalnızlığına bürünmüş olan Max Weber Platz'da, avluya açılan bir girişin numarası. Girişin sağındaki merdivenlerden inerek upuzun bir koridoru geçiyorsunuz; sessiz beyaz duvarlarında sağlı sollu ışıklı panolarda konser fotoğrafları. Koridor maden ocağından çevirme bir tüneli andırıyor bir taraftan. Gecenin grubu piyanist **Ralf Schmid**'in Tales in Tones Trio'su. Daha sonradan Schmid'in bir başka TTT, o sıralarda İstanbul'da çalmakta olan Tied and Tickled Trio ile yakın ilişkisi olduğunu öğreniyorum. Kulüp kaba bir hesapla yüz kişi kadar alıyor. Çok gürültülü olmamakla birlikte bol konuşma ve kahkaha eşliğinde çınlayan mekan müzik başladığı anda keskin bir biçimde sessizliğe bürünüyor. Yüzde yüz ilgi. Basta Veit Hübner ve davulda Torsten Krill ile **Tales in Tones Trio** bir ortak geçmişe sahip olduklarını daha ilk dakikalarda belli ediyor. Jobim'in Corcovado'sunun yorumu yanında Schmid'in kendi bestelerinden Agios ve Sub Surface programda dikkati çekenlerden. Unterfahrt programında çalınanların bir bölümü üçlünün 2004 albümü Sub Surface'da kayda geçmiş parçalar. Albüm Schmid'in kendi müzik şirketi Obliq Sound'dan 503 koduyla yayınlamış. Sub Surface Esbjörn Svensson Trio'nun popülerleştirdiği stilde, kısa bir parça olan Sabari ile açılıyor, bunu atletik bir parça olan Pipo izliyor. Sonrasında ise üçlünün yer yer Avrupa oda jazz'ı olarak tarif ettiği stilde, zaman duygusu açık, geniş soluklu besteler ve Chick Corea'yı anımsatan Galop geliyor. Kapanış bölümü konserde olduğu gibi albümün de en iyi eserleri Agios ve Sub Surface'a ayrılmış.

Unterfahrt ziyaretinin belki en önemli yanı Almanya'nın jazz'ın değerli hissedarlarından biri olduğunu yeniden hatırlatmasıydı. Kıtanın dört tarafına hakim bu coğrafyada jazz'ın hemen her türünün yaşamasına olanak verecek sayıda yol ve durak var.

http://www.unterfahrt.de / http://www.talesintonestrio.de / http://www.obliqsound.com

F!üge!sch!ag "Üç piyano, üç besteci, üç piyanist için müzik" alt başlığıyla sunulan ve Ralf Schmid, Gert Wilden ve Andy Lutter'in kuyruklu piyano odaklı ses, biçim veya etki arayışlarını kayda geçiren akademik nitelikte bir proje.

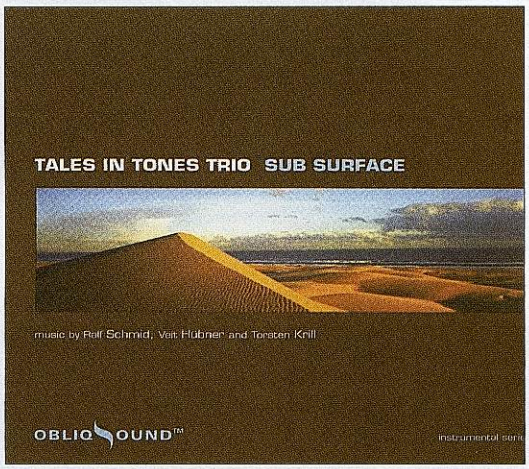

Tales in Tones Trio piyanoda Ralf Schmid, basta Veit Hübner ve davulda Torsten Krill'den oluşuyor.

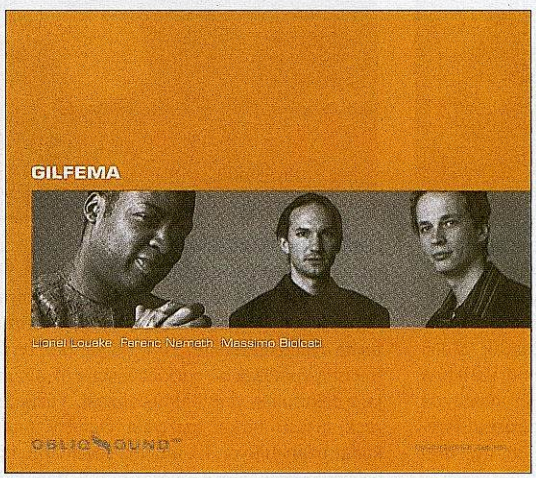

Benin doğumlu gitarist/vokalist Lionel Loueke'nin akustik basta Massimo Biolcati ve davulda Ferenc Nemeth ile birlikte kaydettiği Gilfema, bir tarafıyla Afrika şubesi bir João Bosco albümü gibi tınlıyor.

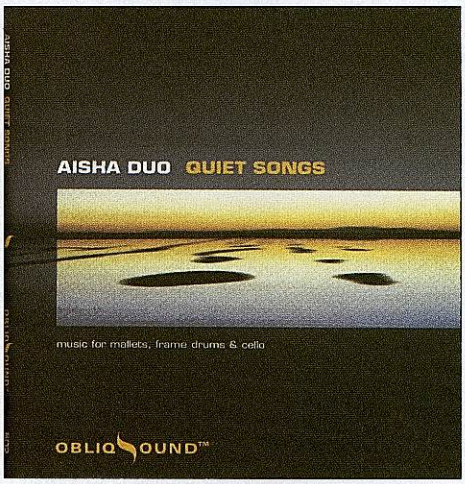

Aisha Duo, Quiet Songs Andrea Dulbecco ve Luca Gusella'nın vibrafon ve marimba ikilisi olarak 2003 yılında İtalya'da kaydettiği hoş bir proje.

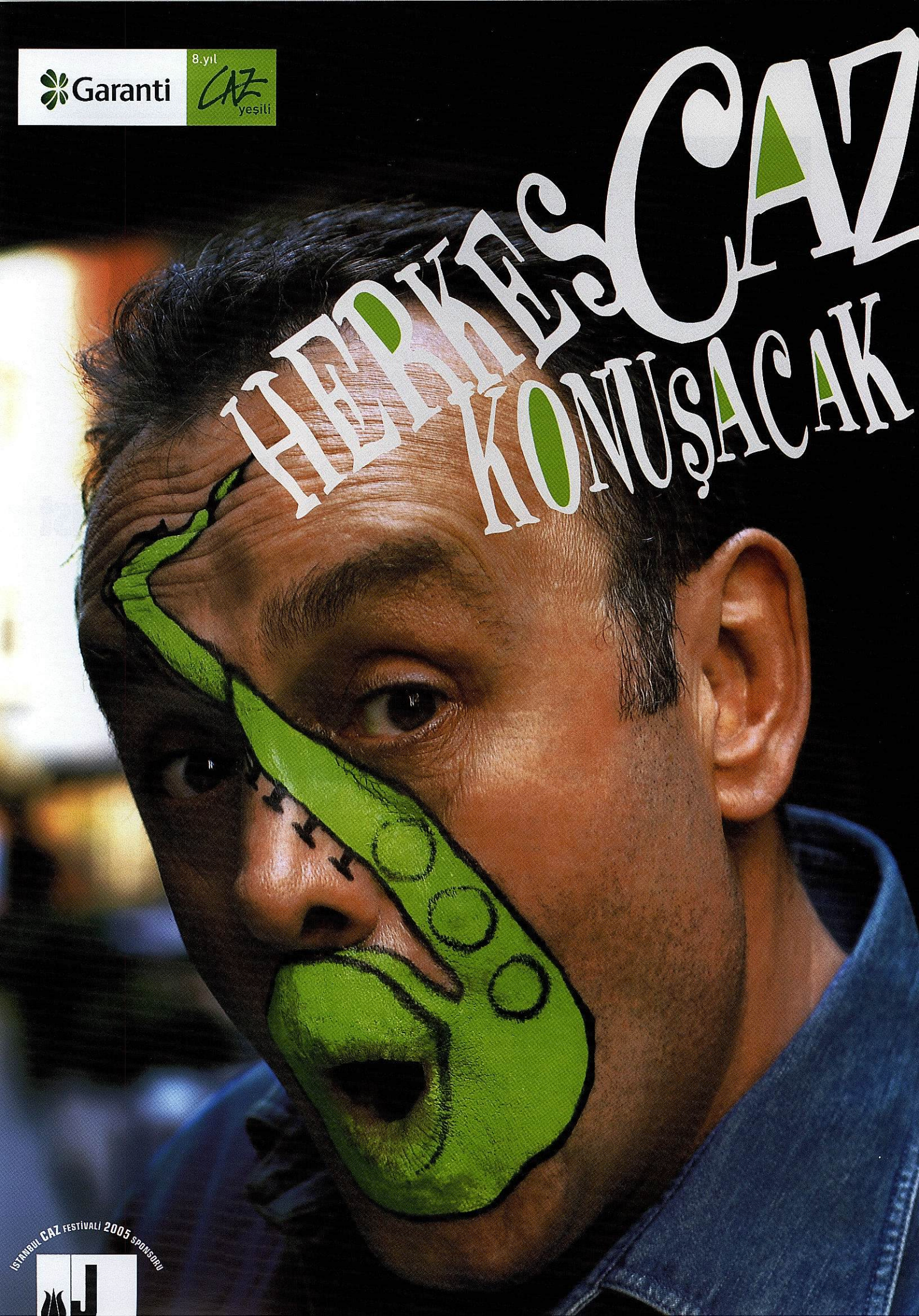
Garanti
8.yıl
CAZ
yeşili
HERKES CAZ
KONUŞACAK
İSTANBUL CAZ FESTİVALİ 2005 SPONSORU

Elçin Joyner
elcinjoyner@gmail.com

Troublemakers: Empresyonist Jazz Resimleri

Troublemakers, iki müzisyenin hayatı, yaşadıklarını ve dış dünyanın kulaklarında bıraktığı izlenimi, kısaca anlatılmaya değer her şeyi kendi dillerince, kendi anladıkları ve anlatmak istedikleri şekilde bizlere sundukları rengarenk bir tablo. Müzik türleri arasındaki sınırlar, konturlar bellirsiz, bir renkten diğerine farkettirmeden geçen usta bir fırça gibi akışkan notaları. Onların müziğinde isteyen istediğini duymakta serbest.

Troublemakers, 90'ların sonlarında **Lionel Corsini, Arnould Taifeller** ve **Fred Berthet** adlı üç Fransız müzisyenin öncülüğünde kurulan bir müzik grubu. Aslında Troublemakers'ı tanımlarken "müzik grubu" yerine bu birlikteliğin dinamiklerini daha iyi anlatacak bir deyim kullanmak daha yerinde olur, mesela "müzikal think tank" ya da "müzikal koalisyon" gibi... Çünkü Troublemakers'ı oluşturan müzisyenler her ne kadar ürettikleri müzikleri tek bir isim ve albüm kapağı altında piyasa sürseler de bu üretimin bir kaç aşaması hariç birbirlerinden bağımsız olarak çalışıyor ve daha sonra ürettiklerini kolajlayarak yeni bir forma sokuyorlar.

Troublemakers'ın yaşça en büyük üyesi 1972 doğumlu olan Lionel Corsini, Fransa'da aynı zamanda "DJ Oil" adıyla da biliniyor. Corsini uzun bir süre seçkin jazz kulüplerinde baba yadigarı plaklarla yine baba yadigarı olan DJ'lik mesleğini yürütmüş. Marsilya'nın en önemli gece kulübü Le Trolleybus'de deneysel acid jazz ve trip-hop setleri ile önce kendisine geniş bir fanatik dinleyici kitlesi edinmiş, daha sonra da bugün birlikte Blue Note gibi saygın bir plak şirketine imza attığı grup arkadaşları ile tanışmış. Lionel Corsini, grubun diğer üyesi Arnould Taifeller gibi bir enstrümantalist değil, ancak değişik türden müziklerin farklı kimyalarını çok iyi kavramış ve onu oluşturan elementler ile oynamasını çok iyi bilen bir müzisyen. Turntable'a fazlasıyla hakim ve mixing konusunda oldukça gelişmiş bir teknik yeterliliğe sahip. Aynı zamanda grubun şimdiye kadar yayımlanmış albümlerinde besteler Lionel Corsini ve Arnould Taifeller imzasını taşıyor.

Arnould Taifeller ise, Troublemakers'ın belki de en renkli ve en yetenekli ismi. Küçük yaşta rock gitar ile başlayan müzik macerası ilk kez 14 yaşında Miles Davis'i keşfetmesi ile birlikte jazz ile devam etmiş. Her ne kadar başlarda Miles Davis'e öykünerek trompet çalmaya karar vermişse de doktorların astım teşhisi koymaları ile birlikte trompetini bir kenara bırakıp bas gitarda karar kılmış. Konservatuvarda aldığı jazz eğitiminden sonra, elektro-akustik üzerine yükses lisansini tamamlamış ve daha sonra gönlünü film müziklerine kaptırmış. 3 sene boyunca akademik olarak Hitchcock'dan De Palma'ya, Tarantino'dan Kubrick'e kadar bir çok usta yönetmenin film müziklerini incelemiş, analiz etmiş ve bu konuda verdiği ödüllü tezle master derecesini tamamlamış. Bu arada çeşitli gruplar ile birlikte elektronik jazz denemeleri yapmış ve hatta "East" takma adı altında bir kaç tane de underground albüm çıkarmış. Lionel Corsini ile yolları da bu albümlerden birinin kayıtlarında kesişmiş. Arnould Taifeller'den bahsederken onun müzikal kimliğinin yanında hayatının önemli bir kısmını kaplayan ve Troublemakers'ın bir çok projesine önayak olan yönetmenliğinden de bahsetmekte fayda var.

Troublemakers'ın üçüncü kurucu üyesi de 2000 senesinde yayınlanan "Doubts & Convictions" albümünden sonra grup ile yollarını ayıran Fred Berthet. Berthet, Parisli elektronik müzik dinleyicileri tarafından oldukça iyi tanınan ve takip edilen bir müzisyen. Troublemakers'dan önce hem solo olarak hem de zaman zaman çeşitli gruplar ile birlikte bir çok albüme imza atmış. Bunlardan en önemlisi 1997 yılında Venus Attack Project ile birlikte Amerika'da çıkardıkları "Boulé" isimli çalışma. Fred Berthet bilgisayar destekli müzik konusunda oldukça yetkin bir isim, zaten "Doubts & Convictions"un elektronik sound'nun mimarı da bizzat kendisi. Berthet Troublemakers ile yollarını ayırdıktan sonra hala solo olarak çalışmalarına devam ediyor ve dünyanın çeşitli yerlerinde bilgisayar destekli müzik ve programcılık üzerine workshop'lar düzenliyor.

Bu birbirinden yetenekli üç müzisyenin tesadüfi tanışmalarından sonra bir araya gelmelerinin hikayesi ise oldukça ilginç. Başlarda birbirlerinin müziklerini dinlemek, müzikal ve teknik anlamda fikir alış-verişinde bulunmak için ayda bir kaç kere bir araya gelmeye başlamışlar. Daha sonra oluşan bu müzikal fikir kulübünde önce birbirle-

rinin işlerini değiş tokuş etmeye ve üzerinde oynamalar yapmaya başlamışlar. Bir sonraki toplantılarında, daha önce değiş tokuş ettikleri işlerin müziğin öz temasından uzaklaşmadan farklı parmaklardan farklı dokunuşlar ile nasıl değiştiğini ve nasıl başkalaştığını farketmişler. Başlarda bu dokunuşlar, bir hikaye hakkında okuyucunun izlenimlerini anlattığı bir dip nottan öteye geçmezken sonraları bu yaratıcı deneyselliğin sonuçlarının çok başarılı oldugunu farketmeleriyle "Troublemakers" kurulmuş.

Grubun erken dönem çalışmalarını bir albüm altında toplama girişimleri, Fransız plak şirketleri tarafından müziklerinin "yeteneksiz ellerden çıkma" olarak değerlendirilmesi ile birlikte geri çevrilmiş. Bu ilk çalışmalar ve albüme koymaya karar verdikleri son parçalar 2000 senesinde Amerikalı Guidance Recordings'in desteği ile "Doubts and Convictions" adı altında piyasaya sürüldü. Doubts & Convictions, funk, jazz, latin gibi müziklerin down tempo elektronik bir altyapıda, oldukça zekice ve kaliteli dizilimlerle bir araya getirilmesiyle oluşmuş, Avrupalı ellerden çıkmış olduğunu belli eden ve grubun sound'unun karakteristik özelliklerini başarılı bir şekilde yansıtan bir albüm. Hem bu sebeplerden ötürü hem de plak şirketinin Amerika orijinli olmasından dolayı Troublemakers üyeleri ilk büyük çıkışlarını "Doubts and Convictions"ın tanıtım konserleri ile New York ve Amerika'nın diğer müzik merkezi metropollerinde yaptılar. Daha sonra ünlerinin önce ülkeleri Fransa'da ve İngiltere ve Hollanda başta olmak üzere diğer ülkelere ünlerinin yayılması uzun sürmedi.

İlk albümün üstünden geçen dört sene içerisinde grup bünyesine **Magic Malik** (flüt) gibi önemli bir virtüözü kattı ve çok geçmeden "Stereopictures Vol.2" adını verdikleri bir kısa film ve deneysel müziklerini içeren yeni bir çalışmaya imza attı.

2004 yılının kasım ayında Blue Note etiketi ile piyasaya sürülen "Express Way" ise grubun ikinci albümü. Proje, ilk olarak Arnould Traifeller'nin bireysel bir film çalışması olarak ortaya çıkmış, daha sonra Fred Berthet'in gruptan ayrılması ile birlikte Traifeller ve Corsini'nin ikili olarak bu filmin müziklerini yapmaları ile devam etmiş ve müziklerin Blue Note'un teklifi ile albüm olarak piyasaya sürülmesi ile bugünkü halini almış. "Express Way" 16 parça ve toplam 52 dakikadan oluşan oldukça doyurucu bir albüm. İçinde Serge Gainsbourg etkileşimlerinden, Billie Holiday'e övgüden, Lester Young'a yakılmış bir ağıttan, blues'a adanmış bir kutsamaya kadar bir çok resim içeren ve bu resimleri funk, jazz, blues, R&B, elektronika gibi değişik renklerle anlatan, son yıllarda türünde yapılmış belki de en başarılı çalışma Express Way.

Troublemakers, iki müzisyenin hayatı, yaşadıklarını ve dış dünyanın kulaklarında bıraktığı izlenimi, kısaca anlatılmaya değer her şeyi kendi dillerince, kendi anladıkları ve anlatmak istedikleri şekilde bizlere sundukları rengarenk bir tablo. Müzik türleri arasındaki sınırlar, konturlar belirsiz, bir renkten diğerine farkettirmeden geçen usta bir fırça gibi akışkan notaları. Onların müziğinde isteyen istediğini duymakta serbest.

Havanıza göre jazz...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Sony "jazz moods" serisine devam ediyor. Bu seriden elimize geçen albümler

"Hot"; Louis Armstrong (986928), Esther Philips (987321), "Cool"; Stanley Turrentine (986829), Tony Bennett (994121), Chet Baker (987222), "Round Midnight"; Dexter Gordon (994220), Aretha Franklin (987123).

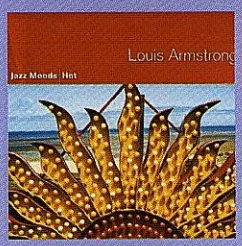

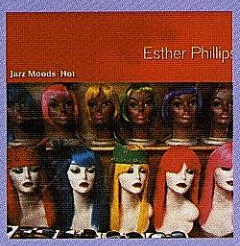

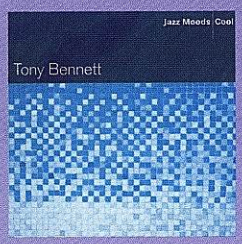

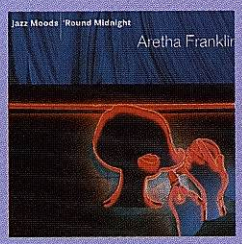

Arista BMG jazz dışı ama döneminin sevilen şarkıcılarını "Love Songs" adıyla bir seri halinde yeniden piyasaya sundu.

Bunlar arasında Perry Como'nun 1972-73 yıllarındaki şarkıları (75482), Dolly Parton'un 1986-90 yılları arasındaki şarkıları (62392), The Alan Parsons Project'in 1978-1984 arasındaki parçaları (16802) piyasaya yenilenmiş ambalajlarıyla sunulanlar arasında.

Ayrıca Liza Minelli severlere, 2002 yılından eğer hala edinmediyseniz canlı konser albümü hala piyasada. Liza's Back (74382). Bu arada Perry Como'nun sevilen parçalarının toplandığı The Very Best of Perry Como (16572) 2004 yılında BMG etiketiyle piyasada.

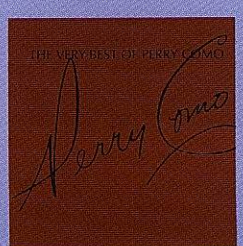

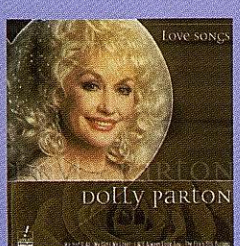

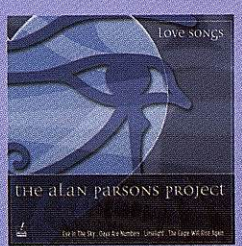

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net • www.esintiler.org

www.tootsthielemans.com

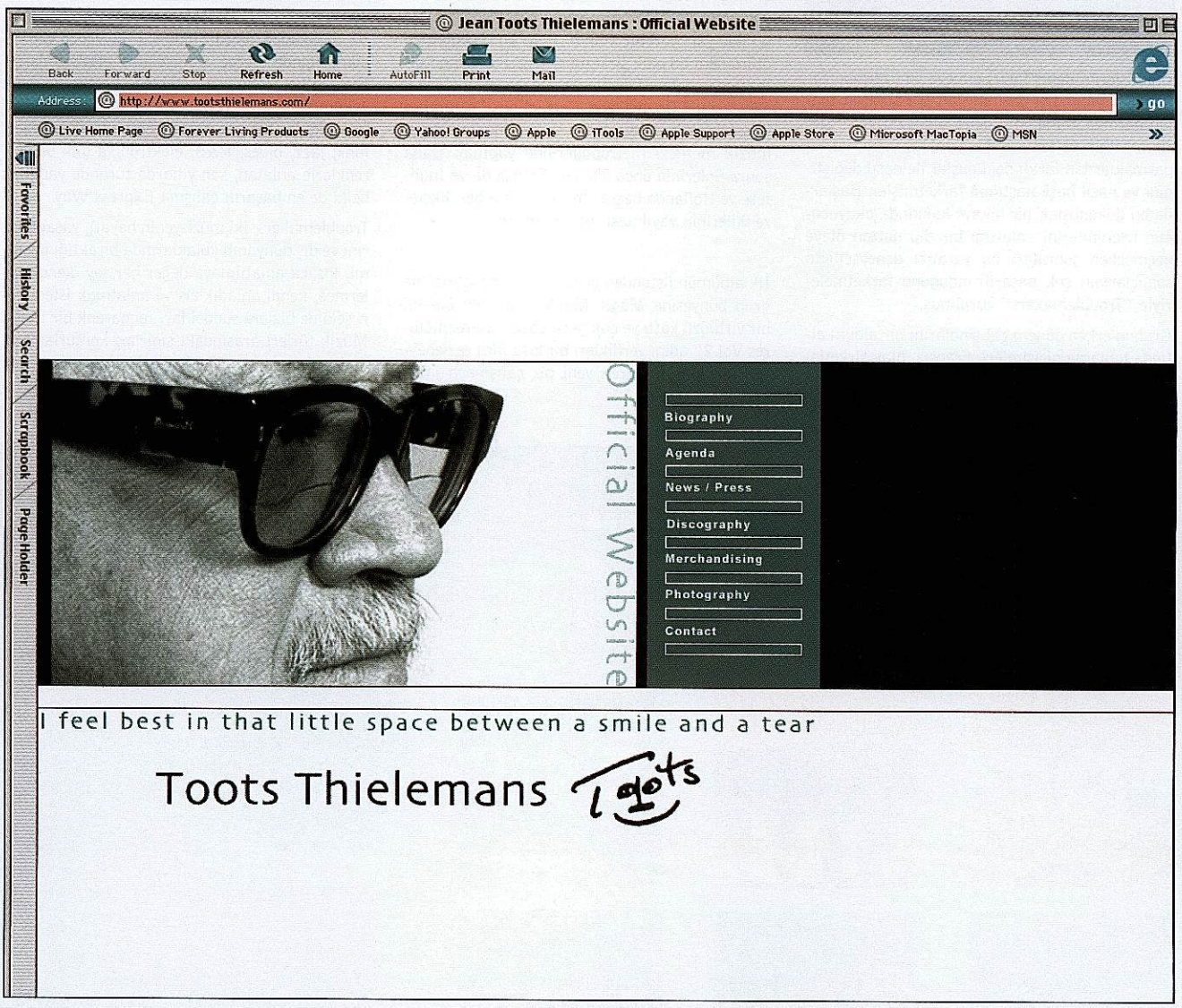

Bu sayıdaki röportajımı tamamlayıcı bir unsur olacağına inandığım için bu seferki web sitesini ağız mızıkasının efsanevi ismi Toots Thielemans'a ayırdım.

Bu Thielemans'ın resmi web sitesi. Siyah beyaz fotoğrafının –fotoğrafı aynen yaşını yansıtıyor, gençliğinin çakı gibi yakışıklı resimlerine başvurma ihtiyacı hissedilmemiş, ne de iyi olmuş- yanında sadece iki rengin (beyaz fon üzerine siyah ve nefti) hüküm sürdüğü sade ve zevkli anasayfada beliren menüden biyografisi, konser/etkinlik takvimi, hakkında basından alıntılar ve haberler, diskografisi, fotoğraf arşivi, alışveriş sayfalarına girebilirsiniz.

Menünün hemen altında yeralan ve imzasını taşıyan ifade müzisyenin duygusallığının da bir kanıtı, belli ki yaşam felsefesi: "Bir gülüşle gözyaşı arasındaki o dar alan kendimi en iyi hissettiğim yerdir!" (I feel best in that little space betwen a smile and a tear) imzası da lakabından (Toots) oluşuyor ve ilk bakıldığında imzadan çok gülen bir adamı andırıyor ve sitenin geri kalan sayfalarının esprili tarzı hakkında da ipucu veriyor. Gezdikçe Toots Thielemans'ın web sitesi de böyle olmalıydı diye düşünüyorum, tam kendisi gibi esprili, sıcak, sempatik.

Sayfalar olması gerektiği üzere, ortak bir dizaynı paylaşıyor. Hepsinin sağ tarafında boydan boya bir sütun alt alta dizilmiş Thielemans portreleriyle kaplı, siyah beyaz bir film şeridi gibi. Her sayfada müzisyenin ayrı bir portresi çoğaltılmış. Hepsi çok yakından yüz ifadelerini yansıtan portreler ve yine hepsi –gerçek hayatta da olduğu gibi- mutlu, neşeli, hayat dolu portreler. Mümkün olduğunca değişik kültürlerden daha çok insana erişebilme amacıyla olsa gerek, yazılar altı farklı dile (İngilizce, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Felemenkçe ve Japonca) tercüme edilmiş.

Biyografi sayfasındaki bilgiler kolaylıkla okunabilecek maddeler halinde alt alta sıralanmış. Burda bile Thielemans'ın espri anlayışı hüküm sürüyor. Biyografisindeki sonuncu madde "en sevdiği iltifat", o da efsanevi trompetçi Clifford Brown'dan... "*Toots, senin çalışınla armonika 'muhtelif enstrümanlar' kategorisine girmemeli!*"

"Basından alıntılar ve haberler" (News/Press) sayfasında hakkında çıkan haberleri yanısıra fotoğraflar ve de karikatürleri var.

Fotoğraf arşivinde ise ne kadar bakındıysam da röportaj sırasında bahsettiği ve sitemde yer alıyor dediği küçük akordiyonlu fotoğrafına rastlayamadım.

Alışveriş sayfasında ise imzalı albümleri, karikatürünün bulunduğu kartlar ve yazının başında bahsettiğim "Toots" imzalı beyzbol şapkaları. Armonikayla ilgilenenler de burada Thielemans'ın enstrümanının markasını, satıldığı ve tamir edildiği yeri ve e-mail adreslerini bulacaklar.

Altı kat **sanat!**

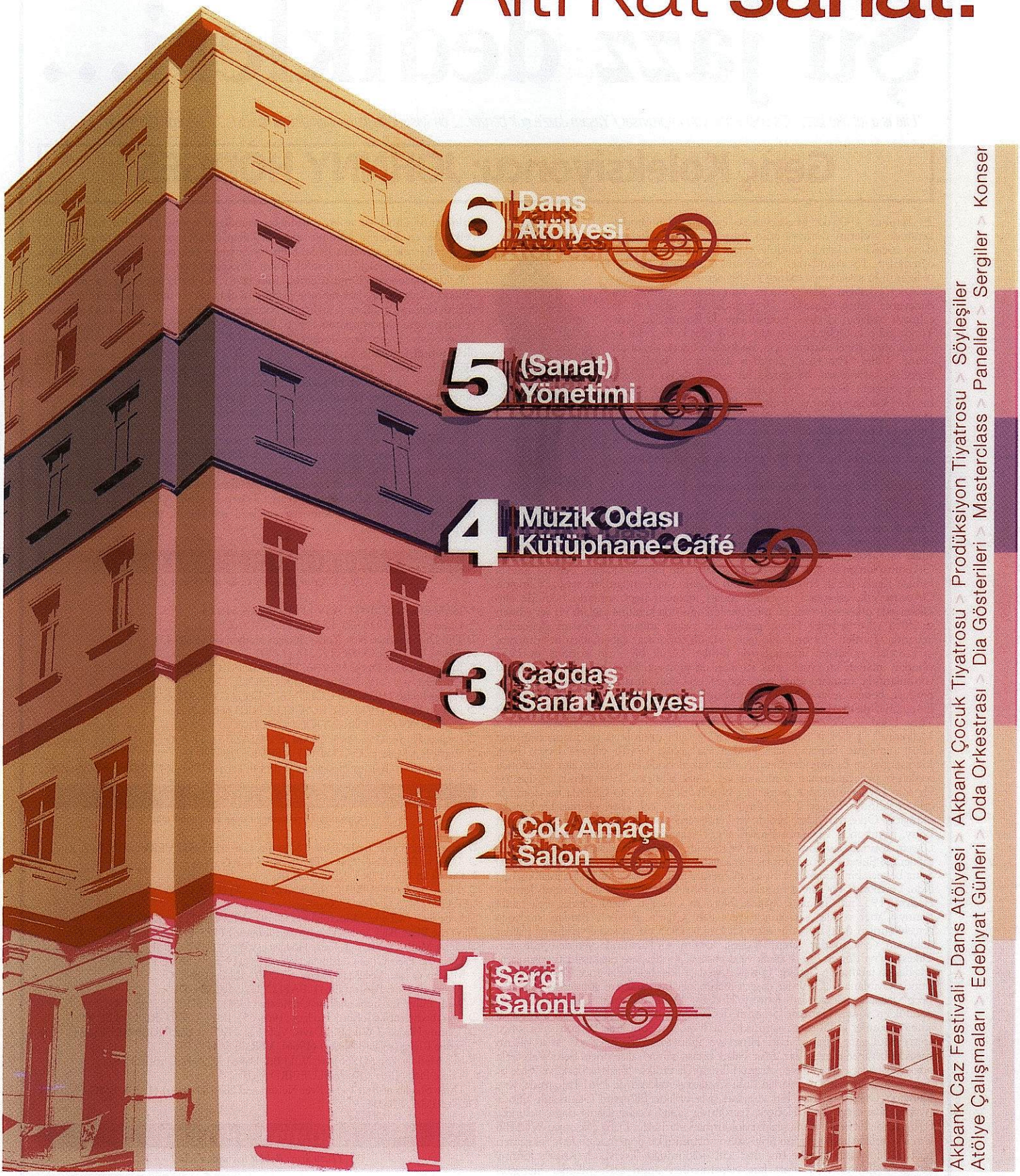

Yapmak, görmek, dinlemek, öğrenmek, izlemek, katılmak, hissetmek, dokunmak, etkide bulunmak, etkilenmek için... İstediğiniz katı seçin...

Bilgi için 0212 252 35 00/01 www.akbanksanat.com

AKBANK
KÜLTÜR SANAT MERKEZİ BEYOĞLU

Derleyen: Ali Sönmez
(alisonmezjazz@hotmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Life is a lot like jazz... it's best when you improvise! / Yaşam Jazz'a çok benzer... en iyisi doğaçlama yaptığın zamandır!..." - George Gershwin

Genç Koleksiyoncu: JOHNNY HODGES

25 Temmuz 1906'da, Massachusetts eyaletinin Cambridge kentinde gözlerini dünyaya açan John Cornelius Hodges, daha çocukken kendi kendine davul ve piyano çalmayı öğrenmişti. 13 yaşındayken, ablasının o sıralarda beraber olduğu ünlü saksofoncu Sidney Bechet'den bir süre soprano saksofon dersleri alan John'ın tüm müzik eğitimi bu deneyimle sınırlı kalacaktı. 15 yaşında alto saksofon da çalmaya başlayan Hodges, haftasonlarında Boston'dan New York'a gidip kulüplerde çalıyordu. 1924 yılında ilk ciddi ve sürekli profesyonel çalışması için, Bechet'nin önerisiyle, onun yerine Willie "The Lion" Smith'in dörtlüsüne katılan 18 yaşındaki saksofoncu, bu grupla bir süre Rhythm Club'da sahne almıştı. Sidney Bechet bir süre sonra, yeteneğine hayran kaldığı Johnny Hodges'ı kendi yanına aldı ve Harlem'deki mekânı Club Basha'da onu yedeği olarak kullandı. Bu çömezlik deneyiminin ardından, 1925'te Bobby Sawyer'la, 1926'da da Lloyd Scott'la çalışan Hodges, 1928 yılına kadar da Chick Webb'in grubunda soprano saksofon, alto saksofon ve klarinet çaldı. Luckey Roberts'ın Orkestrası'nda kısa bir süre çalıştıktan sonra, bir gün Duke Ellington Orkestrası'nın saksofoncusu Otto Hardwick'in yerine sahneye çıktığında, olağanüstü tekniği ve temiz tınısıyla Duke'ü derinden etkileyen Hodges, 18 Ağustos 1928'de, henüz 22 yaşındayken, Ellington'ın orkestrasına katıldı. 1951-55 yılları arasındaki 5 yıllık bir ayrılığın dışında, ölümüne kadar, 40 yıla yakın bir süre, Ellington Orkestrası'nın en başarılı solisti olarak görev yapan Johnny Hodges, Benny Carter'la birlikte Klasik Jazz'ın en önemli iki alto saksofon yıldızından biri sayılır. Ellington Orkestrası'nda çalışmaya başladığı andan itibaren, hem soprano hem de alto saksafonda orkestranın solocu müzisyenleri arasında kendine sağlam bir yer edinen ve 30'lu yıllarda gerek blues, gerekse de swing anlayışıyla orkestra elemanları arasında sivrilen Johnny Hodges, büyük orkestra çalışmalarının yanısıra, orkestradan müzisyen arkadaşlarıyla birlikte küçük bir grup kurmuş ve 1937 yılından itibaren bu grupla plak kayıtları da yapmıştı. Hem blues, hem de balad yorumlarında ustalığını sergileyen Hodges, ona iflah olmaz bir hayranlığı bulunan piyanist, besteci ve aranjör Billy Strayhorn'un da desteğiyle, uzun yıllar boyunca Ellington Orkestrası repertuarının temel taşları arasında sayılan "Things Ain't What They Used to Be", "Come Sunday", "Day Dream", "Passion Flower", "In a Mellotone", "I Got It Bad", "Warm Valley" gibi unutulmaz parçaların değişmez solisti olmuştur. Soprano saksofondan vaz geçtiği 1940'lı yıllarda Down Beat, Metronome ve Esquire dergilerinin yıllık anketlerinde en popüler alto saksofoncu seçilen ve plak çalışmaları dışında ilk kez, Duke Ellington 1948 yılında İngiltere'de bir solo konser turnesine çıktığında, New York'taki Apollo Club'da bir dörtlüyle çalışan Johnny Hodges, 1951 yılının başında, pek çok kişiyi şaşırtan bir kararla, Ellington Orkestrası'ndan ayrıldı ve kendi grubunu kurdu. Trompette Emmett Berry, trombonda Lawrence Brown, tenor saksofonda Al Sears, piyanoda Leroy Lowett, kontrabasta Lloyd Trotman ve davulda Sonny Greer'den oluşan bu ekiple yaptığı, 28 Şubat 1951 tarihini taşıyan kayıtlarda seslendirdiği "Castle Rock" adlı Al Sears bestesi, bir Hodges solosu içermemesine rağmen, kısa sürede bir jukebox hit'i oldu. Grubunda bir süre genç saksofoncu John Coltrane'e de şans tanıyan Johnny Hodges, 1952'nin Temmuz ayında, Norman Granz'ın öncülüğünde, ezeli rakibi Benny Carter ve alto saksofonun yeni ilahı Charlie Parker'la birlikte, stüdyoda gerçekleştirilen ünlü bir "jam session"a katıldı. 1955 yazına kadar yedilisiyle plaklar dolduran ve konserler veren Hodges, o yılın sonbaharında yeniden Ellington Orkestrası'na döndü. Yeşil salata ve domatesli sandviçlere düşkünlüğü yüzünden, arkadaşları tarafından "Rabbit" (Tavşan), ya da, ülkemizde yıllar önce Hoş Memo adı altında yayınlanan Li'l Abner çizgi romanındaki bir karaktere gönderme yapılarak "Jeep" lakaplarıyla çağrılan Johnny Hodges, Duke Ellington Orkestrası'na geri döndükten sonra, Norman Granz'ın denetimindeki Verve plak şirketi için kendi adına albümler doldurmayı sürdürdü. 50'li yılların sonunda, bariton saksofoncu Gerry Mulligan, piyanist Earl Hines ve Ellington Orkestrası'nda 40'lı yılların başında beraber çalıştığı bir diğer balad ustası, tenor saksofoncu Ben Webster'la ortak çalışmalara imza attı ve patronu Ellington'la birlikte "Back to Back" ve "Side by Side" adlı albümlerde yayınlanan ünlü kayıtları gerçekleştirdi. 1961 baharında, yine Ellington Orkestrası'ndan birkaç arkadaşıyla birlikte Ellington Giants adı altında Avrupa'da turneye çıkan Hodges, patronuyla yaptığı özel anlaşma doğrultusunda, 60'lı yıllarda da kendi adına plaklar doldurmayı sürdürdü. Daha çok orgcu Wild Bill Davis'le birlikte kayıtlar yapan ünlü saksofoncunun, bu dönemde en fazla ses getiren plak çalışması ise, 1964'te Impulse! için doldurduğu "Everybody Knows Johnny Hodges" albümü oldu. Bazı Jazz eleştirmenleri onun 60'lı yıllarda, Ellington Orkestrası'nın konserlerinde, eskiden olduğu gibi gayretli ve yaratıcı performanslar sergilemediğini iddia etmişlerdi. Ama Hodges'in bu dönemde bazı Ellington plak kayıtlarında olağanüstü yorumlara imza attığı da herkesin kabul ettiği bir başka gerçektir. Bunlardan biri de, Ellington Orkestrası'nın 1964 yılında, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın tertiplediği, Ankara'yı da içeren bir Orta ve Uzak Doğu turnesinin ardından doldurduğu ve bu yolculuğun esintilerini taşıyan "The Far East Suite"in belki de en sevilen bölümü olan "Isfahan"dır. Uzun yıllar boyunca süren beraberliklerinde, patronu Duke Ellington'la yıldızı pek barışmayan, buna karşılık Billy Strayhorn'la güçlü bir dostluk kuran alto saksofoncu, Strayhorn'un 31 Ağustos 1967'de kanserden ölümü üzerine, ünlü bestecinin hasta yatağında kaleme aldığı "Blood Count"ı da, Jazz tarihine geçmiş müthiş bir yorumla seslendirmişti. 60'lı yılların ortasından itibaren sağlığının bozulmasına, üç kere hastaneye kaldırılmasına ve doktorların tüm uyarılarına karşın, Ellington Orkestrası'nın yoğun tempolu turne yaşamından vazgeçmeyen Johnny Hodges, Ellington'ın "New Orleans Suite" adlı albümünün kayıtlarından tam 15 gün sonra, 11 Ağustos 1970'de, New York'ta, dişçi koltuğunda tedavi görürken geçirdiği bir kalp krizi sonucunda yaşama veda etti. Onun kaybıyla sarsılan Ellington, duygularını "Artık orkestramızın sesi asla aynı olmayacak" diye açıklayacaktı... Sıradışı swing ve blues anlayışının yanısıra, yalın ama kusursuz tekniği, ve enstrümanından elde ettiği olağanüstü hoş ve temiz tınısıyla, Jazz'ın gelmiş geçmiş en lirik müzisyenlerinden biri olarak tarihe geçen ve 1970 yılında, Jazz eleştirmenleri tarafından Down Beat dergisinin şeref listesi "Hall of Fame"e seçilen Johnny Hodges'ın kendi adı altında yayınlanan albümleri arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik. Her bölümde öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları ise birer okla vurguladık.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* Jeep's Blues (1928-41) ASV LIVING ERA 5180
* Classic Solos (1928-42) PEARL PEA-CD 1008
➲ The Quintessence New York-Chicago-Hollywood (1928-43) FREMAUX & ASSOCIES FA 216 (2 CD)
* Johnny Hodges Story: 1929-46 EPM JAZZ ARCHIVES 158982
* Alto Sax Story: 1937-1950 EPM MUSIQUE 159972
➲ Hodge Podge (1938-39) COLUMBIA-LEGACY 66972 Z
➲ Passion Flower (1940-46) RCA-BLUEBIRD 66616 Z
* Caravan (1947-51) PRESTIGE PCD-24103
➲ Passion Flower (1950-60) GIANTS OF JAZZ 53171 Z
➲ Verve Jazz Masters 35 (1951-67) VERVE 521857 Z
➲ Compact Jazz: Johnny Hodges & Wild Bill Davis (1961-66) VERVE 839288 Z

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲ Jam Session (w/Charlie Parker & Benny Carter) (1952) VERVE 833534 Z
➲ Used to Be Duke (1954) VERVE 849394 Z
* Duke's In Bed (1956) VERVE 9178
➲ Blues-A-Plenty (1958) ("The Soul of Ben Webster" içinde!) VERVE 527475 (2 CD) Z
Side by Side (w/Duke Ellington) (1958-59) VERVE 821578 Z
Plays the Blues Back to Back (w/Duke Ellington) (1959) VERVE 823637 Z
➲ Gerry Mulligan Meets Johnny Hodges (1959) VERVE 065513 Z
* Plays the Prettiest of Gershwin (w/Strings) (1958) VERVE POCJ-2435
* Masters of Jazz, Vol.9 (1960-61) STORYVILLE 4109 Z
* At Sportpalast, Berlin (1961) PABLO 2620-102 (2 CD)
* With Billy Strayhorn and the Orchestra (1961) VERVE 557543 Z
➲ Everybody Knows Johnny Hodges (1964-65) IMPULSE!–GRP 11162 Z
➲ Johnny Hodges / Wild Bill Davis, Vol. 1 & 2 RCA JAZZ TRIBUNE 76529 (2 CD)
* Stride Right (w/ Earl Hines) (1966) VERVE 8647 (LP)
* In a Mellow Tone (1966) (w/ Wild Bill Davis) RCA-BLUEBIRD 2305
* Triple Play (1967) RCA-BLUEBIRD 5903
* Three Shades of Blue (w/ Oliver Nelson and Leon Thomas) (1970) BMG-FLYING DUTCHMAN 700317

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru Rabbit hayranları için!)

➲ The Jeep Is Jumpin' (1937-52) PROPER BOX 58 (4 CD) Z
* Johnny's Blues (1947-53) H'ART MUSIK 24439 (4 CD)
* The Complete Verve Johnny Hodges Small Group Sessions 1951-1955 MOSAIC (6 LP)
➲ The Complete Verve Johnny Hodges Small Group Sessions 1956-1961 MOSAIC 200 (6 CD)

Arşiv

DIZZY GELDİ, DÜNYALARI DEĞİŞTİ!

Tarih: Bahar 1956; **Yer:** Ankara Esenboğa Hava Limanı; **Katılanlar:** (soldan sağa) trompetçi ve orkestra şefi İlhan Feyman (en kenarda, suratı kesik); Dizzy Gillespie; piyanist, orkestra şefi, besteci ve şarkıcı Yaşar Güvenir; davulcu Erol Pekcan; trompetçi Muvaffak Falay; kontrbasıyla (aslında piyano, vibrafon, tenor saksofon, flüt, keman, gitar da çalan komple müzisyen, aranjör, orkestra şefi) Süheyl Denizci; tromboncu Sabahattin Doğanöz (ve bu kareye girmemiş olan Arif Mardin, Cüneyt Sermet, vb. Jazz sevdalıları); Vesile: ABD Dışişleri Bakanlığı'nın ilk Kültürel İyiniyet Elçisi olarak çıktığı Doğu Avrupa ve Ortadoğu turnesi kapsamında Dizzy, 11 siyah ve 4 beyaz müzisyenden oluşan orkestrasıyla, konser vermek üzere Ankara'ya gelmiştir. Usta sanatçıyı uçaktan inerken karşılayanlar arasında, Falay'ın düzenlemesiyle "Good Bait"i çalan o dönemin genç (ve geleceğin çok ünlü) Jazz müzisyenleri, gazeteciler, ve "Hoşgeldin Dizzy Gillespie" pankartını taşıyan Ankara Koleji'nden kız öğrenciler vardır; **Sonuç:** Dizzy ABD'ye döndüğünde, Ortadoğu turnesi sırasında "Roy Eldridge ve Miles Davis kadar iyi bir trompetçi" keşfettiğini söyler ve her zamanki muzip tavrıyla "üstelik üç karısı var" diye ekler! Sözünü ettiği müzisyen, 1950'lerin sonundan itibaren meslek yaşamını Avrupa'da sürdürecek olan Muvakkak (Maffy) Falay'dan başkası değildir. Bu karşılama töreninden tam 26 yıl sonra TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nı kuran Süheyl Denizci'yi geçtiğimiz yıl "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"ne layık gören İstanbul Jazz Festivali, bu yıl da Jazz dünyamızın bu en prestijli ödülünü, yurt dışında ismini duyurmuş ilk Türk Jazz müzisyeni olan Maffy Falay'a veriyor; **Not:** Dizzy Gillespie'nin bu Türkiye ziyaretinden yararlananlardan biri de Arif Mardin olmuştur. Havaalanındaki karşılama sırasında, bir bestesini yazıp katladığı kağıdı, Gillespie'nin orkestrasında yer alan genç trompetçi Quincy Jones'un cebine sıkıştıran Mardin, iki yıl sonra ABD'ye gidip, Berklee'de ilk kez verilen Quincy Jones Bursu'ndan yararlanmıştır. Yıllar içinde dünyanın sayılı aranjör ve yapımcılarından birine dönüşen Arif Mardin de, bundan iki yıl önce, İstanbul Jazz Festivali tarafından "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"yle onurlandırılmıştı.

JAZZ FESTİVALLERİ

Dünyanın sayılı Jazz festivallerini tarihçeleri ve bu yılki programlarıyla tanıtmayı sürdürüyoruz. Dizinin beşinci bölümünü, bu yıl 30. yaşını kutlayacak olan, kapalı mekanda gerçekleştirilen en büyük Jazz festivaline ayırdık...

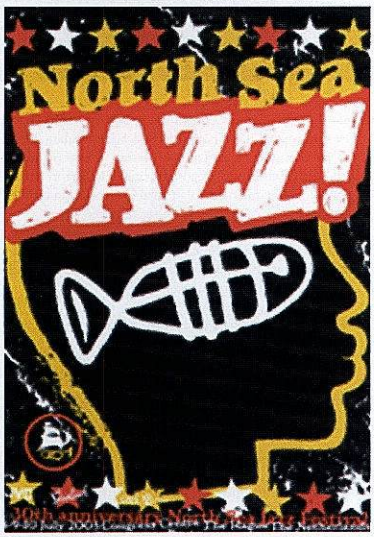

North Sea Jazz Festival (8-10 Temmuz 2005)

30 yıldan beri Lahey kentindeki Hollanda Kongre Merkezi'nin salonlarında, her yıl 3 güne sığdırdığı zengin programında, geleneksel New Orleans Jazz'ından swing, bop, free jazz, fusion, avangard ve elektronik Jazz'a kadar uzanan geniş yelpazesini, blues, gospel, funk, soul, hiphop, rhythm & blues, world beat ve latin türlerinin seçkin müzisyenleriyle destekleyen North Sea Jazz Festival, geçtiğimiz yıllarda Jazz Times dergisi tarafından defalarca "Avrupa'nın En İyi Jazz Festivali" olarak ilan edilmiş ve Time dergisinin "Dünyanın En Önemli 10 Etkinliği" arasında yer almış gerçekten olağanüstü prestije sahip bir festivaldir.

İlk kez 1976 yılında, 16-18 Temmuz tarihlerinde, Lahey'de Hollandalı Jazz emprezaryosu Paul Acket'in öncülüğünde hayata geçirilen North Sea Jazz Festivali'nin birinci yıl programında yer alanlar arasında Sarah Vaughan, Count Basie, Dizzy Gillespie ve Stan Getz gibi efsanevi isimlerin yanısıra, Hollanda'lı avangard Jazz müzisyenleri de bulunuyordu. Onu izleyen 29 yıl boyunca, dünyanın sayılı festivallerinden birine dönüşen etkinliğe artık her yıl 15 konser mekanında sahne alan 1.200'den fazla müzisyen katılırken, (dört güne uzatıldığı 1990 ve 1991 yılları dışında) Cuma, Cumartesi ve Pazar günlerine yayılan konserleri izleyenlerin sayısı da 100.000'i geçiyor. Uzun bir süredir North Sea'yi ayrıcalıklı bir etkinliğe dönüştüren özelliklerin arasında, ana programın dışında, 1989 yılından beri çocuklar için gündüzleri düzenlenen "Gigs for Kids" konserleri, 1990'dan beri her yıl festivalin başlamasından bir önceki Perşembe gecesi, kent merkezinde kurulan iki veya üç açıkhava sahnesinde bedava olarak izlenebilen "North Sea Jazz Heats The Hague" ve "Midsummer Jazz Gala" gibi festivale ısınma gösterileri de bulunuyor. Oscar Peterson, Tony Bennett, Lou Rawls, Herbie Hancock, ve Ray Brown Trio eşliğinde Dee Dee Bridgewater, son yıllarda bu galaya katılan değerli müzisyenlerden bazıları. Festivalin iddialı olduğu alanlardan biri de, sadece ünlü isimlerle yetinmeyerek geleceğin iddialı müzisyenlerini de erkenden keşfetmesi. 25. yılını kutladığı 2000 yılında, Güney Afrika'nın Cape Town kentinde kardeş bir Jazz Festivali düzenlemeye başlayan North Sea'nin Avrupa'ya ilk kez getirdiği ünlü sanatçılar arasında, Shirley Horn, Tania Maria, Roy Hargrove ve Rachelle Ferrell sayılabilir.

Bu yıl 8-10 Temmuz tarihleri arasında, son kez Lahey'de gerçekleştirilecek olan (gelecek yıldan itibaren North Sea'yi konuk edecek kent Rotterdam olacak) festivalin programına göz attığımızda ilk dikkati çeken etkinlik, 6 Temmuz Çarşamba gecesi saat 20:00'de gerçekleştirilecek olan 30. Yıl Özel Konseri. Keith Jarrett / Gary Peacock / Jack DeJohnette üçlüsünün 20 yıl sonra ilk kez North Sea'de sahne alacağı bu konser Hollanda Kongre Merkezi'ndeki PWA Salonu'nda. Bilet fiyatları 75, 83 ve 90 Euro. 7 Temmuz Perşembe gecesi 20:00'de yine aynı salonda gerçekleştirilecek olan Midsummer Jazz Gala'nın solisti ise, "Mi Sueño - a Bolero Songbook" adlı son projesiyle, 77 yaşındaki ünlü Kübalı şarkıcı İbrahim Ferrer. Bu konserin biletleri ise 45 Euro'dan satışa çıkarıldı.

Bu yıl piyanistlere özellikle ağırlık veren zengin festival programında dikkati çeken müzisyenler arasında, yılın Artist in Residence'ı da olan başçı Dave Holland (Trilok Gurtu ile düet; Herbie Hancock, Chris Potter ve Jack DeJohnette'le birlikte de dörtlü olarak sahne alacak), Oscar Peterson, Chick Corea, McCoy Tyner, Brad Mehldau, Michel Camilo, Randy Weston, Cedar Walton, Phil Woods, Andrew Hill, Johnny Griffin, Benny Golson, Joe Zawinul, George Duke, Stanley Clarke, Henry Threadgill, Kenny Werner, Joss Stone, Steps Ahead, Jamie Cullum, Solomon Burke, Youssou N'Dour, John Scofield, Jean 'Toots' Thielemans, David Sanborn, John Zorn, Anouar Brahem gibi müzisyenlerle, Dianne Reeves, Cassandra Wilson, Bobby McFerrin, Al Green, Chaka Khan, Daniela Mercury, akordeoncu Richard Galliano eşliğinde fadocu Cristina Branco, Rita Reys, Peter Cincotti, Lizz Wright, Amos Lee, Katie Melua ve Raphael Saadiq gibi, Jazz'ın yanısıra, soul, blues ve funk türlerinden şarkıcılar bulunuyor. Bu yılki festivalin temalarından biri "Flamenco Meets Jazz" ve bu bağlamda Michel Camilo ile Tomatito, Chick Corea ile Paco de Lucia'nın grubu Touchstone ve Jerry Gonzales ile Los Pirates Del Flamenco aynı sahnede buluşacaklar. Cumartesi gecesi Çingene Müziği'ne ayrılan konserde sahne alacak isimler arasında Birelli Lagrene, Romane & Stochelo Rosenberg, Kocani Orkestar, DJ Shantel and Bucovani Club Orkestar da var. Bu yılın özel projeleri arasında Chaka Khan with the Metropole Orchestra, Bobby McFerrin with the Randy Weston Quintet, Youssou N'Dour & the Fathy Salama Orchestra ve Slide Hampton'ın yönettiği Dizzy Gillespie All Star Big Band featuring James Moody and Roy Hargrove da var. Candy Dulfer ise sahneyi, aralarında Sheila E'nin de bulunduğu Prince'in müzisyenleriyle paylaşacak. Bilet satışlarına 14 Mayıs'tan itibaren başlayan ve kıdemli sponsoru JVC'nin yanısıra bu yıl resmi sponsorları olarak Grolsch, Orange ve SNS Bank'in desteğini sağlayan North Sea Jazz Festival hakkında daha fazla bilgiyi Internet'te www.northseajazz.com adresinden edinebilirsiniz.

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.

2005 yılı boyunca her hafta, önemli derleme albümler, ara anonsuz ve kesintisiz olarak yayınlanıyor.

1 Temmuz	West Coast Jazz Box (5)
8 Temmuz	West Coast Jazz Box (6)
15 Temmuz	Jazz Like You've Never Heard It Before
22 Temmuz	Hot Tracks for For Cool Cats (1)
29 Temmuz	Hot Tracks for For Cool Cats (2)
5 Ağustos	Hot Tracks for For Cool Cats (3)
12 Ağustos	Four Decades of Jazz: 1953-1993 (1)
19 Ağustos	Four Decades of Jazz: 1953-1993 (2)
26 Ağustos	Four Decades of Jazz: 1953-1993 (3)
2 Haziran	Four Decades of Jazz: 1953-1993 (4)
9 Haziran	Four Decades of Jazz: 1953-1993 (5)
16 Haziran	The Jazz Trumpet (1)
23 Haziran	The Jazz Trumpet (2)
30 Haziran	The Jazz Trumpet (3)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

'T AIN'T NOBODY'S BIZNESS IF I DO

Söz ve Müzik: Everett Robbins & Porter Grainger

There ain't nothin' I can do
Or nothing I can say
That folks don't criticize me
But I'm gonna do what I want to anyway
And I don't care just what people say

If I should take a notion
to jump into the ocean
'T ain't nobody's bizness if I do

If I go to church on Sunday
then cabaret all day Monday
'T ain't nobody's bizness if I do

If my man ain't got no money
and I say take all mine honey
'T ain't nobody's bizness if I do

If I give him my last nickel
and it leaves me in a pickle
'T ain't nobody's bizness if I do

I'd rather my man would hit me
Than for him to jump up and quit me
'T ain't nobody's bizness if I do

I swear I won't call no copper
if I'm beat up by my papa
'T ain't nobody's bizness if I do

Nobody's bizness,
ain't nobody's bizness
Nobody's bizness if I do

ANYTHING GOES

Söz ve Müzik: Cole Porter

Times have changed
And we've often rewound the clock
Since the puritans got a shock
When they landed on Plymouth Rock.

If today, any shock they should try to stem,
'Stead of landing on Plymouth Rock,
Plymouth rock would land on them.

In olden days a glimpse of stocking
Was looked on as something shocking
Now heaven knows, anything goes

Good authors, too, who once knew better words
Now only use four-letter words writing prose
Anything goes

The world has gone mad today and good's bad today
And black's white today and day's night today
When most guys today that women prize today
Are just silly gigolos

So though I'm not a great romancer
I know that you're bound to answer
When I propose, anything goes

I CAN'T BELIEVE THAT YOU'RE IN LOVE WITH ME

Söz ve Müzik: Clarence Gaskill & Jimmy McHugh

Your eyes so blue
Your kisses too
I never knew what they could do
I can't believe you're in love with me

You're telling everyone I know
I'm on your mind each place you go
They can't believe that you're in love with me
I have always placed you far above me

I just can't image that you love me
And after all is said and done
To think that I'm the lucky one
I can't believe you're in love with me

BİR KİTAP / BİR VİDEO

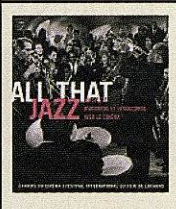

ALL THAT JAZZ
Un siècle d'accords et désaccords avec le cinéma

Franco La Polla (editör)
256 sayfa; Karton kapaklı
ISBN 2-86642-363-1
Cahiers du Cinéma
2003, Fransa, 25 _

Sinema ve Jazz aynı çağda doğan göreceli olarak genç iki sanat dalı. 1895 yılında Lumière Kardeşler Paris'te ilk film gösterimine hazırlanırken, New Orleans'ta da yepyeni bir müziğin tohumları atılıyordu. Ve ilk sesli filmin adı da _Jazz Singer_ yani Jazz Şarkıcısı'ydı. Ama daha sessiz film döneminde, filmlere doğaçlama eşlik eden piyanist, orgcu ve kemancılar arasında Earl Hines ve Stephane Grapelli gibi geleceğin Jazz ustaları görev almıştı. O günlerden beri Jazz-Sinema ilişkisi çok farklı yönlerde gelişti ve bir yandan kurmaca ve belgesel filmler aracılığıyla Jazz müzisyenlerinin yaşamları beyazperdeye yansıtılırken, Jazz'ın gizemli tonları fon müziği olarak kullanılarak, başta Fransız Yeni Dalga akımının yapıtları olmak üzere, pek çok filmin etkisini artırmada büyük rol oynadı. MTV'nin ortaya çıkmasıyla hızla gelişen video cliplerin ataları da, 1930'larda sinemalarda gösterilen 3-5 dakikalık kısa Jazz filmleriydi... Her yıl Ağustos ayında düzenlenen Locarno Film Festivali'nin 2003 yılı programında yer alan _All That Jazz_ başlıklı toplu gösteride Jazz ve Sinema'nın asırlık ilişkisini yansıtan 80'den fazla film gösterilmişti. O vesileyle, ünlü Fransız sinema dergisi Cahiers du Cinéma'nın da katkısıyla, Fransızca (ve ayrıca İtalyanca) olarak yayınlanan bu kitapta, bu iki sanat dalının ortak gelişimini, Amerikalı, Fransız ve İtalyan dokuz Jazz ve film eleştirmeni ve tarihçisinin kaleminden en kapsamlı biçimde öğrenebilirsiniz. Ayrıca bazı yapıtlarıyla Jazz'a yakın duran Alain Corneau (Le Nouveau Monde) ve Bertrand Tavernier (Round Midnight) gibi iki ünlü Fransız yönetmen, birkaç yıl önce en kapsamlı Jazz belgeselini hazırlayan Ken Burns ve film müziği dalının duayenlerinden Lalo Schiffrin'le yapılmış söyleşiler, ve Jazz-Sinema ilişkisini yansıtan tüm filmlerden çoğu tam sayfa pırıl pırıl siyah-beyaz fotoğraflarla zenginleştirilmiş kitabın sonuna, 23 sayfalık kronolojik bir film rehberi de eklenmiş. Fransızca bilen Jazz ve sinemaseverlerin sayfalarını keyifle çevirecekleri bir başvuru kitabı.

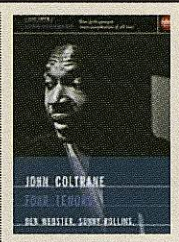

FOUR TENORS
John Coltrane, Ben Webster, Sonny Rollins, Charles Lloyd with Keith Jarrett

2001, Idem Home Video
IDVD 1016, Andorra
8 436017 760163
103 dakika; Siyah-Beyaz; Mono
PAL; Region 0 DVD; 20 _

Amerikalı Jazz eleştirmeni Ralph Gleason'ın 1960'lı yıllarda TV için hazırladığı yarımşar saatlik Jazz Casual programlarının dördünü biraraya toplayan bu son derece cazip derleme DVD, ismine uygun bir şekilde, farklı kuşaklardan (ikisi artık aramızda olmayan) dört büyük tenor saksofon ustasının birbirinden ilginç performanslarını sergiliyor. DVD'nin kapağında ön plana çıkarılmış olan John Coltrane, 1963 yılından gelen kayıtlarda, McCoy Tyner, Jimmy Garrison ve Elvin Jones'tan oluşan klasik dörtlüsüyle, "Afro Blue", "Alabama" ve "Impressions" adlı bestelerini seslendirirken, Swing döneminden itibaren Mainstream Jazz'in en kendine has tınıya sahip tenor saksofoncusu sayılan Ben Webster, piyanist Vince Guaraldi'yi de içeren bir dörtlüyle, bazı parçalarda ünlü Blues şarkıcısı Jimmy Witherspoon'a da eşlik ediyor. 1962 yılında yapılan çekimlerde yorumlanan yedi parça, sırasıyla "Times Getting Tougher", "'T Ain't Nobody's Business If I Do", "Cottontail", "Chelsea Bridge", "I'm Gonna Move to the Outskirts of Town", "Roll 'Em" ve "Ben's Little Scheme". Yıldızı Coltrane'le aynı dönemde parlayan, günümüzün yaşayan en ünlü tenor saksofoncusu kabul edilen Sonny Rollins ise üç yıl süren ünlü inzivasından müzik dünyasına geri dönmesinin hemen akabinde, 1962 yılında, gitarist Jim Hall'u da içeren dörtlüsüyle yaptığı kayıtlarda "The Bridge", "God Bless the Child" ve "If I Ever Would Leave You" yorumlarıyla karşımıza çıkıyor. DVD'nin son bölümünde, 1968 yılından gelen kayıtlarda, o dönemde Keith Jarrett, Ron McClure ve Jack DeJohnette'ten oluşan dörtlüsüyle şöhret basamaklarını hızla çıkan Charles Lloyd, "Love Ship", "Tagore / Passing Through" ve "Forest Flower" adlı ünlü bestelerini seslendiriyor. Görüntü ve ses kalitesi günümüzün kayıtlarından uzak olsa bile, tarihi değeri ve zengin içeriğiyle, konser filmleri biriktiren Jazzseverlerin kolay pas geçemeyeceği bir DVD.

Jazz Sözlüğü

S

Soul – (Sözlük anlamı: Ruh) **1.** Kişi; **2.** İçtenlik ve özgünlük; **3.** Afro-Amerikalıların kültürel ve etnik kişiliğini, bunlardan duydukları gururu ve başkalarından farklı oluşlarını ifade eden kavram: "*Do You Have Soul Now?*" – King Curtis; "*Soul Pride*" – James Brown; **Body & Soul** – Maddi ve manevi; hem duygusal hem de cinsel açıdan uyumlu sevgiliyi tanımlar: "*Body and Soul*" – Coleman Hawkins; **Play your soul** – Ruhunu da katarak, kendini tamamen vererek çalmak; **Soul Brother (Sister)** – Zenci olmaktan ve kendine has kültüründen gurur duyan dost birader ya da bacı: "*Soul Brothers*" – Ray Charles & Milt Jackson; "*Serenade to a Soul Sister*" – Horace Silver; **Soul City** – Harlem; **Soul Food** – (Sözlük anlamı: Ruhun gıdası) Daha çok (beyaz efendilerin kölelerine verdiği tarzda) ucuz malzemeyle yapılan, çoğu kez bol yağlı, içinde domuz sakatatı, işkembe, tuzlanmış domuz, (yağda kızarmış) tavuk, haşlanmış lahana, sebze sapı, kırmızı fasulye, börülce ve pirinç kullanılan ve mısır ekmeğiyle yenilen geleneksel zenci yemekleri; **Soul Jerker** – Cemaatini havaya sokarak onların huşu içinde "Gospel" (ilahiler) söyleyip dans etmelerini sağlayan yetenekli zenci "preacher" (vaiz); **Soul Music** – Zencilerin ABD'de eşit haklar için mücadele ettiği 60'lı yıllarda Jazz, rhythm & blues ve dini müziğin belli formlarının kaynaşmasıyla ortaya çıkan ve kısa sürede ticarileşerek özünden sapan bu ritmik ve duyguları hareketegeçiren popüler müzik türünde, Blues formundan uzaklaşılarak, 32 ölçülük baladların ya da 8 veya 16 ölçülük gospel şarkılarının yapısı yeğlenmiştir: "*Sweet Soul Music*" – Arthur Conley; **Spoken Soul (Soul Talk)** – Zencilerin telaffuz ettiği biçimde Amerikan İngilizcesi.

Soul Jazz – 50'li yılların ikinci yarısından itibaren, Art Blakey ve Horace Silver gibi müzisyenler tarafından geliştirilen, Blues ve kilise müziğine dayanan, **"funky"** ve **"churchy"** diye de adlandırılan, şehevi ve atılgan **Hard Bop** (bkz. bu terim) tarzı.

Sound – (Sözlük anlamı: Ses) Bir müzisyen veya grubu başkalarından ayıran, kendine has, karakteristik stil ve performans biçemi için kullanılan terim; **Sounds** – (40'lı yıllarda) Zenci müziği.

South – (Sözlük anlamı: Güney) ABD'de Maryland ve Pennsylvania'nın arasındaki Mason-Dixon çizgisinin altında (güneyinde) kalan eyaletlerin oluşturduğu bölge. **Deep South** (Derin Güney) adı da verilen asıl Güney Eyaletleri, uzun yıllar boyunca zenci kölelerin kullanıldığı ve ırkçılığın hala belli bir biçimde sürdüğü, pamuk kuşağındaki Mississippi, Alabama, Georgia ve Güney Carolina'dır.

South Side – (Sözlük anlamı: Güney Yakası) Chicago kentinde, Chicaho Nehri ile Michigan Gölü arasında, zenci mahallelerin yer aldığı Güney bölgesi. Tıpkı New Orleans'taki Storyville ve New York'taki Harlem gibi, bu bölge önceleri (1920'lerde) Jazz'ın, ardından da (1940'larda) Kentsel Blues'un beşiği olmuştur: "*South Side*" – Wardell Gray.

Spades – **1.** İskambil oyunlarında Maça; **2.** Zenci: "*Trumpet in Spades*" – Duke Ellington; **Ace of Spades** - (Sözlük anlamı: MaçaAsı) Kadın cinsel organları.

Spanish tinge – (Sözlük anlamı: İspanyol rengi; İspanyol tadı) Geleneksel Jazz'da New Orleans ve diğer bölgelere Batı Hint Adaları, Meksika ve Güney Amerika üzerinden gelen Latin Amerikan ve esas olarak habanera kökenli etki. Jelly Roll Morton'a göre bu özellik iyi Jazz'ın temel unsurlarından biriydi. 1940'larda moda olan Afro-Cuban Jazz'la birlikte bu etkinin gücü artmıştır.

Speakeasy – ABD'de içki yasağı döneminde ortaya çıkan ve kaçak içki satan salaş bar veya kulüp. Bu mekanlar Jazz müzisyenlerinin geleneksel çalışma alanlarının başında geliyordu.

Speedball – Bacağa şırınga edilen eroin veya kokain gibi uyuşturucu: "*Speedball*" – Lee Morgan

Sphere – (Sözlük anlamı: Küre) Piyanist Thelonious "Sphere" Monk'ın lakabı. Burada **"Square"** (bkz. bu terim) karşıtı, yeniliklere açık, ilerici anlamında kullanılmıştır.

Spiritual – ABD kiliselerinde cemaatçe hep birlikte söylenen ve müminlere huzur, inanç ve moral sağlayan dini şarkı, ilahi. Bunların zenci versiyonu olan Gospel şarkıları önce Geleneksel Jazz'ın temel öğelerinden biri olmuş; ilerki yıllarda da Soul, Funky tarzlarının oluşmasında etkin rol oynamıştır.

Spook - (Sözlük anlamı: Hayalet, Öcü) **1.** Beyazların zenciler için kullandığı hakaretamiz deyim; **2.** Zencilerin birbirleri için kullandığı sevecen bir terim; **Spook Breakfast** – (Sözlük anlamı: Hayalet Kahvaltısı) Jazz kulüplerinde sabah 4'te başlayan **"Jam Session"** (bkz. bu terim). Bu deyim, ancak hayaletlerin tüm gece uykusuz kalıp o saatte ayakta olabileceği mantığıyla ortaya çıkmıştır.

Spoon – (Sözlük anlamı: Kaşık; kaşıklamak) **1.** Flört etmek, okşamak; **2.** Blues ve Jazz şarkıcısı Jimmy Witherspoon'un lakabı; **Spoonful** – (Sözlük anlamı: kaşık dolusu) Cinsellikle ilgili herşeyi içeren metafor: "*Bout a Spoonful*" – Mance Limscomb

Sport – Keyifli bir yaşam süren kişi; zevk pezevengi; **Sporting Girl** – Fahişe; **Sporting House** – Genelev; **Sporting Life** – Serserice yaşam; kanunsuz yaşam: "*Sportin' Life Blues*" – Brownie McGhee.

Spot – **1.** Gece kulübü; **2.** Dolar; **3.** Hapis cezası (Two spots = iki yıl hapis); **4.** Oynanacak kart.

Spotlite – **1.** 1944-46 yılları arasında, New York Manhattan'da, West 52nd Street, 56 numarada bulunan ve Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Coleman Hawkins ve Billie Holiday gibi sanatçıların sahne aldığı Bebop kulübü; **2.** 60'lı yıllarda, eski Bebop kayıtlarını yayınlayan bir İngiliz plak şirketi.

Square – (Sözlük anlamı: Kare) 1. Geleneklere bağlı, konformist, demode fikirlere sahip, burjuva tip. **Hip, Cool** ve **Sphere** (bkz. bu terimler) ile karşıt anlamlı; **2.** Jazz'dan anlamayan kişi; **3.** Jazz'da modern fikirlere açık olmayan, geleneksel Jazz'dan vazgeçemeyen, eski kafalı dinleyici.

Ruhun gıdası.

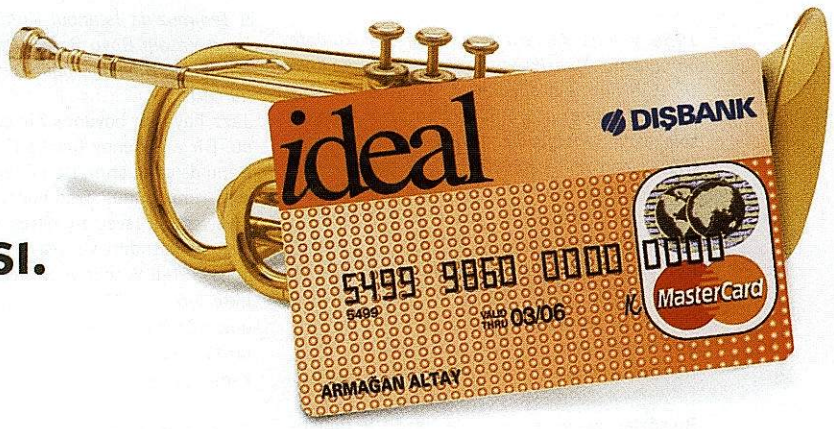

idealkart.com

DIŞBANK

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

YAŞAMBOYU JAZZ İLE YAŞAMA ÖDÜLÜ

Bu seneki Jazz Festivalinin basın bülteninde Maffy için şu sözler yer alıyordu:

12. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin "Yaşam boyu Başarı Ödülü", 5 Temmuz'da Esma Sultan Yalısı'nda yapılacak Festival açılış galasındaki törende Türkiye'den çıkmış en büyük jazz müzisyenlerinden biri olan trompetçi Muvaffak "Maffy" Falay'a verilecek.

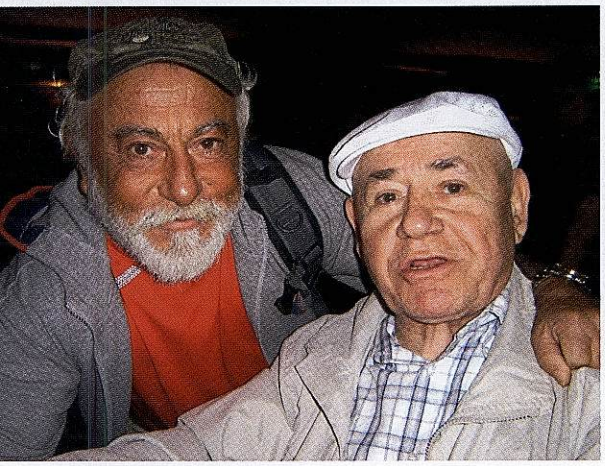

1956 yılında Ankara'da çalıştığı bir kulüpte daha sonra Amerika'ya taşınmasını salık veren Dizzy Gillespie'yi büyüleyen Muvaffak "Maffy" Falay, Türkiye'nin ünü ülke sınırlarını aşan ilk solo jazz sanatçısıdır. 1960 yılında Almanya'ya giden ve burada Kurt Edelhagen Orkestrası ile çalan Maffy Falay, daha sonra Quincy Jones, Bernt Rosengren ve Don Cherry gibi sanatçılarla çalışma imkânı bulduğu ve "Swedish Radio Jazz Group"a kabul edildiği İsveç'e taşındı. 1970 yılında Dizzy Gillespie Reunion Orchestra' ya katılan sanatçı, grubu Sevda ile geleneksel Türk müziğini jazz müziği ile birleştirmeyi denemiş ilk sanatçılardandır.

Bu sözleri okuyunca onun ile Nardis'te tanıştığım geceyi hatırladım. Geçtiğimiz Mayıs ayında Galatasaray'ın Türkiye Kupası için Fenerbahçe ile oynadığı gece kulübe girdiğimde sahnedeki Maffy ve arkadaşları ile müdür Öz beyin yerine oturan Zuhal Focan'dan başka ortalıkta kimseler yoktu. Herkesin karşı kahvede maçı izlemeye gittiğini öğrendim. Ben de gitmek istiyordum ama gece jazz ile futbol arasında bir tercih yapmak durumundaydım. Tercihimin karşımda çalan enerjik ihtiyar delikanlıdan yana olmasına kimse şaşmadı. Maç o gece Galatasaraylıların kupayı alması ve uzun bir aradan sonra ilk defa kendilerini mutlu hissetmeleri ile bitti. Maffy ile benim istediğim gibi rahat ve uzun bir sohbet olmadığı için o gece konuştuğumuz şeyleri kağıda kaleme dökmedim. Ancak tekrar görüşmemiz de mümkün olmadığı için o gece Maffy ile yapmış olduğum yarım yamalak görüşmenin notlarını yazı haline getirmeye karar verdim.

1930 doğumlu olduğuma göre kaç yaşında olduğumu sen hesapla. Son 30 yıldan beri İsveç'in Stockholm kentinde yaşıyorum. Avrupa'ya gideli neredeyse 50 yıl oluyor. İstanbul'a gelmeyeli ise 15 yıl olmuş. En son 1994'de gelmiş ve konser vermiştim. O konserin bir CD'si var, ama bulamıyorum.

Bu geldiğimde kendimi tıpkı bir yabancı gibi hissettim. Sanki bir turist gibiyim. İnsanın ülkesinden ayrı kalması fena bir şey. Artık senede bir kere Türkiye'ye gelmek istiyorum.

5 Temmuz'da İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı bana Yaşam Boyu Başarı Ödülü vermek üzere davet etti. Böyle bir ödül almak beni çok memnun etti.

Jazz hayatım boyunca bir çok ilginç anım oldu. Bir ara Kenny Clarke-Francey Boland Big Band de çalmıştım. Don Cherry ile ilginç çalışmalarımız oldu. Tromboncu Ake Persson'un tavsiyesi ile İsveç'e giderek Harry Arnold Big Band'e katıldım ve oraya yerleştim. Quincy Jones, Phill Woods ve Sixteen Eriksson ile birlikte oldum. 1970 yılında Dizzy Gillespie Reunion Orchestra ile bir çok yerde çaldım. Bunlardan hangi birini anlatsam bilmiyorum. O kadar çok şey yaşadım ki.

Türkiye'de çalışmalarım oldu. Süheyl Denizci ve Neşet Ruacan ile birlikte TRT Jazz Orkestrasında çaldım. Türkiye'yi bir çok değişik platformda temsil ettim.
Okay Temiz'e müziği ben öğrettim. İsveç'e ilk geldiğinde benim yanımda kaldı. Onun yüzün-

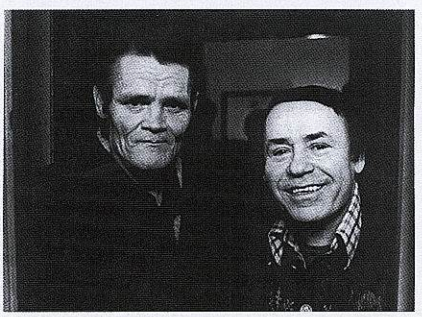

den Türk Müziği de çaldık. İsveçliler 9/8'lik Türk ritimlerine bayıldılar.

Maçın devre arasında Nardis'in garsonları kahveden dönerek müjdeyi verdiklerinde Maffy çocukluk anılarını anlatmaya başlamıştı:

Ben müziğe çok küçük yaşta başladım. Ailemde herkes bir enstrüman çalardı, bu yüzden benim çalmam da doğal oldu. 1940- 43 yılları arasında yazları Kuşadası'nda yaşardık. Babam o zamanların Kuşadası ziraat müdürü idi. Annem Ankara'ya gittiği zaman ben babamla oturup müzik çalışırdım. Kuşadası şimdi berbat bir yer oldu, halbuki o zamanlar henüz insanların istilasına uğramamış gerçek bir cennet idi. Kaldığımız yerin civarında bir kahve ve kahvenin içindeki kilitli dolapta ise çeşit çeşit bando aletleri vardı. Dolap hep kilitli olurdu. Birgün İzmir'den Kuşadası'na bir bando öğretmeni geldi. Çok sert bir adamdı, bize üç ay içerisinde marş çalmayı öğretti. Ben o sırada trombon çaldım. Daha sonra trompete geçtim, trombondan sonra trompet bana kuş gibi hafif geldi. Daha sonra Ankara Müzik Konservatuarına gittim. Birgün İzmir Fuarında arkadaşlarımla gezerken İtalyan pavyonuna giren bir bando gördüm. Merakımı yenemedim peşlerinden gittim. Bir de ne göreyim, içeride müzik çalınıyor. İçeri girdim. Bir dolu beyaz elbiseli adam ellerinde enstrümanlar bana bakmaya başladılar. Meğer bu bizim belediyenin bandosu imiş. Bando şefi Fuat Türkoğlu beni görünce şaşırdı. Bana 'sen birşey çalıyor musun?' diye sordu. Trompet çalabilmeme ve nota okuyor olmama da şaşırdı.

Beni kendi aralarına çağırdılar ve seninle her gün ilgileneceğiz dediler. Heyecandan öldüm bittim. Oradan ayrıldıktan sonra Pasaport meydanına kadar koştum, vapura binip Karşıyaka'ya geçtim ve olup biteni anneme anlattım. Annem de çok sevindi. Üç ay o bando ile çalıştıktan sonra 1948 yılında 34 lira maaşla bandoya girdim. Pederin maaşı o devirde 300 lira idi.

Ben müziğe klasik çalarak başladım. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasında Haydn gibi klasik müzik bestecilerinin eserlerini çalarak büyüdüm.. Ama gün geldi jazz bir daha hiç çıkmamacasına hayatıma girdi.

1948 yılında Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasının viyolonselcisi Kaya Ertan birgün beni evine çağırdı gittim. Kaya bey bak sana jazz müziği dinleteceğim dedi ve eski bir gramofon çıkardı. Kurdu ve üstüne taş bir plak oturttu. Kulağımı gramofona yaklaştırdım, öyle bir müzik duyuluyordu ki tarifi mümkün değildi. Serbest ve hareketli bir melodi etrafı kasıp kavuruyordu. 'Ağabey bu nedir' diye sordum. Charlie Parker ve Dizzie Gillespie'yi dinliyorsun dedi. Meğer o parçanın ismi 'Be Bop' muş ve ben farkında olmadan jazz müziğinin en büyük isimlerini dinliyormuşum. O müzik beni baştan çıkarttı ve jazz'a ilgi duymaya başladım. Konservatuara döndüğümde orası gözüme hapishane gibi gözüktü. O andan itibaren sürekli olarak trompet çalmaya başladım. Hatta arkadaşlarım gezip eğlenirken de çalmaya devam ederdim. Hocam bana bir gün bile çalış demedi, zaten benim kadar hevesli ve çalışkan başka bir öğrenci de yoktu.

Dizzy Gillespie 1956'da Türkiye'ye geldiği zaman onu havaalanında karşılayan grupta ben de vardım. Dizzy beni çok beğendi, Miles Davis ve Roy Elridge kadar iyi bir müzisyen olduğumu söyledi. Onun teşvikiyle Amerika'ya gittim.

Bunca yıl geçti düşüncelerim hiç değişmedi. Jazz bana göre dünyanın en güzel müziği, jazz ile yaşadım, jazz ile bu ömrü bitireceğim.

Sana anlatacak çok şeyim var, tekrar İstanbul'a geldiğimde görüşelim. 11 Temmuz günü istersen sana tüm hayatımı anlatayım. Bak bende daha ne hikayeler var neler.

Galatasaray o gece Türkiye Şampiyonu oldu. Ancak bu başarının ardından gelen başka başarısızlıklar o gecenin büyüsünü çoktan süpürdü. Ama Maffy'nin o gece bana söylediği şeylerin tadı damağımda kaldı.

Öyle görülüyor ki 12. İstanbul Jazz Festivalini ileride Muaffak Falay festivali olarak hatırlayacağız.

5 Temmuz'da *"Yaşam boyu Başarı Ödülü"*nü Ödülünü aldıktan sonra Maffy 7 Temmuzda İsveç'ten Oke Johansson, Arne Wilhemsson, Stefan Ishaksson'un yer aldığı ve ilk olarak 1985 de kurduğu topluluğuyla Charlie Parker ve Dizzy Gillespie parçalarını yorumlayacak.

11 Temmuz akşamı piyanist ve tromboncu Elvan Aracı'nın ağırlıklı olarak kendi bestelerini çaldığı konsere ise konuk sanatçı olarak topluluğa katılacak.

14 Temmuz akşamı ise Maffy bebop'ı jazz müziğinin temel taşlarından biri haline getiren, tüm zamanların en iyi trompetçilerinden biri Dizzy Gillespie'nin anısına, ölümünden 12 yıl sonra gerçekleştirilecek bir konserde yer alacak. Bu jazz efsanesinin müziğe katkılarını kutlamak için Slide Hampton ve James Moody önderliğindeki The Dizzy Gillespie All-Star Big Band'e Maffy Falay, tıpkı 1950 yılında trompetiyle Dizzy Gillespie'ye eşlik ettiği günlerdeki gibi konuk sanatçı olarak katılacak. Eminim ki Dizzy o gece bizlerle birlikte olacak.

Maffy Falay tıpkı İsmet Sıral gibi Türkiye'nin en özenle korunmuş jazz sırlarından biri. 1956'da Dizzy onu keşfettiğinden beri tam 49 yıl geçti. Ama öyle görülüyor ki yarım asır dolmadan biz Türk jazz severleri de onu keşfedeceğiz. Umarım Temmuz ayında onu yakalayarak yarım kalmış notlarımı tamamlama imkanım olur. Ne demişler, geç olsun güç olmasın. Sevgili Maffy, evine hoş geldin...

14 Temmuz 2005 Açıkhava

THE DIZZY GILLESPIE ALL-STAR BIG BAND

Konuk Sanatçılar Guest Artist
Muvaffak "Maffy" Falay ve Roy Hargrove

Slide Hampton (tb),
Frank Wess (as, flt)
James Moody (ts, flt, vo)
Jimmy Heath (ts)
Steve Davis, Jason Jackson, Jay Ashby (tb)
Doug Purviance (btb)
Jay Brandford (bs)
Justin Robinson (as, flt)
Claudio Roditi, Greg Gisbert, Diego Urcola, Frank Greene (tp)
Marty Ashby (g)
John Lee (b)
Eric Gunnison (p)
Dennis Mackrel (d)
Roberta Gambarini (vo)

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

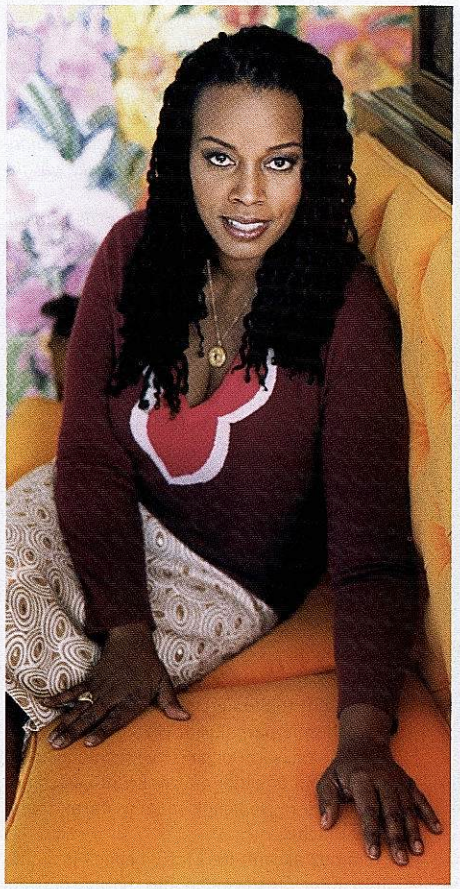

BİR BAŞKA MİLLİ TAKIM, İSTANBUL SUPERBAND

Bu seneki festivalin biz jazz severlere sunacağı birbirinden ilginç projeler arasında bir tanesi var ki gerçekten heyecan verici. 13 Temmuz günü İstanbul Superband Dianne Reeves'e eşlik edecek. İstanbul Superband bana göre Türk jazz dünyasının milli takımı. Futbolda olduğu gibi bu milli takımda da oynamak, veya müzisyen ifadesi ile çalmak çok önemli. Bu takımın kurucusu Aycan Teztel ile iki yıl önce yapmış olduğum bir röportajda o zamanlar adı Becks Bigband olan bu grubu bakın nasıl anlatmıştı:

Hollanda ve Amerika'da bulunduğum yıllarda çeşitli bigband'lerde yer almıştım; orada çalmak inanılmaz derecede keyifliydi. Özellikle önümüzde Randy Brecker gibi bir dünya devi çalarken aldığım o derin hazzı kelimelerle anlatamam. O dönemlerden beri aklımda hep bir bigband kurma fikri vardı. Türkiye'de sayıları az da olsa, birbirinden değerli dünya çapında jazz müzisyenleri ve onların yanı sıra yetişmekte olan genç yetenekler var. Tam bunları nasıl bir araya getirebilirim diye düşündüğüm bir dönemde Efes Pilsen'den Beck's birasının lansmanı için bana bir grup kurma önerisi yapıldı. Bundan üç yıl önce idi. Beklediğim anın geldiğini hissettim, bu teklif ile birlikte hayalimdeki bigband'in temelleri atılmış oldu. Yakın dostlarım solist trompetçimiz Şenova Ülker ve saksofon üstadı Levent Altındağ'ın bu oluşuma her aşamada büyük katkısı oldu. Beck's in sponsorluğunda İstanbul'da 5 ayrı konser verdik. Hepsi çok güzel oldu ve beğenildi. Bu konserlerin arkasından aynı yılın Temmuz ayında Herbie Hancock, Michael Brecker ve Roy Hargrove'un oluşturduğu grubun konserinin after show'unda da çaldık. Nisan 2003'de gerçekleştirdiğimiz İş Sanat konseri de en önemli konserlerimizden biriydi; Bu konserden 'Türk jazz tarihine geçecek en önemli konserlerden biri' olarak bahsediliyor.

Aradan iki yıl geçti. Milli takım yeniden sahalara inmek üzere. Bu yıl 12. gerçekleştirilecek olan İstanbul Jazz Festivali'nin basın toplantısında takımın kurucusu Aycan Teztel'den Temmuz ayında verecekleri konser hakkında bakın neler dedi:

Biz İstanbul'da yaşıyoruz ve metropolü temsil ediyoruz. Adımız İstanbul Superband. Bu grupta İstanbul'u en iyi temsil eden üst düzey müzisyenler var. Grubun dışında kalan Aşkın Arsunan, Neşet Ruacan, Fatih Erkoç, Tuna Ötenel, Önder Focan ve Sibel Köse gibi üst düzey müzisyenler de değişik zamanlarda aramıza solist olarak katılıyorlar. 13 Temmuz günü İstanbul Jazz Festivalinde üçüncü kere konsere çıkmış olacağız. Jazz festivalinin sadece 12 yıllık bir bağımsız festival çizgisi olduğunu düşünürseniz bu bir Türkiye rekoru olarak sayılabilir. Bu yılki projemiz şu an dünyadaki en önemli jazz divalarından birisi olan Diana Reeves'e festival konserinde baştan sona eşlik etmekti. Ancak o kendi trio'su ile dünya turunda olduğu için bu mümkün olmadı. Bu yüzden o gün konserin ilk yarısında biz çalacağız. Konserin ikinci yarısında Diana Reeves kendi triosu ile çalacak ama iki parçada da biz ona eşlik edeceğiz. Diana Reeves ile birlikte 'Skylark' ve 'That's All" parçalarını çalacağız. Kendi parçalarımız ise aşağı yukarı belli. İki tane Türkçe parçamız var, bunlardan bir tanesinin aranjmanlarını Matt Harris yaptı. İkinci parçanın aranjmanı ise sevgili Kamil Özler'e ait. Brecker kardeşlerden bir parça çalmak istiyoruz. Pat Metheny repertuarından bir iki parçamız olacak. Aşağı yukarı kafamızda olan 20 parça var, bunlardan bir kısmını seçmiş olacağız.

Kadromuzda önemli bir değişiklik yok. Çekirdek kadro aynı. Gene Şenova Ülker, Levent Altındağ, Yahya Dai, Volkan Öktem, Eylem Pelit, Serkan Özyılmaz ve Ercüment Ateş çalacaklar. Gençlerden Halil İbrahim Işık ve Serdar Barçın gibi önemli isimler aramıza katılacaklar. İstanbul Kültür Sanat Vakfı bu yıl bizim konserimizi festivalin en önemli iki konserinin arasına koydu. Bizden bir gün önce 12 Temmuz'da Mike Manieri'nin Steps Ahead grubu çalacak.

Bu konsere ne yazık ki Michael Brecker gelemiyormuş, onun yerine Bill Evans çalacak. Bizden birgün sonra da Dizzy Gillespie Bigband konseri var. Biz bu iki konserin arasında yer alıyoruz ve Türkiye'yi önemli bir arenada temsil ediyoruz. Hepimiz bunun bilincindeyiz. Bu yüzden de İstanbul'un gururu olmak istiyoruz.

Geçmişte yaptığımız röportajda grubun felsefesi şöyle ifade edilmişti:
Jazz müziğini sadece jazz severlere yönelik olarak sanatsal bir yaklaşımla ele almadan onu sevebilecek diğer insan kitleleri ile de buluşturacak bir şekilde yorumlamak. Bu amaçla da sanatsal değeri yüksek, keyifli dinlemesi kolay bir repertuarla müzikseverlerin karşısına çıkmak. İstanbul Superband bizim jazz milli takımımız ve bana göre en az milli futbol takımımız kadar önemli. 13 Temmuz günü bizim millilerin dünya kupası vizesini Diana Reeves'den almış olduğunu da hep birlikte izleyeceğiz. Sakın bu güzel konseri kaçırmayın.

Not: Dergimiz baskıya hazırlanırken aldığımız habere göre Superband'in Dianne Reeves ile çalacağı parçalar belirlendi: Bir aksilik olmazsa, Skylark (ballad) ve Thats all (up tempo).

tasarım : www.eralpgrafik.com

TANNOY®

HEAR | BELIEVE

Audio Note | Reimiyo | Gamut | Townshend | Micromega | Tannoy | Avance | Harmonix

gesvages | SİTE® High End Audio

Hasan Ali Yücel Sokak Nilgün Apt. No:3/2 Çiftehavuzlar, Kadıköy- İstanbul • Tel: 0216.411 51 35 Faks: 0216.411 51 36
http://www.gesvages.com e-mail: info@gesvages.com

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

RÜZGAR BİR KERE DAHA DOĞUDAN ESİYOR

Siz Okay Temiz'i nasıl bilirsiniz? Bilmem hiç bunu düşündünüz mü? Psikoloji bilimiyle uğraşanların yalancısıyım, onlara göre her insan aslında üç kişidir.

Bunlardan ilki kişinin başkaları tarafından nasıl görüldüğüdür. Daha sonra kişinin kendisini nasıl gördüğü gelir. Ama bunlardan en önemlisi de gerçekte o kişinin kim olduğudur. Ve çoğu zaman bu üç görüntü birbirinden çok farklı olabilir. Ben önce Okay Temiz'in başkaları tarafından nasıl algılandığını sizlere aktarmaya çalışacağım.

Benim jazz müziğine ilgim icabı değişik yabancı müzisyenleriyle tanışma ve konuşma fırsatım oldu. O sohbetlerde söz her zaman dönüp dolaşıp konuştuğum yabancı müzisyenin Türk meslektaşlarından hangilerini tanıdığına geldi. İstisnasız herkesin tanıdığı tek ortak isim olarak Okay Temiz karşıma çıktı. Başkalarının onu işini iyi yapan ve düzgün bir müzisyen olarak gördüğünü defalarca işittim.

1998 yılında İsveç'ten Türkiye'ye döndüğü zaman Okay ağabey ile gerçekten tanıştım ve jazz dergisinde yayınlanan bir röportaj yaptım. O zaman yaptığımız sohbette bana şöyle demişti:

"Zamanın akıp gittiğinin bilincine varmamız lazım, onu durduramayız ama iyi kullanabiliriz. Geçmişteki hatalarımızdan ders alabiliriz. Herşeyi olumlu düşünün, her şeye olumlu yaklaşın. Sonra olumlunun içersisinde öz eleştiri yaparsanız az hata yaparsınız. Olumsuzluk kişinin enerji ve zamanını bitirir. Olumlu düşünün."

Bu röportajda onun kendisini çevresindeki tüm çirkinliklere ve sıkıntılara rağmen olumlu bir insan olarak gördüğünü öğrenmiştim.

O zamandan bu zamana tam 6 yıl geçti. Okay Temiz bu zaman içerisinde bir çok ilginç projeye imza attı. Kurduğu ritim atölyeleri ile bir çok yaştan ve cinsten insanı aynı duyguda buluşturdu. Bir çok yabancı müzisyen ile yurt içerisinde ve dışında konserler verdi. Beni en çok etkileyen faaliyeti spastik çocuklara yönelik olarak yaptığı güzel çalışmalar oldu.

Oriental Wind onun İsveç yıllarında kurduğu ilginç bir müzik grubu idi. Ancak bir çok müzik sever için bu grup müzikte alınmış en derin ve özgün soluklardan birisi oldu. Oriental Wind Okay'ın kendi öz kültürünü jazz müziği ile harmanladığı ilginç bir ses olarak hatırlandı.

Bu yıl Oriental Wind grubunun Okay ağabey tarafından yeniden canlandırılıp 12. İstanbul Jazz Festivalinde çalacağını onu ziyaret etmek ve rüzgarın bu sefer jazz'ın yelkenlerini hangi şiddette şişireceğini öğrenmek istedim.

Okay Temiz'in ünlü ritm atölyesi artık Galata semtinde. Buluşmamız da Galata kulesinin dibinde onun ve arkadaşlarının Galata Şenliğinde verdikleri sokak konserinden sonra oldu. Konserden sonra bir çay bahçesinde o ve arkadaşlarının konuğu oldum.

Hatırlarsın, daha önce sana bahsetmiştim. Ben "Oriental Wind" grubumu ilk defa 1974 yılında İsveç'te kurmuştum. Yıllarca birlikte çaldık. Şimdi bu grubu ve kavramı yeni müzisyenlerle tekrar canlandırıyorum. Bu yıl İstanbul Jazz Festivali çerçevesinde Boğaziçi Üniversitesi'nde bir konser vereceğiz.

Tabi yıllar içerisinde gruptan bir çok müzisyen geldi geçti. Bu seferki kadromda gitarda Önder Focan, saksofonda Çağdaş Oruç, basta ise Kağan Yıldız var. Grubun diğer elemanları kanunda Hakan Güngör, zurnada Ahmet Özden ve darbukada Rüstem Çembeli olacak. Bunların hepsi benim yakından tanıdığım müzisyenler. Bir de konuşan davul çalan Yamar bize katılıyor. Yamar dört nesilden beri bu enstrümanı çalan bir aileden geliyor. Kısacası bomba gibi bir grup olduk.

Bu projenin çok ilgi çekeceğine inanıyorum.

Türk Halk Müziğini jazz'a uyguluyoruz. Bunu dünyada ilk defa ben yapmaya başlamıştım, daha sonra başka müzisyenler de yapmaya çalıştılar. Yanlış yapan bir çok müzisyen ve grup bunun ne olduğunu bilmeyen bir medyanın desteği ile yürüyorlar. Ancak bizde bu uygulamayı everensel anlayışta yapabilecek ve kendi özgün yorumunu yapabilecek başka bir müzik grubu yok. Bu yüzden ben tekrar yapmaya karar verdim.

Benim müziğimde Türk motifleri jazz'da yama olarak kullanılmıyor. Ülkemizin müziği bizim genlerimizde var. Biz yaptığımız işte samimiyiz. Müziğe ruhumuzu koyuyoruz. Böyle olunca sahnede çalarken de ortaya çıkan müzik samimi oluyor.

Biz kendi ülkemizin müziğini en az folklorcular kadar iyi çalmak istiyoruz. Bu asla kolay bir iş değil, insanın köpek gibi çalışıp bunu adamakıllı öğrenmesi gerekiyor.

Şunu unutmamak lazım. Bu müziklerde yaşamın kendisi ve enerjisi var. Bu enerjiyi alıp deforme edemezsiniz. Önce melodiyi güzel ve doğru olarak çalmayı öğrenmek gerekiyor. Türkiye'de daha önce de Yunus Emre, Aşık Veysel ve Karacaoğlan'ın eserleri alındı ve çalındı, ama olmadı, güzel şeyler ortaya çıkmadı. Bizim de müzikle verdiğimiz bir mesajımız var ama bana göre bu mesaj müziğin içerisinde asla ön planda olmamalı. Müziğin kendisine saygı gösterilmesi ve güzel çalınması gerekiyor.

Hani başkalarını kişiyi nasıl gördüğü de önemlidir demiştik ya. Birlikte oturduğumuz gün Okay Temiz'in eski bir arkadaşı olan İrfan Sümer bey kendi açısından onun nasıl göründüğünü anlattı:

Ben Okay Temiz'i yıllardan beri tanıyorum. Geçmişte bir çok kere birlikte çaldık. Onun dünya jazz'ına katkısı çok büyüktür, perküsyonu jazz'a sokan insandır odur. 'Oriental Wind' çok iyi tanınan ve geçmişi olan bir isim, hatta bir marka olduğunu da söyleyebiliriz. 'World Music' denen şey çıkmadan önce bu grup vardı ve kendisine özgü bir stil yaratmıştı. Bir çok önemli müzisyen de bu grupta yer aldı.

Eskiden yapılan müzik daha jazz'a yakındı. Şimdi yaptıkları müzik günümüz koşulları içerisinde fusion'a daha yakın ve içinde elektrik var.

Okay için söylemek istediğim bir şey daha var. O hiçbir zaman içindeki çocuksu heyecanı ve merakı kaybetmiyor. Her zaman her şeyi kurcalamayı sürdürüyor. Bence onun yaratıcılığının kökünde de bu heyecan ve merak var.

Okay'ın bir başka arkadaşı olan müzisyen Nyofu Tyssen'de hoca hakkındaki düşüncelerini sohbetimize kattı:

Biz Okay ile 30 yıldan beri tanışıyoruz. Ben 'Orient Wind'in ilk elemanlarından biriyim. Şimdi Türkiye'de yaşıyorum. Bağlama çalıyorum. Okay olmasa idi ben burada olmazdım. O Türk jazz'ının gerçek bir babası. Kendisi ile birlikte bir çok kişinin İsveç'e gelmesine öncülük etti. Elvan Aracı, Salih Baysal, Saffet Gündeğer, Bin Ali Salman, bunların hepsi onun peşinden getirdiği müzisyenlerdir.

Ben kişisel olarak Okay Temiz'den çok etkilendim. O her zaman müzik ile içiçe yaşayan bir insan. Ya müzik çalıyor, ya müzik yazıyor, ya da müzik hakkında konuşuyor. İnanmayacaksınız ama ondan sadece müzik öğrenmedim, düzgün ve kurallara göre otomobil kullanmayı da ondan öğrendim.

Okay Temiz yapı olarak kendisinden bahsedilmesinden hoşlanmayan bir insan. Ancak içindeki enerjiyi gerektiği zaman sese dökebilecek kadar da güzel konuşabiliyor. Söz tekrar ona gelince projesini anlatmaya devam etti:

"Türkiye'de şimdi bir çok genç müzisyen yetişiyor. Ama Orient parçaları çalmak ayrı bir tecrübe ve birikim ister. Jazz çalmadan önce zeybeği iyi çalmasını bilmek gerekiyor. Bizim grubumuzda gerçek oryantal enstrümanlar var, biz müziğin özünden uzaklaşmıyoruz.

Uzun bir zamandan beri çalışmalarımı Türkiye'de sürdürüyorum. Ritim atölyesi çalışmalarım çok ilgi gördü, geçen hafta Türkiye Yunanistan Milli maçında seyirciyi coşturmak üzere bizi çağırdılar. Bu çalışmamızı Efes Pilsen destekledi. Onlar sayesinde surdolar aldık. Surdo için derin bir trampet diyebilirsiniz. Surdo orkestrası oluşturduk. Şimdi bunu halkın katılımına açmak ve bu güçlü ritmi özel günlerde insanlarla paylaşmak istiyoruz.

Gelecek günlerde halen Galata'da sürdürdüğüm ritim atölyesi çalışmalarımı Oriental Wind ile birleştirmeyi düşünüyorum.

Bizim çalışmalarımızda Türk ritimlerinin yanı sıra hem Afrika hem de Güney Amerika ritmleri var. Aramıza başka yabancı müzisyenleri de katacağız.

Festivaldeki konserimizde bize sponsor olan Garanti Bankasına da çok teşekkür etmek istiyorum.

Bu çalışmaları gelişerek sürdürebilmek için bize sürekli sponsorlar lazım. Bir ara Çanakkale Seramik ile bazı çalışmalar yapmayı planlıyorduk ama sonrası gelmedi. BP ile bir işbirliğimiz oldu, onların varillerinden kalimba yaptık.

Aslında işbirliği yapabileceğimiz bir çok şirket var. Her şirketin ürünü ile bir ritim çalışması yapabiliriz. Bu konuda ilk aklıma gelen şirketler boruları ile Borusan Grubu ve şişeleri ile Şişecam. Yeter ki bizimle işbirliği yapsınlar. Onların kurumsal imajlarına çok önemli bir katkı yapabiliriz. Ayrıca ülkemizdeki müzik sevgisi de gelişir.

Ve şimdi geldik son sorumuza. Kimdir gerçek Okay Temiz.

Bu sorunun cevabını bulmak kolay değil, bence yapılabilecek tek şey tahmin yürütmek. Onunla yaptığımız röportajda söylediği sözler bu sorunun cevabına ışık tutuyor.

Okay Temiz zamanın akıp gittiğinin bilincine varmış bir insan, onu durduramayacağını biliyor ama iyi kullanmak için elinden geleni de yapıyor. Bunu yaparken sürekli olarak geçmişteki hatalarından ders alıyor ve gözü hep daha güzel şeylerin peşinde. Onunla yapmış olduğum ilk röportajı şöyle bitirmişim. Bu röportajı da aynı şekilde bitirmek istiyorum:

Ufak tefek beyaz saçlı bir adam sessizce enstrümanlarını kurmaktadır. Güçlü elleri ve keskin bakışları ile önündeki işe dalmışken genç bir çocuk hayranlıkla onu seyreder. Sonra dayanamaz ve beyaz saçlı adama sorar;

"Ağabey, niye Türkiye'ye döndünüz?"

Adam cevap verir;

"Senin için genç arkadaşım."

Kamera yavaş yavaş yukarı dönerken beyaz perde de yüzlerce çocuğun ritim aletleri ile katıldığı bir orkestra çalar.

Tekrar evine hoş geldin sevgili Okay ağabey.

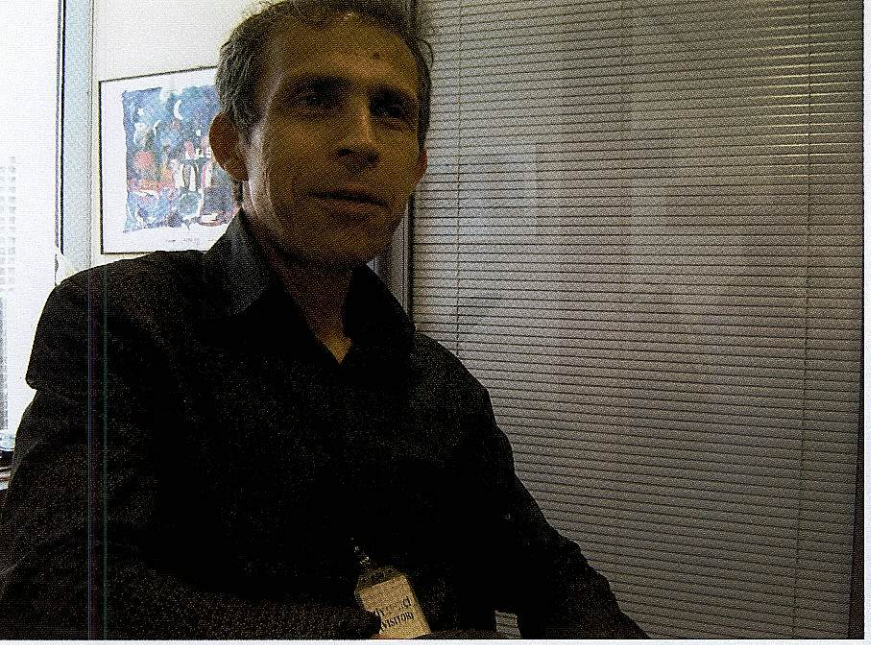

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

ELVAN ARACI YUVAYA DÖNÜYOR

Elvan Aracı ile 2001 yılında yaptığımız bir röportajda bana şunları söylemişti:

"Bak, trombon nedir biliyor musun Trombon insan sesine en yakın olan nefesli enstrümandır. Trombonun kendine has kıvrak bir güzelliği vardır. Trombonu çalarken vücudumun bir parçası gibi hissetmem lazım. Ayrıca tonun güzelliği ile kendi içindeki aşkı sazına yansıtabilmen lazım. Bu herkes için mümkün olmuyor. İnsanın doğasında bu yeteneğin olması lazım, varsa oluyor.

Bence trombon en asil ve en hisli enstrümandır. İnsanı kolayca ağlatabilir, tek başına bir grubu doldurabilir ama aynı zamanda çalması en zor enstrümanlardan biridir."

Elvan Aracı'nın bu yıl 12.si düzenlenen İstanbul Jazz Festivalinde kendi grubu ile bir konser vereceğini duyunca aklıma bu sözler geldi. Bana göre bu ifade yaşamını müziğe ve enstrümanına adamış bir insanın duygularını çok güzel ifade ediyordu. Dört yıl sonra karşılaştığımızda sohbetimiz onun bu sözlerinden başlayarak sürdü:

Jazz müziğinde bir yere gelmek için jazz'cı gibi yaşamak lazımdır.

Her şeyde olduğu gibi müzikte de bir yerlere varmanın bir bedeli vardır. Etrafımdaki gençlerden görüyorum ki kimse böyle bir bedel ödenmesi gerektiğinin bilincinde değil.

Müzik dünyasında jazz yerine pop dinleniyor. Şu an Türkiye'de benim anlayışıma göre müzisyen de yetişmiyor. Türkiye'den çıkıp kendisini kabul ettirmiş iki müzisyen var, bir Maffy Falay bir de ben. Onunla 16 yıl birlikte çalıştım. İsveç'te çalıştığım yıllarda tanıştığım Bernt Rosengren ve Red Mitchell'in de benim hayatımda çok büyük bir katkıları oldu. Red 80li yılların başında beni keşfeden kişidir. Bana son derece olumlu yaklaştı ve 2 yıl birlikte çalıştık.

Uzun bir zamandan beri kendi grubumu kurmayı planlıyordum, bu hayalim nihayet gerçekleşti ve 2003 yılının sonunda kendi grubumu kurdum. İlk konserimiz Ak Sanat'da gerçekleştirdik, çok beğenildi. Bu konserin kayıtlarını değişik yerlere demo olarak gönderdim. Daha sonra altı yedi konser yaptık. Bu arada grubumdaki arkadaşlarımla kaynaştık.

Grubumda değişik müzisyenler var, alternatifli olarak çalıyorlar.

Davulcularım Volkan Öktem, Cem Aksel ve Ferid Odman. Basçılarım da aynı şekilde birden fazla. Tony Jones, Kamil Erdem, Eylem Pelit ve Erdal Akyol ile çalışıyorum. Sarp Maden grupta gitarcı olarak yer alıyor. Erdem Sökmen ile de çalışmayı planlıyorum. Ancak Kamil Özler TRT Jazz Orkestrasında çaldığı için benimle çalamıyor. İzin vermiyorlar, bence bu yaklaşım sanata karşı ağır bir darbe.

Birlikte çaldığım genç arkadaşlarımla çok iyi anlaşıyoruz. Onlar benim kendilerine yaptığım nasihatleri dinliyorlar. Mesela ben gitarda Joe Pass ve Wes Montgomery tarzı bir sound seviyorum. Sarp ne istediğimi anladı ve kendisine yarım kasa jazz gitarı aldı. Mümkün olduğu kadar akustik çalmak istiyoruz. İşin içine fusion, funk gibi şeyler girmeyecek, biz sadece jazz çalacağız.

Kısacası Türkiye'de birlikte çaldığım müzisyen çevremi genişletmeye çalışıyorum.

Bu yıl İstanbul Jazz Festivalinde çalmak için İKSV'ye müraccat ettim ve demo kasetleri gönderdim. Projem kabul gördü.

11 Temmuz gecesi 12. İstanbul Jazz Festivali çerçevesinde bir konser vereceğiz. Bu konserde Volkan Öktem, Eylem Pelit ve Sarp Maden ile birlikte sahne alacağız. Önce kendi bestelerimi ve bazı standartları çalacağız. Daha sonra Maffy Falay'ı sahneye davet edeceğim. Konserde ara olmayacak. Ben bu konserde hem piyano hem de trombon çalacağım.

Maffy de beni bundan önceki iki konserine misafir sanatçı olarak davet etmişti. Bu yıl onun konserinde de misafir sanatçı olarak çalacağım. Onun konserinde Bernt Rosengren, Maffy ve ben 3 nefesli saz olarak çalacağız. Üç nefesli sazın birlikte olması bana göre müzikte olabilecek en güzel birlikteliklerden birisi. Bu şekilde eski bir nostaljiyi de yeniden hayata geçirmiş olacağız.

Maffy Falay'a 50. sanat yılını tamamladığı için bir armağan verilecek. Yaşı 75, bence geç bile kalındı. Ben onunla uzun yıllar kader birliği yaptım, onun gibi bir müzisyenle yakın olduğum için kendimi çok mutlu ve zengin hissediyorum. Bu duygularımı bilen biliyor, diğerleri bilmese de olur.

Uzun yıllar Stockholm'de yaşadıktan sonra Elvan Aracı ana vatanı Türkiye'ye döndü. Bundan dört yıl önce yaptığımız röportajda bu dönüş kararının işaretlerini almıştım. Kendisi ile konuşurken bundan böyle neler yapmak istediğini sordum:

"Türkiye'ye yarı yarıya yerleştim. Bundan böyle hem Stockholm'da hem de İstanbul'da yaşamak istiyorum. Ancak çalışmalarımın ağırlığını kendi memleketime vermek istiyorum. Bu ülkenin ihtiyacı Avrupa'dan daha fazla. Ayrıca Avrupa'da eskisi gibi değil, müzik ortamı çok zayıfladı.

Bir idealim var. Kendi müzikal birikimimi aktararak Türkiye'de genç müzisyenler yetiştirmek istiyorum. Bu güne kadarkilerden farklı bir müzik okulu kurmak istiyorum. Şu an okullarda jazz yok, sadece rock and roll ve pop var. Halbuki müzik müziktir ve bu iki tarzda jazz'dan çıkmadır.

İşi ticarete dökmeden, müziğin özünden uzaklaşmadan öğrenci yetiştirmek istiyorum.

Bilgi Üniversitesinden bugüne kadar bir tane bile doğru dürüst öğrenci çıkmadı. Öğrenciler kan ağlıyor. Hatta şunu da ilave edeyim. Buradaki jazz okullarında ders veren hocalara da ders vermek istiyorum. Bizim müzisyenlerin anlamakta zorlandığı bir şey var. İyi müzisyen başka şey, iyi hoca olmak farklı bir şey. Sadece teori öğreterek iyi müzisyen yetiştiremezsiniz. Çalmasını da öğretmek gerekiyor. İyi bir hoca kendisinden öğrencilerine çok şey verebilen insandır. İyi bir hoca aynı zamanda sevecen bir insan olmalıdır. Bildiğiniz şeyleri sanki hiç bilmiyormuşsunuz gibi bir heyecanla öğrencilerinize bildiklerinizi aktarmanız gerekir. Şu da var. Gerçek hoca öğrencisinden öğrenen kişidir. Müzik aslında evren gibi sonsuzdur, insan onu öğrendikçe ve gördükçe kendisinin ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu fark eder.

Ben hem piyanist ve tromboncu hem de aranjörüm. Bazı kişiler beni sadece tromboncu zannediyorlar. Halbuki ben müziğin tamamını biliyorum ve bu anlayışla müzisyen yetiştirmek istiyorum.

Beni bu konuda anlayan, inanan ve hoca olarak görmek isteyen bir iki arkadaşım var. Bu arkadaşlarımın desteği ile bir şeyler yapayım istiyorum. Bıraksınlar da bu işi bilenler yapsın diyorum.

Bu hayalimi gerçekleştirebilmek için bir üniversite ile işbirliği yapmak istiyorum ve üniversiteleri bu projenin gerçekleşmesi için davet ediyorum. Bu şekilde güzel okul konserleri olacak, medyamız da umarım o zaman uyanacaklar ve müziğe farklı bir gözle bakacaklar."

İşte Elvan Aracının söyledikleri bunlar. Onun düşüncelerine katıldığım şeyler var, katılmadıklarım da var. Sizler için de aynısı geçerli. Ancak katılmasanız da onun düşünceleri üzerinde düşünülmesi gerektiğini düşünüyorum.

Konsere gelince, bence bu sözler üzerinde düşünmüş olan herkes Elvan Aracı'nın konserine gelmeli. Sonuçta müzik müziktir. Sözlerden daha önemli olan da müziğin iyi veya kötü olmasıdır. Dinleyelim ve görelim.

Özgü Özman & Ozan Boz
jazz@ontroy.com

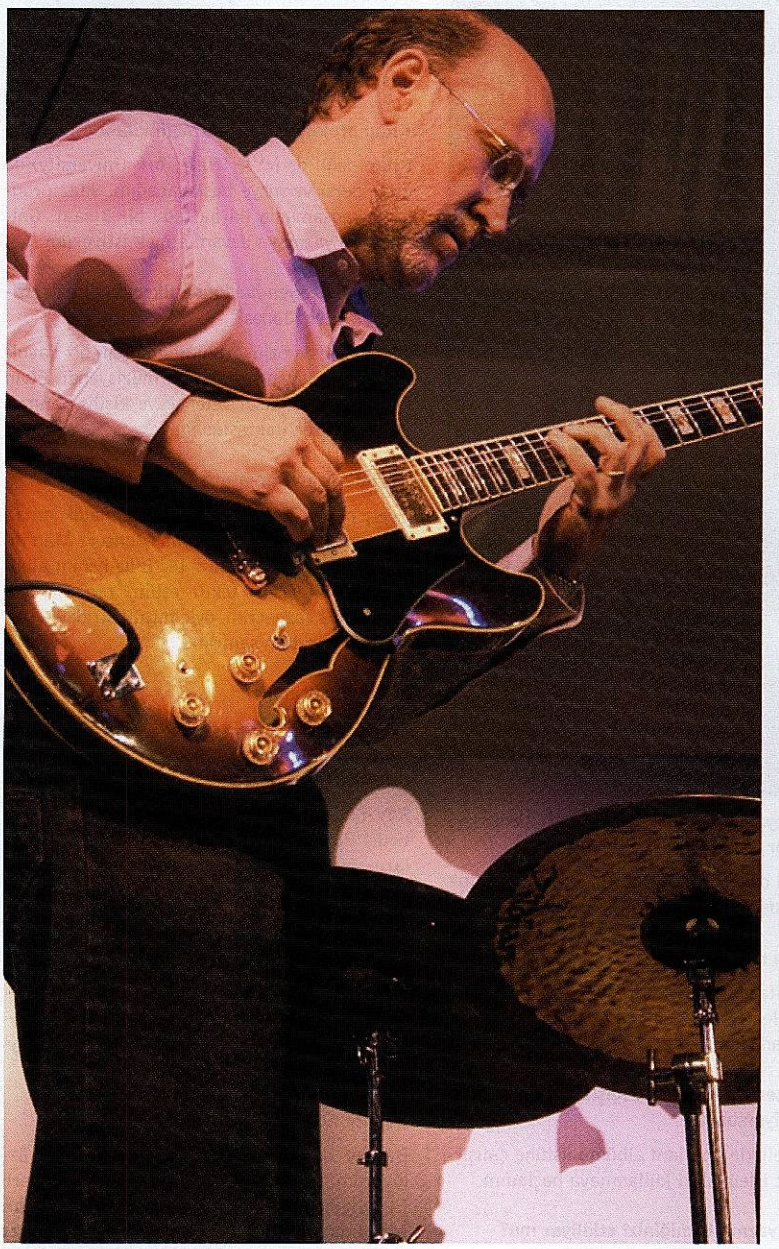

John Scofield Uçuşta... Kemerlerinizi bağlayın!

John Scofield ile geçen yıl Toronto Downtown Jazz Festival'inde, Türkiye'deki konserinden yaklaşık bir ay kadar önce kısa bir sohbet yapma fırsatımız olmuştu. Aradan geçen bir yıla yakın zamandan sonra sohbetin güncelliği üzerine düşünürken bir jazz albümü için bir yılın uzun bir süre olmadığını, hala albümü almayı düşünen veya albüm hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isteyebilecek dinleyiciler olduğunu düşündüm.

En son haberleri almak için Scofield'in internet sitesine baktığımda bu üretken müzisyen için teorimin belki pek de geçerli olmadığını anladım. Çünkü sohbetimize konu olan albümü enRoute'tan tam bir yıl sonra yepyeni bir fikirle yeni bir albüm daha çıkarmış; That's What I Say – John Scofield Plays the Music of Ray Charles. Fakat kısa sohbetimizin bitişi ve Scofield'in yeni albümü arasındaki ince bağlantıyı gördüğümde, sanatçılar için bazı projelerin ne kadar doğal geliştiğini anladım. John Scofield'in EnRoute albümü ve onun geçen yıl kaybettiğimiz jazz büyükleri hakkındaki düşünceleri üzerine kısa sohbetimizi beğeneceğinizi umuyorum.

Daha önce Türkiye'de çaldınız.

Evet, birkaç defa İstanbul'da bir kere de İzmir'de çaldım. Çok güzel yerler, seyirci de harikaydi. Jazz seven seyirci genelde farklı oluyor zaten.

Yeni albümünüz hakkında konuşalım. Bu albüm New York'taki canlı bir performansın kaydından oluşuyor. Biraz bilgi verebilir misiniz?

Bu bir trio albümü, içinde daha çok swing var, armoni değişiklikleri daha fazla olan parçalar çalıyoruz. John Scofield Band ile funk tarzında çalıyorum.

Steve Swallow ve Bill Stewart ile trio formatı içinde daha çok swing hissi olan parçalar çalmak istedim. Benden başka armoniyi taşıyan bir enstrüman yok, ben tek gitarım. Bas'ta Steve var. Steve bu proje için en uygun basçı idi, birlikte çok iyi bir ses oluşturduk.

Parçaların belli bir yapısı var mı?

Evet, hepsinde takip ettiğimiz bir form var, en son parça vamp[1] üstüne kurulu, ama gene de bir yapısı var.

Steve Swallow ve Bill Stewart ile çalmanın diğer grubundaki genç müzisyenlerle çalmaktan nasıl bir farkı var?

Grubumdaki genç müzisyenlere sahip olduğum ve aynı zamanda Bill ve Steve ile de böyle bir projede çalışma fırsatım olduğu için kendimi çok şanslı görüyorum. Bu projede klasik anlamda jazz çalıyoruz. Bill de Steve de muhte-

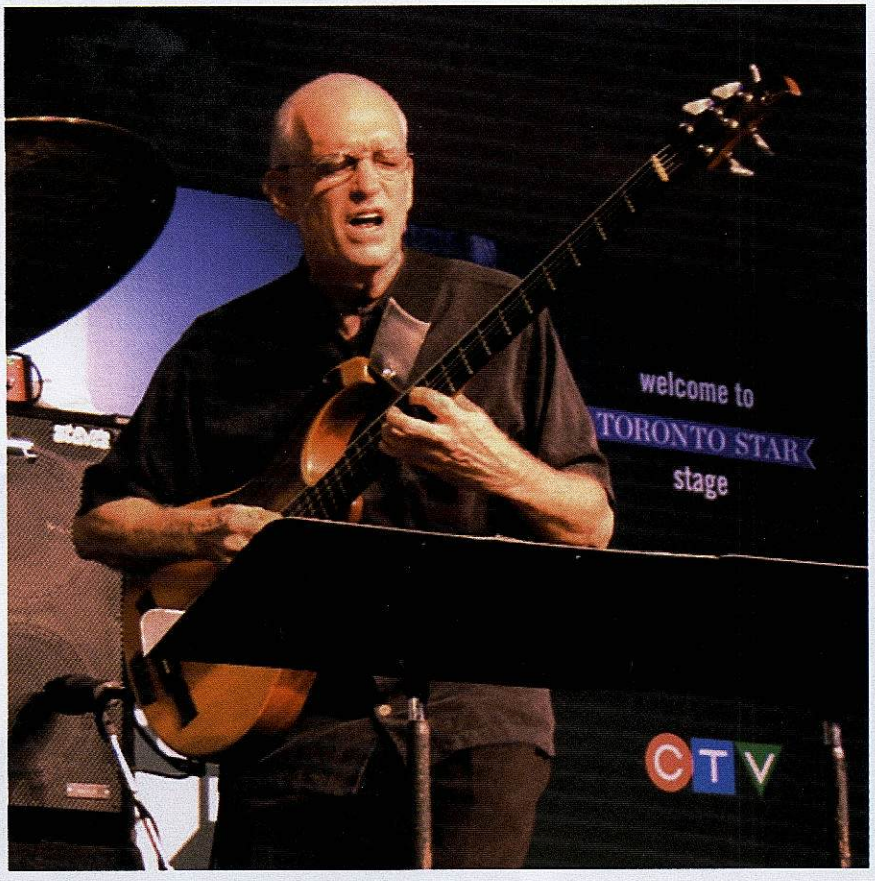

şem müzisyenler, çok iyi doğaçlamacılar. Bu şekilde parçalar kendine ait bir form ve hayat oluşturdu.

Prova yaptınız mı?

Yaptık, konuşulacak pek de bir şey olmuyor aslında. Ama kısa bir prova yaptık.

İnternet sitenizde Bill Evans'in Village Vanguard'daki konser albümünden ve jazz dünyasının önemli köşetaşları olmuş diğer canlı kayıtlardan bahsediyorsunuz. Sizce enRoute da o albümler arasında yerini almaya aday mı?

Tabii her zaman yaptıklarımın iyi olmasını dilerim. Jazz'a kendimden birşeyler katabiliyor, katkıda bulunabiliyorsam ne mutlu bana. Ama kendimi Bill Evans ve diğerleri ile karşılaştıramam, onlar bence çoook farklı bir ligdeler.

Kariyerinizdeki dönüm noktalarının neler olduğunu düşünüyorsunuz?

Berkelee (College of Music)'e gittim ve gider gitmez büyük jazz ustalarıyla tanışmaya başladım. Steve Swallow ve Gary Burton tanıştığım ilk müzisyenlerdendir. Onlarla çalmaya başlamam benim için çok önemli bir dönüm noktasi olmuştur. Sonra Joe Lovano ve Pat Metheny ile tanıştım. New York'a geldiğimde birçok müzisyenle çalışma fırsatım oldu. Herbirinin kendi tarzı, müzik konusunda kendi algılamaları, yorumları var, bunu öğreniyorsun ve öğrendiğin, gördüğün şeyleri kendi dağarcığına ekliyorsun. Müzikle ilgili bildiğim birçok şeyi kişisel ilişkilerimden, birlikte çaldığım müzisyenlerden öğrendim.

Grup formatını büyütmeyi düşündünüz mü? Nonet veya tentet gibi bir formatı denemeyi düşünüyor musun?

Big band denemeyi düşünüyorum aslında. Çok iş! Ama denemeyi istiyorum.

Parçaları nasıl yazıyorsunuz?

Bazen gitarın başına oturarak, bazen keyboard ve elektronik kayıt cihazlarıyla. Genelde gitarla sanırım.

Gitarın sesiyle oynayıp değişik sesler yakalamayı seviyorsunuz.

Evet, özellikle überjam albümü üstüne çalışırken efekt işlemcileri kullanmaya başladım.

Efektler yazma tekniğinizi etkiliyor mu?

Evet, kesinlikle. Sadece gitarı değiştirmek bile yazma ve düşünme şeklini değiştiriyor. Akustik ve elektrik gitar arasındaki fark gibi.

Eminim bunu milyon defa sormuşlardır, kendinize ait o özel gitar tonunu nasıl elde ettiniz, nasıl ortaya çıktı?

Ben müziğe ilk rock çalarak başladım. Çok gençtim, blues gitarı kullanıp amfiyi overdrive modunda kullanmak çok hoşuma giderdi. Bunu jazz çalmaya başlayınca da kullanmaya devam ettim. Benim yaşımdaki pek çok jazz gitaristi de aynı şeyi yapıyordu. Ve chorus efekti tabii. Gerçi artık chorus kullanmıyorum.

Neden?

Biraz sıkıldım. Çok alışmıştım, neredeyse bağımlı hale gelmiştim. Chorus kullanmadan çalamıyordum, dolayısıyla bıraktım. Şimdi arada bir eski albümlerimi dinliyorum, chorus kullandığım çalışmalarım hoşuma gitmiyor, gitarın doğal sesini kaybettirmiş.

Artık chorus koleksiyonuna devam etmiyorsunuz yani.

Evet, koleksiyonu bıraktım. 10 tane falan almışım.

Kitap projesi var mı? Armoni kitabı örneğin...

Kitap değil de NYU (New York University)'de gitar dersi vermeye başlayacağım. Jazz programı kapsamında iki haftada bir 3 saat. Çalmaya ve yazmaya devam etmek istiyorum.

Birkaç müzisyen hakkında fikrinizi almak istiyorum. Elvin Jones?

Elvin Jones'u özlüyorum, muhteşem bir davulcu olmasının yanısıra dev bir müzisyendi. Elvin benim için sanatsal yetenek ve kişilik tanımının en yüksek noktasındadır.

Birlikte çalma fırsatınız oldu mu?

Evet, birkaç defa. Hiç kayıt yapmadık ama.. Oh, yaptık, George Gruen'un "Concert Man"inde birlikte çaldık. Sonra 1978'de benim albümümde çalmasını teklif ettim, tamam dedi ama sonra vazgeçtim, öyle büyük bir devle çalmaktan korktum sanırım.

Kaç yaşındaydınız?

28.

Ray Charles?

Ray Charles müzik dünyasında herşeyi değiştirdi. Ray Charles'i dinlediğimde bütün tarzların üstünde bir müzik duyuyorum, manevi olarak inanılmaz etkileyici ama türlerin üstünde. Ray Charles'i klasik müzikçiler de sever, onun müziğindeki o özel ruhani şeyi duyan herkes şaşkına uğrar.

Ray Charles'in yaptığı herseyi dinlemek, söylediği herşeyi duymak isterim, çok saygı duyduğum ve özel bir müzisyendir.

Barney Kessel?

Barney harika bir gitarist idi. Onu da özlüyorum. Çok duygu yüklü bir gitarcı idi. Herb Ellis ile birlikte 1950'lerde çalışmaları vardır. İnanılmaz, orijinal funk ve blues hissi ile jazz çalıyorlar.

Joe Henderson? Birlikte çaldınız, kaydettiniz.

Joe muhteşem bir müzisyen, albümlerini dinlerken bütün işimi bırakıp sadece müziğine konsantre olmak isterim.

Vokalistle çalışmak hakkında ne düşünüyorsunuz? Joe Henderson'ın Porgy & Bess albümündeki Summertime yorumunda Chaka Khan size eşlik etmiş.

Evet, şimdiye kadar pek vokalistle çalışma sansım olmadı, ama çok isterim.

Söyleşi için teşekkür ederim.

Benim için zevkti.

1 Vamp, armoninin genelde değişmediği ya da bir ana nota ekseninde değiştiği ve daha çok ritmik uyumun öne çıktığı bir yapı.

KOÇBANK

444 0 555
www.kocbank.com.tr

MÜZİK

Elektronik
Klasik
Caz
Blues
Alternatif
Türk Sanat Müziği
Türk Halk Müziği
New Age
Reggae
Pop
Rock
Etnik
Partiler
Festivaller

3 taksit

Hem tek, hem de taksitli ödemelerde 2 kat puan.

biletix
Eğlenceye giriş biletiniz.
Biletix Call Center: (0216) 556 98 00

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

ŞEVKET AKINCI VE LIFELINE İLE

YENİ SINIRLARA DOĞRU BİR YOLCULUK

Bu albümde yer alan herkes jazz'ın geleneğini biliyor. Bizimle yaptığınız röportaj da Jazz Dergi'sinde çıkacak, albümümüz satılırken dükkanların jazz bölümünde yer alıyor. Ama biz bu albümdeki müziğimizi jazz tarihinin herhangi bir bölümüne dayandırmıyoruz. Biz müziğimizi bir jazz severin müziği dinlerken sevdiği şeylere dayandırıyoruz. Bunların başında müzikteki sürpriz unsuru geliyor. Değişik ses kombinasyonları deniyoruz, ritmik, melodik ve armonik sınırları zorluyoruz.

Lifeline ve Nova Express. Bundan iki yıl önce Yahya Dai beni Şevket Akıncı ile tanıştırdığı zaman ilk olarak bu isimlerden hangisinin grubun hangisinin albümün ismi olduğunu sormuştum. Lifeline grubun adı idi ve o günlerde yayınlanan albümleri Nova Express içeriği ile beni çok etkilemişti. Etkilemişti diyorum çünkü Şevket'in müziğinin ardında çok güçlü bir felsefe vardı. Bakın o gün yaptığım röportajda Şevket bana neler söylemişti:

Benim yaptığım müzikteki amacım bir 'song-form', yani bir şarkı formu yaratmak. Doğaçlama ile sınırlı olmayan, ancak yapılan doğaçlamanın da dinlenebilir olduğu bir müzik yaratmak. Müzikte kompozisyon da doğaçlama kadar önemli olsun istedim..

Duygularla yaşayan bir insan bir çok aşırılıklara geçebilir, en karanlıktan en aydınlığa sürüklenebilir.

Benim müziğimde de işte bu gibi değişik duyguları yansıtmaya çalışıyorum, ancak onu sözlerle ifade etmek boş bir çaba olur, dinlemek yeterli olur, bence...

Bu sözlerden iki yıl sonra Şevket Akıncı ve arkadaşları yeni şeyler söyledikleri bir albümle

karşımıza çıkıyorlar. Bu seferki albümün adı "New Frontier", bu aynı zamanda albümdeki parçalardan birisi ve Türkçe'de yeni sınırlar anlamına geliyor.
Bu albümün öyküsünü dinlemek üzere Yahya Dai'nin evinde buluştuk ve grup üyelerinin deyimiyle Şevko iki yıl önce kaldığımız noktadan başlayarak söze girdi:

Bu albümde yer alan herkes jazz'ın geleneğini biliyor. Bizimle yaptığınız röportaj da Jazz Dergi'sinde çıkacak, albümümüz satılırken dükkanların jazz bölümünde yer alıyor. Ama biz bu albümdeki müziğimizi jazz tarihinin herhangi bir bölümüne dayandırmıyoruz. Biz müziğimizi bir jazz severin müziği dinlerken sevdiği şeylere dayandırıyoruz. Bunların başında müzikteki sürpriz unsuru geliyor. Değişik ses kombinasyonları deniyoruz, ritmik, melodik ve armonik sınırları zorluyoruz. İşin köküne inersek tarihinin başlangıcında jazz da böyleydi, bir devinim olarak başladı. Sonuçta jazz her zaman müzikte bir devinim oldu, hiçbir zaman belli bir kalıplara ve tarihe sıkışmış bir müzik olmadı. Jazz hep arayış içerisinde ve yaratıcı bir müzik oldu, bir çok şeyden etkilendi, bir çok şeyi de etkiledi. Miles Davis de Weather Report da yaşadığı çağdan etkilenmiştir.

Albümün kendisinde olduğu gibi önce Şevket bir fikir ortaya koymuş oldu ve daha sonra Lifeline ekibinin diğer elemanları söz aldılar. Mümtaz Solmaz Lifeline'ın basçısı. 38 yaşında. Önce İstanbul Üniversitesi Konservatuarında yaylı sazlar bölümünde okumuş, daha sonra müzik eğitimini Marmara Üniversitesinde ve Amerika'da sürdürmüş. Şevket'in bıraktığı noktadan konuyu o sürdürdü:

Günümüzde jazz'da da kullanılan enstrümanlar ve "sound"lar değişti. Eskiden fikirler sadece enstrümanlar ile anlatılırdı, ama şimdi teknoloji bize onları ifade edilebilmek için daha geniş imkanlar sunuyor. Bu da bizim işimizi kolaylaştırıyor. Kaos yaratmak için eskiden müziğe kaotik bir armoni yerleştirmek gerekiyordu. Bugün elektronik unsurları kullanarak o kaotik yapıyı sadece armoniler ile değil "sound " ile de meydana getirmek mümkün. Biz de elimizde olmadan hatta belki de farkında olmadan o tarafa doğru yönlenmiş olduk.

Yahya Dai geçen albümde olduğu gibi bu albümde de saksofon çalıyor. Konuştuğumuz gün bize ev sahipliği yapan da oydu ve bir an pişirdiği spagettiden ayrılarak albüm hakkındaki düşüncelerini söyledi:

"Hatırlarsın, daha ilk albüm bitmeden önce biz Şevket ile yeni parçalara başlamıştık.
Hepimiz parçalara önerilerimizi katıyoruz, değişik "sound"lar ilave ediyoruz ve sürekli arayışlar içindeyiz. Bu şekilde müziğimizi de sürekli olarak yeniden şekillendiriyoruz."

Albümde birbirinden ilginç isimler taşıyan parçalar var ve hepsi de Şevket'in yaşamından iz düşümler taşıyor. Şevket bu bağlantıları spagetti servisinden önce anlatmayı tercih etti:

"Giriş parçamızın adı 'Aehtra', bu Yunanca'da açık gök yüzü demek. Parçanın adı aslında havasıyla bir tezat oluşturuyor. Ben nedense açık gökyüzüne veya denizlere baktığım zaman benim içime bir korku gelir. Bu parçayı daha yeni albüm çalışmaları başlamadan önce başka bir yerde kaydetmiştim. Onunla birlikte yapılmış dört kayıt daha vardı. İçlerinden bunu beğendik.
'Cem Session' adından da anlaşıldığı gibi davulcumuz Cem Aksel'in ön planda olduğu bir parça, daha çok doğaçlamaya dayanıyor..
'Radio Inside The Wall' da diğer parçalardan farklı olarak sözler de var, metni ben yazdım, albümde de kendim okuyorum. Müzik benim gördüğüm bir kabusu anlatıyor.
'Stalker' kelime anlamı ile izci veya takipçi demek. Bu benim en sevdiğim yönetmenlerden biri olan Andrei Tarkovsky'nin bir filminin adı. Ancak filmi seyretmiş olanlar bu havada bir müzik beklemiyorlar. Fakat ben müziğimde sürprizler yapmayı seviyorum. Bu müzik o filmin üzerimde bırakmış olduğu etkiyi anlatıyor."

Albümde kedilerle ilgili bir parça olan 'Someday the Mouse will Eat the Cat' hakkındaki açıklamayı gerçek bir kedi sever olan Yahya Dai yaptı.
"Bizler hepimiz hayatlarımızda kediler olan insanlarız. Bu parçada sosyal içerikli bir mesaj var. Kısaca şöyle demek mümkün: Güçsüzler birgün patlayacak ve güçlüleri alt edecek. Şu an sürmekte olan eşitsizliğe karşı er ya da geç bir tepki olacak. Sonsuza kadar bu adaletsizlikle yaşanmayacak."

Yahya aşçı olduğundan bizleri aç bırakmamak için kızaran tavuk butlarına dönünce söz gene Şevket'e geldi:

"Ben film izlemeyi çok seven bir insanım ve yaptığım müziklerde filmlerden bir çok ilham alıyorum. Albümdeki bir sonraki parçamız 'Sanjuro" 1 dakika 30 saniye süren bir enstalasyon. Bu aynı zamanda Akiro Kurosawa'nın bir filminin adı, Japonlar tarafından yapılmış bir kovboy filmi. Bu adı çok etkileyici bulduğum ve müzik yazdım.
"New Frontier" dünyada yeni sınırlar çizen küreselleşme olgusuna karşı duyduğumuz tepkiyi dile getiriyor. Bu müzikte bir kızgınlık duygusu yansıtmak istedik, ancak parçada söz olmadığı için ne kadar yansıtabildik bilmiyorum.
"Garip bir anı" İstanbul'daki terörist saldırılar sırasında yaşadığım bir olayı anlatıyor. Ben Levent Beyoğlu arasında hergün gidip geliyorum. O gün patlama olduğu sırada ben de o köşeye çok yakın bir noktadaydım. Evden çıkarken son dakikada tuvalete girmese idim belki de patlamanın tam yanında olacaktım.
'Surya'da ilk bakışta tuhaf duran bir ad, Sanskritçe de güneş anlamına geliyor. İsmin tınısı çok hoşuma gitti. Bu parçada bazı sözler de var.
'Little Wonder' ise kadınlara yazılmış bir parça . Fakat bu ad çağrışım yaptığı gibi aşkı değil karmaşık duyguları ifade ediyor. Kadın karmaşık bir varlık. Erkekler kadınları anlamıyor, ama kadınların kendileri de kendilerini anlamıyorlar. Bu durum bana jazz gibi geldi, hatta kadın jazz'dır da diyebiliriz . Akorları sürekli olarak değişiyor."

Bu noktada durumun Şevket açısından tehlikeli bir hal aldığını fark edip teybi kapattım. Sözlerini teypte olmasa bile hala çok net olarak hatırlıyorum ama yazamam. Sadece şu kadarını söyleyeyim, kendisine akor değişimlerinin şifresini bilen herkesin jazz çalabilmesi gibi kadınların şifresini bilenlerin de onlarla birlikte yaşayabileceğini hatırlattım. Biz gene albümdeki parçalara dönmeyi tercih ettik:

"Bir sonraki parçamızın adı 'Banshee', bu galiba Kelt dilinden bir sözcük. Cadı kadın anlamına geliyor ama asla kadınların cadı olduğunu ima etmiyor.
Diğer parçamız 'Nineteen' insan yaşamının umut dolu bir dönemi olan on dokuz yaşını anlatıyor. Bu da umut dolu bir melodi.
Benim hayatımda korkularım yirmi yaşımdan sonra başladı. Şu an 33 yaşındayım. Bu güne kadar dünyada ve çevremde bir çok değişiklik gördüm ve yaşadım. Ama aslında müzisyenler için fazla değişen bir şey yok. Galiba müzik yapmak çocuklukta hissedilen saflığın yaşatılması ve ölümsüzleştirilmesi çabası gibi bir şey. 19 gibi kalmak istiyorum."

Yemek vaktinin geldiğini mutfaktan gelen kokulardan anlıyorduk. Yahya Dai'nin titiz kişiliğini bizlere pişirdiği enfes spagetti ve soslarında hissediliyordu. Yemek sessiz geçti ama yemekten sonra tekrar konuşmaya başladık. Ben Mümtaz'ın bu albüme yaptığı katkıyı kendi ağzından dinlemek istiyordum:

"Albümü yaparken aramızda fazla konuşmadık. Biraraya geldik ve çaldık. Bu yaklaşımımızın müziğimize çok önemli katkıları oldu. Bazı şeyler konuşarak olmuyor. Hepimizin içerisinde anlatılmaya değer bir takım şeyler vardı ve onları müziğimizle anlatabildik. Söz kullanmadan edebiyatı işin içine sokmadan bunu becerdik.

Ve sonra Şevko bunun üzerine;
"Biz bu albümde kişisel olarak dinlemek istediğimiz müziği yaptık. Ben müzik dinlerken insanların köşelerine çekilip müzik dinlemelerini isterim. Dinleyen kişi benim hissettiklerimi hissediyorsa başarmışım demektir. Soyut olan bir şeyi somutlaştırabildiysem olmuş demektir.

Mümtaz bu noktada araya girdi. Ona göre yaptıkları müzik tıpkı bir çıkış bulamayıp intihar eden insanlara yardım eden 'Lifeline' hattı gibi kendileri için bir çıkış hattı idi. Bir araya gelip de bu müziği yapmasalarmış hala kafalarında bir dolu deli fikirle sağda dolaşıyor olacaklarmış. Ancak Şevko kendisini hala deli fikirler ile dolaşan bir insan olarak görüyor ve şöyle diyor:

"Mutlu bir çocukluğum oldu. 21 yaşına kadar diplomat olan babamın mesleğinden dolayı yurt dışında yaşadım. Mutlu oldum ama bu kadar çok değişik yerde yaşamaktan dolayı kendimi köksüz hissediyorum. Hala içimde bir yere ait olamama hissi var. Berklee'de jazz kompozisyonu ağırlıklı olarak 'professional music' bölümünde okudum. Sonra Türkiye'ye ye geldim, burada bir çok iyi anlarım oldu. Bir ara Kamil Özler ve Neşet Ruacan ile çalıyorduk. Ama benim yapmak istediğim müzik onlarla beraber çaldığım müzik değildi. Ben gitar çalarken işi kurallarına göre yapmıyorum, aslında başka bir şey yapıyorum. Buna jazz da denilemez.
Hayatı tesadüfler yönetiyor. Benim müzik konusunda bir isteğim var ve bu devam edecek. Beni müzik yapmaya iten şey diğer sanatçıların da istediği gibi kendinden daha uzun yaşayacak bir şey yaratmak isteği. Ana fikir bu ama buna da hiçbir zaman ulaşamayacağız

çünkü o kahramanlar çağı geçti. Günümüzde herşey ve herkes çok hızlı tüketilir oldu. Jazz da böyle bir moda ve tüketim malı oldu. Eskiden böyle değildi. Gene de beni asıl iten motor düşünce bu.

Jazz'ın entelektüel düzeyi yüksektir, bazı insanlar da bundan hoşlanır. Ben jazz'dan bunu anlıyorum. Mesela Miles Davis de, Terje Rypdal de, Grover Washington da, Wynton Marsalis de jazz'dı. Hatta bana kalırsa Bach da jazz'dı. Kısacası jazz herkesin herşeyi yapabileceği açık bir kavram.

Bu albümü yaparken hepimizin içerisinde bir umutsuzluk duygusu vardı. Çevremizde her şey çok hızlı değişiyor ve insan beyninin yeni bilgiyi alma kapasitesi çok sınırlı. Değişimin hızından dolayı insanlar günümüzde doğruyu yanlıştan ayıramadan karar vermeye zorluyor. Dolayısıyla bir kaos ortamı oluşuyor. Arkadaşlıklar bile arkadaşlık değil. İlişkiler yüzeysel kalıyor. İçimizde zaman zaman bazı şeyleri kurtarma isteği oluşuyor. Arkadaşlık bunlardan biri."

Şevket gibi Mümtaz mutlu bir çocukluk geçirmiş olan Mümtaz'a göre de jazz kavram olarak tamamen özgürlüğü ifade ediyor. Ayrıca o da Bach'ın jazz olduğuna inanıyor:

Bach'ın kendi devrinde kullandığı şeyler bugün hala kullanılabiliyor ve özellikle de jazz kompozisyonlarının altında kullanılıyor. Jazz bana göre özgürlüğü ve genel kabul görenden bir ayrışmayı, farklı bir bakış açısını ifade eder. Bir sanat türüdür ve bana göre içinde edebiyat olmaması gerekir. Benim kişisel görüşüm sözlü müzik diye bir şey olmamalı, olacaksa da onun farklı bir adı olmalı. Bence müzik denen şey sadece sesler ile anlatılmalı.

Yahya mutfak ve ev sahipliği görevlerini bitirip yanımıza oturdu. Onun albüm hakkındaki görüşleri de şöyle

"Müzik gruplarının demokratik bir yapısı yoktur. Birisi müziği tasarlar ve yapar. Bir geminin de bir kaptanı olmak zorundadır. Bu albümde fikri üreten kişi Şevkettir, bizlerin de katkıları oldu. Biz her şeyden önce arkadaşız. Kimin ne çaldığından önemlisi birbirimizi severek anlayarak çalmak. Bu şekilde yapmacıklıktan uzak, egoları tatmin etmeye yönelik olmayan daha samimi bir müzik ortaya çıkıyor. Küçük amaçlara araç olmayan bir müzik çıkıyor. Bunun dışındaki şeyler ikinci üçüncü derecede önemli.

Bu albümde geçen albüme göre daha az saksofon var. Ben Şevket'in yürüttüğü fikirlerin üzerine kendi fikirlerimi yürüttüm ve sonuçta istediğim gibi bir çalış oldu.

Ben içinde yaşadığımız dünyayı biraz karanlık görüyorum. İnsanlar aç gözlülükten ve materyalizmin pençesinden henüz kurtulamadı. Düşüncelerin ön planda olmadığı bir dünyada yaşıyoruz. Rusya'nın gerilemesinden ve dünyanın tek kutuplu hale gelmesinden beri dünyanın durumu kaydı. Herşey materyalizm üzerine kuruldu. Hele bizim memleket gibi batı medeniyetini tam olarak özümseyememiş ülkelerde durum daha da beter oldu. Herşey jet hızıyla ve etiketleriyle ithal edildi, herşeyin ne olduğu bilinmeden tüketildiği bir toplum olduk. Böyle bir ortamda ise müzik denilince pop müzisyenleri anlaşılıyor. Sanatın adı kalmadı, eğlence sektörü diye kabul edildi. Sponsorluk kavramı da anlamından uzaklaştı, şirketler iyi kötü, doğru yanlış ayırmadan herşeyin sponsoru oldular.

Biz bu müziği kendi hayallerimiz olduğu için yapıyoruz. Halen hayallerimizin peşinde koşabilecek kadar dürüst olduğumuz için böyle bir müzik ortaya çıkıyor. Yoksa o satmaz bu satar mantığıyla da müzik yapılır, iki tane de göbek atan hatun koyarsın müzik olur. O satar, o var olur. Satamayan var olamaz. Var olamayan şeye de gerek kalmaz. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorsak farklılığa da gerek kalmaz ve bu tip düşünceler zincirleme olarak bir birini takip eder ve gider.

Biz müzik olarak farklılıkların peşindeyiz. Bugün baştan sona hiçbir şeyi yeniden yaratmak mümkün değil. Ama ortada olan malzeme zaten çok geniş ve zengin. Herkesin onun içinden farklı bir şey çıkartma ve ortaya koyma özgürlüğü olabilmeli. İnsanlar karınlarını doyurabilmenin ötesine gidebildiği sürece insandır. Halbuki günümüzde çoğumuz daha sofistike hayvanlar olarak yaşıyoruz.

Bu albüm karanlığa sıkılmış bir ışık değil, sadece kendi başına bir şeyler yapmak isteyen, kendi istediği için müzik yapan, kendi içindeki müziği arayan ve bu konuda çaba gösteren insanların müziği. Ben henüz kendim proje üretecek aşamaya gelmedim. Ama pek çok başka müzisyenin yarattığı projede yer aldım, katkıda bulundum. Bu tip arayışlara ve projelere çok saygı duyuyorum. Bu albümde bu anlayışın bir parçası. Saatlerce stüdyoya girdik, zaman zaman sabahlara kadar çalıştık. Bu ancak sevgi ile üretilebilecek birşey.

Yahya böyle demişti ama bu gerçeğin sadece bir kısmı idi. O gün yediğimiz spagettiyi kaçırdıkları için grubun diğer elemanları ile konuşma fırsatım olmadı. Emre Tukur burada klavye çalıyor. Cem Aksel davul çalıyor. Ayrıca konuk sanatçılar olarak Akın Eldes, Baki Duyarlar, Serhan Kandemir, Ozan Akıncı, Gökçen Çakıroğlu, Serkan Yıldız ve Yetkin Dikinciler Şevko'nun hazırladığı bu fantastik müzik bahçesinde değişik köşeleri kendi özgün katkılarıyla renklendirmişler.

Kayıtlar Duru Ses Stüdyosunda gerçekleştirilmiş, Stüdyonun sahibi Tanju Duru kaydın dışında miksajı da yapmış, mastering ise Demirhan Baylan'ın elinden çıkmış.

Ayrıca müziğin şekillenmesindeki katkıları için Eylem Pelit, Selim Göksu ve Mike Wilkens'e teşekkür eden bir cümle albüm kapağında yer alıyor. Sema Tombaz'a ise albümün tasarımı, fikirleri ve köfteleri için teşekkür edildiğini okudum. Halbuki biz o gece tavuktan başka bir şey yiyemedik.

Dışişleri mensupları eşleri dayanışma derneği ve Unit Group'un sponsorluğu var.

Albüm kapağında Hüsnü Atasoy'un resimleri kullanılmış, Kerim Selçuk ve Ayşenur Küçükönçü'ye de albümün dinleyiciye ulaşmasındaki çabalarından dolayı teşekkür ediliyor. Daha bir çok teşekkür var ama ben son olarak Şevket tarafından 'tam zamanında yetişen yardımları için' diye bahsedilen Lale Plak'ın sahibi Hakan Atala ile bu faslı bitiriyorum.

Kısacası Şevket'e yakın çevresindeki bir çok arkadaşı, dostu, kankası para almadan yardımcı olmuş. Üstelik gene kendi ifadesi ile bizim memlekette müzisyene destek verilmesi ender olmasına rağmen.

Lifeline dinlemesi kolay bir albüm değil. Tıpkı kadınları anlamak için gerektiği gibi onun da bir şifresi var. Bu şifrenin anahtarı Şevket'in yaşadığı dünyada gizli. Ancak o dünya aynı zamanda bizim de dünyamız ve biraz dikkatle bakılınca içeriğine farklı bir gözle bakmak ve şifreyi çözmek mümkün. O zaman da albümün içindeki fantastik dünyada keyifle gezme imkanı var. Benim düşüncem şu:

Fareler kedileri yemeye başladı bile ve... Şevket Akıncı daha şimdiden Kristof Kolomb gibi yeni sınırlara doğru yapacağı seyahati tasarlamaya başlamış.

Tunçel Gülsoy
begog@superonline.com

ŞU BİZİM LLOYD VE AYIN AYDINLIK YÜZÜ

Lloyd Chisholm size ilk başta yabancı bir isim gibi gelse de Lloyd aslında bizden birisi. Lloyd günümüz jazz trompetinin en ilginç isimlerinden birisi ve müzik hayatı kırk yılı aşan ve dört kıtaya uzanan bir müzik adamı. Doğduğu kent olan Washington DC yakınlarındaki Baltimore'da başlayan müzikal serüveni zaman içerisinde onu dünyanın bir çok köşesindeki konserlere ve festivallere taşımış. Bu görkemli yolculuk sırasında Lloyd dünya jazz tarihinin Art Farmer, Barry Harris, Dizzy Gillespie gibi bir çok önemli yıldızı ile çalışma fırsatı bulmuş ve bu ustalardan öğrenerek daima müzik ufkunu genişletmiş. Asıl köklerini oluşturan hardbop stilini ise daha sonra Nat Adderley, Stanley Turrentine, Kenny Drew Jr., Curtis Fuller ve Idris Suleiman gibi başka yıldızların çaldığı bir çok grupta 30 yıldan beri çalışarak geliştirmiş.

Peki ama o zaman Lloyd'a neden bizden birisi diyoruz? Şöyle ki... Lloyd'un yaşamının bu yeni döneminin başlangıç öyküsü çok ilginç. Değişim onun hiç beklemediği bir anda ve ortamda gerçekleşmiş. "Aşk Gemisi" diye adlandırılan gemilerden birinde çalarken karşılaştığı Türk kızı Aydan onun hayatına bir daha hiç çıkmamacasına girmiş. "Aşk Gemisi"nde başlayan bu aşk onu kendi doğduğu kültürden çok uzaklarda bir ülkeye ve kültüre taşımış ve İstanbul'a yerleşmesine vesile olmuş. İş bununla da bitmemiş, Lloyd sevdiği kadının ardından onun ülkesinin vatandaşı da olmuş. Bununla da kalmamış adını da değiştirmiş. Şimdiki adı Lloyd Mehmet Chisholm.

Aşk bu, insanı nereye taşıyacağı da belli olmaz, ama Lloyd için bu duygunun ifadesi eşi Aydan için yapmış olduğu bir albüm olmuş. Bir müzisyenden de tabi ki bu, yani yaşanan güzellikleri müzik olarak ifade etmek beklenirdi. Albümün adı "From the Moon", yani güzel Türkçemize tercüme ederseniz "Aydan" oluyor. Albüm bir kadına duyulan aşkın ifadesi olarak doğmuş olsa bile kendi içerisinde bu kavram farklı boyutlara varıyor. Müziğe duyulan sevgi, albüm boyunca çok kültürlülüğe ve çok sesliliğe olan tutkuya ve insanların birbirini anlayarak birlikte var olduğu barış dolu bir dünyaya olan özleme dönüşüyor.

Albüm Lloyd'un sevgili eşi Aydan için yazmış olduğu bir parça olan "Aydan's Day" ile başlıyor ve değişik kültürlerin karşı etkileşiminden doğan bu güzel yolculuk Lloyd'un kendi yaşamı olan asıl büyük yolculuğunun bir parçası olarak devam ediyor.

Albümün altıncı parçası "From the Moon" aynı zamanda albüme adını veren parça ve o da Aydan için yapılmış bir beste, zaten o da "Aydan" anlamına geliyor.

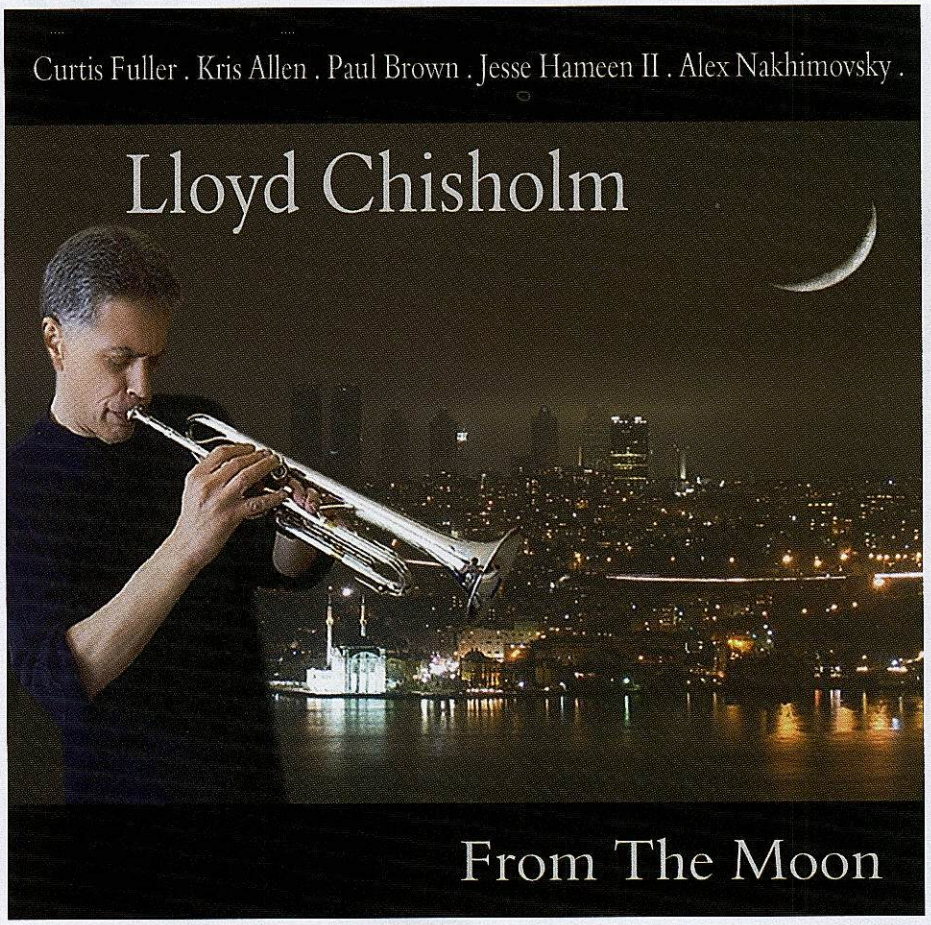

Ayrıca bu iki parçayı tamamlayan ve geliştiren birbirinden güzel altı parça daha var.

Bunlardan "Old Man from the Old Country " Lloyd'un geçmişte birlikte çaldığı usta müzisyen Nad Adderley'nin bestesi ve en çok sevdiği parçaymış. Lloyd bu parça ile kendi gelişimine önemli bir katkı yapmış olan Adderley'e bir saygı göndermiş oluyor.

"Minor Mishap" ünlü jazz piyanisti Tommy Flanagan'ın İdris Suleiman ve John Coltrane ile birlikte çaldığı günlerde yapmış olduğu bir beste. Lloyd bu parçayı çalarken zaman zaman kendisine bir baba gibi yol göstermiş ve destek olmuş olan Suleiman'ı hatırlıyor,

"Portrait of Jenny" 1940'lı yıllardan gelen bir sinema müziği. Lloyd bu parçayı günün birinde mümkün olsa da çalayım dermiş. Bu albüm ona yıllardan beri beklediği fırsatı vermiş.

"Celia" Lloyd'un müziğini çok sevdiği Bud Powell'in çok genç yaşlarında yapmış olduğu bir bestesi. Lloyd bu müziği trompetçi Johny Coles ve alto saksofoncu Frank Wess'den dinlemiş. Coles bu albüm için kendisine bestenin el ile yazılmış aranjmanını vermiş.

"Arabia" bu albümde iki parçada trombon çalan Curtis Fuller'in bir bestesi. İçinde Ortadoğu tadları taşıyor. Curtis Türkiye'de yayınlanacak bir albüm için bu parçasının ilginç olacağını düşünmüş.

"Just in time"eski bir jazz standardı. Albümde çalmış olan herkes bir zamanlar kendine özgün bir tadı olan Baltimor jazz dünyasında çalmış insanlar. Bu parçada Lloyd ve arkadaşları o duyguyu yeniden yaşatmaya çalışıyorlar.

Albüm boyunca birbirinden değerli bir müzisyen grubu Lloyd'un bu sihir dolu müzikal yolculuğuna eşlik ediyorlar. Bunlardan ilki olan tromboncu Curtis Fuller jazz tarihinin en büyük tromboncularından birisi. Onun John Coltrane, Art Blakey & Jazz Messengers ile yapmış olduğu albümler günümüzde de hala ilgiyle dinleniyorlar. Art Farmer ve Benny Golson ile kurmuş olduğu "Jazztet" de hala hatırlanıyor.

Alto saksofoncu Kris Allen günümüzün genç saksofoncuları arasında en önde gelen genç yeteneklerden birisi. O da Gerald Wilson, Illinois Jacquet, Kendrick Oliver's "New Life Orchestra da çalıştı. Yıllık "Birdland, Charlie Parker Jazz Festivali"nde en iyi saksofoncular arasında gösterildi. Başçı Paul Brown yumuşacık stili ve insanı yerinden oynatan swing duygusu ile dikkatleri üstüne çekmiş bir müzisyen. Geçmişinde Walter Bishop Jr., George Coleman, The Junior Cook-Bill Hardman Quintet, Dexter Gordon, Al Haig, Hilton Ruiz, George Benson, Anthony Braxton gibi bir çok önemli müzisyenin kendi grubunda yer verdiği isimlerden birisi oldu.

Davulcu Jesse Hameen II de ilginç ritim duygusu ve groove'u ile jazz'ın elit isimlerinin tercih ettiği bir müzik adamı olarak beğenildi. Grover Washington Jr., George Benson, Stanley Turrentine, Curtis Mayfield, Charlie Earland, ve Jimmy McGrif ile çaldı. Grubun piyanisti Alex Nakhimovsky de Lloyd gibi doğduğu ülkenin kültürünün ardına ve ötesine geçebilen bir müzisyen. Ana vatanı Rusya'dan geldikten sonra önce gene kendisi gibi Rusya'dan gelmiş bir başka müzisyen olan Valery Ponomarev ile çalıştı ve bunu Benny Golson, Don Braden, Bobby Watson, ve Jimmy Cobb ile yaptığı çalışmalar takip etti.

Lloyd Chisholm tüm bu söylediğimiz şeylerden sonra artık size bizden birisi gibi gelmeye başlasa da o şimdi bunun da ötesinde bir yerin insanı; Lloyd aslında bir dünya vatandaşı. Geçmişinde ve köklerinde çok önemli bir jazz kültürü taşıyor, o kültürü şimdi Türkiye'den aldığı ilhamlarla bambaşka boyutlara götürüyor.

Türkiye'de kaldığı süre boyunca bir sömestir Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünde "Jazz Tarihi" dersi de vermiş. Bebop doğaçlama tekniği konusunda geçmişte Hartford konservatuarında kendi yarattığı bir dersi vermiş, şimdi bunu Türkiye'de tekrarlamak istiyor. Albüm için bir araya geldiğimizde Lloyd bana şöyle dedi:

"Bebop bana başlı başına bir jazz dilidir. Kendine has önemli özellikleri vardır. Ben bu müzikle büyüdüm, bu dille konuştum. Onun her çeşidini biliyorum. Bu albüm de bana göre benim ve arkadaşlarımın arasında "bop" dilinde yapılmış derin bir sohbettir. Bop dilinde yalan söylenemez, hemen anlaşılır.

Tüm ana dinler yaşam hakkında bir takım şeyler söylerler. Ancak gerçekler tanrıdan gelir. Bu dünyada keşfedilecek bir çok gerçek var. Ancak onların peşinden gitmek gerçekten zor. Ben müzikle gerçekleri arıyorum.

Dünyada her zaman kötülüklerin hakim olduğu bir dönem olmuştur, ancak güzellikler her zaman kötülükleri siler. Aslında güzellik de kötülükte tanrıdan gelir.

Herkesin kendi hayatında dünyaya baktığı bir mercek ve temel bir ilke vardır. Benim için bu mercek de ilke de jazz müziğidir. Yeni bir şehre gittiğimde ilk sorduğum şey orada kaç tane jazz kulübü olduğudur. Kulüp sayısı o şehrin kültürel düzeyi hakkında sağlam bir ölçü oluşturur. Herşeyi jazz perspektifinden gören bir insanım. Hayatımı sadece jazz çalarak kazanıyorum. İnsanlarla iletişim kurabildiğim en önemli şey jazz'dır. Benim için jazz'ın anlamı da budur."

Kısacası Aydan ile başlayıp Aydan ile biten bu albümün gerçek öyküsü Lloyd'un sonsuzluğa giden yolculuğunda alınan bir mola ve bir soluk.

Lloyd son iki aydan beri yeni grubu ile Çırağan Oteli'nde çalıyor. Bu grup ile neler yapmak istediğini ise şöyle ifade etti:

Türk jazz dünyasında farklı bir anlayış ve değişik bir renk yaratmak istiyoruz. Gerçek anlamda jazz çalmak ve bu müziğin sihir'ini ortaya koymak istiyoruz. Şimdi birlikte çaldığım genç müzisyenleri çok beğeniyorum. Kafaları tertemiz, yetenekli, ve olumlu enerji dolu gençler. Jazz Türk kültür hayatının önemli bir parçası olsun istiyoruz. Bu tek başımıza bizim başarabileceğimiz bir şey değil ancak biz de elimizden geleni ortaya koyacağız.

Lloyd Chisholm olarak Amerika'da başlayan ve Türkiye'de Mehmet ek adı ile devam eden bir yaşamdan kesitler sunduk sizlere. Ama bu öykü daha uzun yıllar sürecek.

Umarım Lloyd yaşamının bundan sonraki bölümünde Ay'dan ve Aydan'dan aldığı ışığı kendi iç dünyasından yansıtarak bizlerle paylaşmaya devam eder.

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net - www.esintiler.org

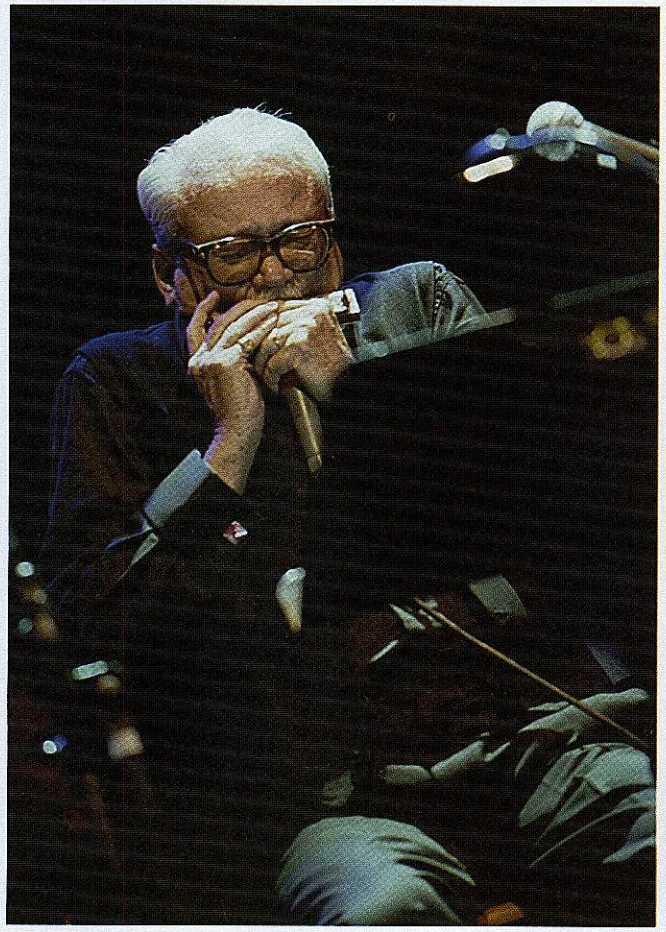

Toots Thielemans ve yine Toots Thielemans

Geçtiğimiz Mayıs ayında İş Sanat'ta her bakımdan çok "tatlı" bir konser vardı. Musette'i jazz'la buluşturup modernize eden akordiyon ustası Richard Galliano ve jazz armonikası deyince akla gelen ilk isim Toots Thielemans beraber bir konser vereceklerdi. Her ikisi de zaten ayrı ayrı zevkle dinlenen müzisyenlerin birlikte verecekleri konserin tadına herhalde doyum olmayacaktı. Bu buluşmanın bir başka önemli tarafı ise Toots Thielemans'ın yaşayan efsanelerden biri olmasıydı. Bu yıl 84'üne girmiş olan armonikacı, sadece tarih yazmakla kalmamış, aynı zamanda jazz'ın en önemli isimleriyle çalmış, onlarla unutulmaz anılar paylaşmıştı. İşte tüm bu düşünceler, konser öncesinde her ikisiyle de yapılacak bir röportajın çok yerini bulacağını gösteriyordu.

Ama iki müzisyenle yapacağımı sandığım sohbet, sonunda nerdeyse tek başına bir Toots Thielemans röportajı olarak gerçekleşti. Bir nedeni –ama önemli olmayanı- Galliano'nun, İngilizcesi az bir İtalyan tercüman vasıtasıyla sorularıma cevap vermesi ise, diğeri –ve esas önemli olanı- Toots Thielemans'ın kendisinden başka kimseye –neredeyse bana bile- konuşma fırsatını tanımamasıydı. Galliano'ya sorduklarım dahil, her soruyu kendi cevapladığı gibi, kendisiyle uzaktan yakından alakası olmayan konuları bile beni ve –yüz ifadesinden gördüğüm kadarıyla- Galliano'yu hayrete düşüren bir zeka çabukluğuyla kendisine yönlendirmeyi başarıyordu. Başta ben de, Galliano da biraz direndik, ama çabalarımızın nafile olduğunu çabucak kavrayıp, ben "o zaman güzel bir Thielemans röportajı olsun, hiç değilse" diye hedef değiştirirken, Galliano da herhalde "bari gereksiz yere nefes harcamayayım" diye düşünmüş olmalı ki sonunda bu sohbetten 40 dakikalık uzun bir Thielemans röportajı ortaya çıkmış oldu:

İlk soruyu Toots Thielemans'a sormak istedim. **Siz akordiyon, gitar ve ağız mızıkası çalıyorsunuz, bir de ıslık...** sorumu tamamlamamı beklemeden hemen atıldı: Artık pek ıslık çalamıyorum. Hala çalabilmeyi çok isterdim ama iç kulaktaki bazı sinirlerde bir sorun var. Pek çıkmıyor sesim ne yazık ki. Eskiden çalardım tabi ama genelde gitarıma eşlik etmek için. **Fakat, bu fikir ilk sizden çıktı, değil mi?** Yo, basçı Slam Stewart'tan! Baktım, iyi fikir, ben de armonikaya uyguladım. Bazen çalışımı ıslığım yönlendiriyor. Ama nefesin kesilmişse ıslık çalamazsın elbette. Bu nedenle nefes alırken ıslık çalmayı öğrendim. Bu öyle büyütülecek birşey değil, fakat yine de çok eğlenceliydi. Ayrıca, Amerika'da ıslığım sayesinde çok iyi paralar kazandım. Mesela "Old Spice" reklamı için ıslık çalmıştım. Futbol maçları öncesinde bu reklamı gösterirlerdi. Ben kamera önünde değildim. Sadece ıslığım duyulurdu. Buna rağmen, yine de büyük paralar kazandım. Sadece bir saatlik çalışma bana bir yıl boyunca tekrarlanan her reklam spotu için önemli bir kazanç getirdi, 15.000 dolardan daha fazla kazanmıştım bu reklam sayesinde. Bu tam 40 yıl evveldi ama. Ha, bir de, reklamlarda ıslık çaldığım için "sanatçılar loncası"nın bir üyesi olmuştum. Bu sendikanın başkanı da o zamanlar Ronald Reagan'dı. Politikaya girmeden önceki zamanları. Konu öyle dağılmıştı ki toparlamanın en iyi yolunun direkt soruya dönmek olduğunu düşündüm: **Siz hem akordiyon, hem gitar hem de ağız mızıkası çalıyorsunuz. Ama en çok ağız mızıkacısı olarak tanınıyorsunuz. Bilerek, isteyerek mi bu enstrümana ağırlık verdiniz? Yok değilse, kariyeriniz nasıl şekillendi?** Hayır isteyerek değil, tek yaptığım gözlerimi kapamak ve çalmaktı. Birdenbire dikkatleri üzerime çektim. Fakat şunu da eklemem lazım, ağız mızıkası ekranda gösterilen herhangi bir durumu en iyi ifade eden enstrümanlardan biridir. Thielemans bunu hem müzikal hem de sözel olarak açıklar: Mesela Dustin Hofman'ın "Geceyarısı Kovboyu" filminde öldüğü sahneyi aklınıza getirin... (burada hiç beklenmedik bir şekilde mızıkasıyla tema müziğini çalması gerçekten çok etkileyiciydi). Ben bunu çalarken, Dustin Hofman otobüste ölür. İşte ağız mızıkasının en önemli özelliği duyguları bu kadar iyi ifade edebilmesidir. -elindeki armonikaya işaret ederek- bak işte buradan üflersin ve ses 3 cmlik bir borudan geçerek şekillenir. Halbuki -Galliano'ya dönerek- akordiyon veya trombon veya piyanoda ses çok daha uzun mesafeler katettikten sonra çıkar. Bu arada, sohbet boyunca Thielemans'ın ağız mızıkasıyla çaldığı müzikal örneklemelerin röportaja –özellikle radyoda yayımlanacak versiyonuna- olağanüstü bir değer kattığını belirtmeliyim.

İkinci soru için Galliano'ya döndüm: **Astor Piazzolla ile tanıştıktan sonra, onun önerisi üzerine, Fransız kökenlerinize geri dönüp Musette'i (20.yüzyıl başlarında bir Fransız dans formu) modernize ettiniz. Yaptığınız bir bakıma Piazzolla'nın geleneksel tangoyu yeniden formüle etmesi gibiydi. Bu müzikal anlamda zor bir misyon muydu?** Cevaba sorunun muhatabı Galliano başladı: "İki müzik arasında ortak bir payda var; ikisi de İtalyan kökenli" ve Thielemans devam etti: "Ben de 3,4 yaşındayken akordiyonla musette çalardım. Sonraları jazz çalmaya başlamam annemle babamın pek de hoşuna gitmedi. Galliano burada Thielemans'ın ünlü bestesi "Bluesette"ten söz açarak sanki çok gerek varmış gibi armonikacıya pas vermiş oldu. O da –melodiyi armonikasıyla çalarak- parçanın isminin musette ve blues'un birleşmesinden geldiğini ve musette'in aslında Fransa'da blues gibi sokakların müziği olduğundan bahsetti.

Galliano, ya sorumun gerektiği gibi tercüme edilmediğinden ya da lafa girmek için harcaması gereken çabadan çekindiğinden cevap için üçüncü bir atak yapmadı!

Mehmet Çağlarer

Armonikayı jazz'la gerçek anlamda ilk tanıştıran siz oldunuz ve doğru dürüst bir rakibiniz bile çıkmadı. Bunu nasıl açıklıyorsunuz? Ağız mızıkası teknik olarak çalmak için daha mı zor bir enstrüman? Bir kere, yeniler geliyor. Armonikaya olan ilgim 1938'de Belçika'da seyrettiğim bir filmde başladı. Bu işin öncüsü aslında bir kaç yıl önce ölen Larry Adler'dı. **Evet Amerikalı armonikacı. Ama o sizin kadar tanınmadı.** Jazz'da değil, evet. Bu enstrümanla jazz'a belki benim kadar yaklaşan pek olmadı. Bizler daha farklıydık ama bu da onun sayesinde yine. Galiba filmde elektrikli iskemlede ölürken görmüştüm. **Yani Adler'ı ilk kez o filmde gördünüz?** Evet ve hemen kendime bir armonika satın aldım. Ben zaten kaderciyim. Doğaçlama yaptığınız zaman ne istiyorsanız onu çalmazsınız. Müziğin gramerine göre çalmak zorundasınızdır. Bizim çaldığımız şekliyle jazz, sözcükleri ve grameriyle bir dildir. Tabi grameri esnetebilirsin, daha modern çalabilirsin ama ben her zaman ne yaptığımı anlatabilirim, hangi sözcükleri kullandığımı söyleyebilirim. Provalarda birbirimizle sohbet ederiz. Bir de tabi yakınlık diye de birşey var, iki insanın konuşurken, sohbet ederken ortak bir paydada buluşması yani.

Ağız mızıkasına gelince, tek bilgim, iki tipi olduğu. Merak ettiğim ise niye biriyle jazz çalınıp diğeriyle çalınmadığı. Thielemans'a dönüp, **iki tip armonika var, değil mi?** diye soruma başlamak istedim: Sorumu başka türlü anlamış olsa gerek ki, önce "**Hayır hepsi aynı**," diye cevap verdi. Hemen sonra, "**Ha evet, bir de diyatonik armonika var.** -Galliano'ya dönerek, şu aralar Fransa'da bu enstrümanı çalan yetenekli bir genç var. **Diyatonikle çalabilir misiniz mesela? Sizinkinden ne farkı var? Sizin çaldığınız kromatik, değil mi?** Evet, –birşeyler çalar- önemli olan sound farkı. Bu, blues'cular için fazla temiz bir ses. Yanımda yok gösteremiyorum ufak olanı –diyatoniği kastediyor- ama en hınzır enstrümanlardan biridir. Mesela, kromatikle çok karmaşık armoniler içeren parçalar çalamazsınız. Galliano burada akordiyonun da kromatik ve diyatonik olarak ikiye ayrıldığından bahsederek sözü almak istedi. Ama nafile! Thielemans –Galliano'ya dönerek- bir dahaki sefere evime geldiğinde, hatırlat da sana babamdan kalan küçük akordiyonu göstereyim" dedi .-Sonra bana dönerek- "Web siteme bakarsan bu akordiyonla çekilmiş olan fotoğrafımı görürsün. Ben de web sitesine uğradığım halde bu resmi hatırlamadığımı, bunun için siteyi bir daha ziyaret edeceğimi söyleyip yine Galliano'ya dönünce, lafı fazla uzattığını düşündüğümü farkederek, güldü: "Ee sen sordun, ben de cevapladım" dedi.

Artık tam Galliano ile iki çift laf ederiz diye düşünürken, bu sefer de akordiyoncunun sırtını sıvazlayarak, "Neyse, ben Richard'a bayılırım," diye sözüne devam etmez mi? "Birbirimizi her gördüğümüzde yeni birşeyler keşfederiz."

Thielemans çok sevimli biri, şeytan tüyü olduğu kesin ve çok zeki olduğu her halinden anlaşılıyor. Bana birşeyler anlatırken, gözleri sürekli Galliano üzerinde. Akordiyoncunun röportaja olan ilgisini kaybetmek üzere olduğunu hisseder hissetmez, hemen duruyor ve bir veya iki sözcüğü –kesinlikle daha fazlasını değil ama - Fransızca'ya çevirerek, anlattıklarını sözde Galliano'ya özetlemiş oluyor. Bu ultra özetten Galliano'nun bir şey anladığını sanmıyorum ama, Thielemans'ın onun ilgisini ve dikkatini çekmeyi başardığından eminim! Konseri sıkıcı bulduğundan yan koltukta horlamaya başlayan eşini dürtenler aklıma geliyor.

Galliano'ya dönüyorum yine: **Bandoneon akordiyon kadar tanınmış bir enstrüman olamadı hiç. Daha çok Amerika kıtasının güneyinde gizli kaldı. Belki bir çoğumuz bandoneonu Astor Piazzolla ile yeni tangoda tanıdık veya enstrümanın tadına vardık. Galliano: "Bandoneon ve akordiyon birbirine çok yakın iki enstrümandır, kuzen ilişkisi diyebiliriz. Ağız mızıkasından da çok farklı değillerdir. Hele iç kısımlarına bakacak olursanız –özellikle bandoneonun- sanki pek çok ağız mızıkasından oluş-**

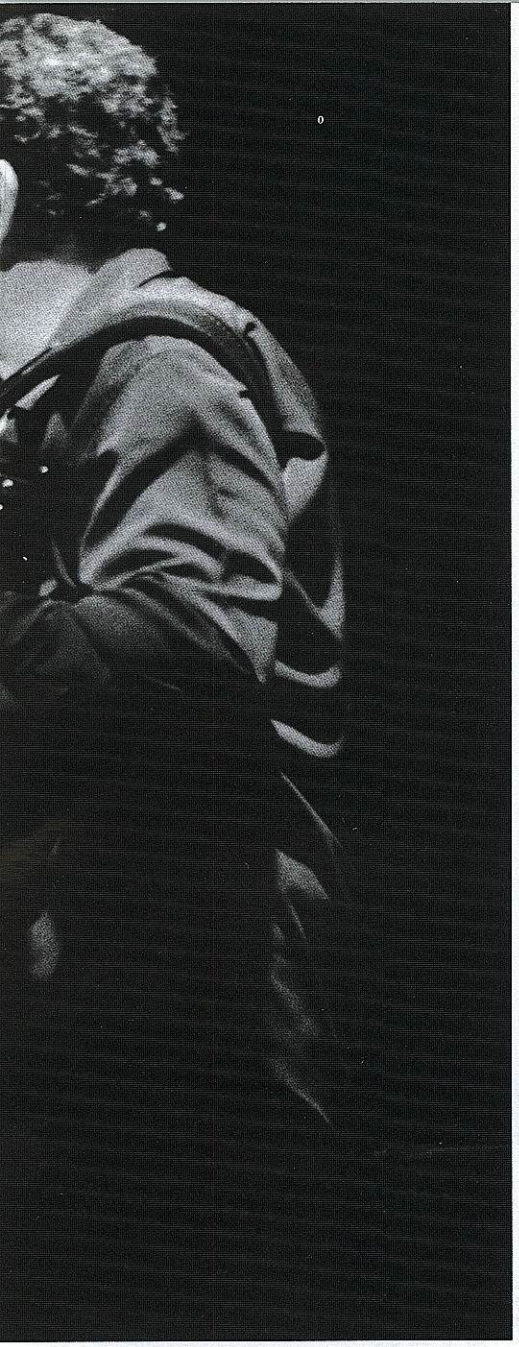

muş gibi bir özellik gösterirler. Nerdeyse armonikayla aralarındaki tek fark, bandoneonda üflemek yerine ellerinizi kullanmanızdır. Thielemans: "Bandoneon çalmak anahtarların değiştirildiği bir piyano çalmak gibidir." Sorumu tamamlamak istiyorum: **Ama, sizin misyonunuzun enstrümanı, akordiyon, özellikle Avrupa'da daha çok popüler folklorik müzik çalınan bir enstrüman. Bu popülarite, işinizi zorlaştırdı mı? Bu enstrümanla istediğiniz müziği çalarsınız; vals, müzet, klasik müzik veya jazz. Bu müzisyene kalmıştır.** Galliano ile olan iletişimimiz asli görevi katiyen tercümanlık olmayan ama etrafımızdaki yegane İtalyanca ve oldukça az İngilizce bilgisine sahip birinin merhametine kaldığı için kendisinden aldığım cevapların zaman zaman sorularımla bağdaşmıyor olmamasına şaşırmadım. Thielemans bu rotası şaşmış cevabın bile üstüne atlamakta gecikmedi: "Müziği yapan müzisyendir. Bösendorfer piyano veya Stradivarius keman, bunlar önemli değildir, önemli olan müzisyendir. Ben mesela hiç bir zaman "seninle çalmak istiyorum diye" Dizzy Gillespie'nin kapısını aşındırmadım. 1953'de, 1948'de jazz'da kabul görmek kolay değildi. Swing'in kralı Benny Goodman - günümüzün Rolling Stones'una - hangi günümüz?- belki eşdeğer bir lakaptı bu o zaman- beni dinleyip beğendi ve kabul etti. Thielemans konusuna yine nasıl geldik acaba diye düşünürken, sözlerine devam etti: Bazı plaklarımı dinlemiş ve tanışmak istiyorum demiş. Güzel olanı bu işte. O Yahudiydi mesela ama hiç bir zaman bana Yahudi olup olmadığımı sormadı. Charlie Parker'la da çaldım, -gülerek- o da herhalde benim siyahi olmadığımı görmüştür, değil mi? Jazz kulaklar içindir, gözler için değil. Bu sözler aynı zamanda şair olan bir jazz eleştirmenine, Boris Vian'a aittir. Oldukça dağılmış olduğumu görünce, dizginleri iyice eline aldı, ben de kendimi onun akışına bıraktım: Mesela Amerika'nın jazz dergilerinden Downbeat'in en iyi müzisyen anketinde işte mesela en iyi tromboncu, en iyi saksofoncu, gitarist vs. ödülleri verilir. Armonikaya gelince, **"Biliyorum, muhtelif enstrümanlar kategorisi değil mi? Akordiyon da öyle, bu durumda ikiniz de "muhtelif" kategorisine giriyorsunuz** J Thielemans'ın bu konuda dertli olduğunu biliyorum: "Evet bizler sanki –hadi jazz'ın ucubeleri demeyelim ama- ikinci sınıf müzisyenleriyiz. 'Bir çok insan yaptığını beğeniyor ama aslında buna ihtiyaçları yok', demek istiyorlar herhalde! Bu sırada, Galliano'nun tercümanı araya giriyor ve epeydir isteyip de bir türlü fırsat bulamadığı tercümeyi yapıyor: **Özetle, Galliano, müziğin arkasındaki en önemli unsur müzisyendir diyor ve şunu ekliyor, armonika veya akordiyon çalan çok müzisyen yok jazz'da. Dolayısıyla, kayda değer bir şey yaratırsan, yeni bir yol açmış oluyorsun, Toots'un armonika ve Astor'un bandoneonla yaptığı gibi. Diğerlerinin tek yapmaları gereken bu yolu takip etmektir. Tabi bu iyi bir yol da olabilir, kötü bir yol da.** Thielemans, kısa suskunluğuna bir son veriyor: Bir müzisyen yaptığı müzikle değerlendirilmelidir, hangi enstrümanı çaldığın önemli değildir. Başka bir eleştiri daha yapılıyor mesela; elektronik müzik yapanlara, ne olacak elektrik işte! diyorlar. Bana göre hiç de böyle değil, bebeğim! Synthesizer'a veya bilgisayara dokunan müzisyenin kendisidir. Bilgisayarın bir zekası yoktur, bir bilgisayar kendisine bilgi yükleyen kişi kadar değerlidir. Artık Thielemans'ın çizdiği yolda ilerliyorum: **Clifford Brown'un size söylediği güzel bir lafı hatırlıyorum.** Yine kendisiyle ilgili hoş bir anekdotu anlatacak olmanın verdiği keyifle gülerek, "A, evet," diyor, "Şu efsanevi trompetçi!" –Galliano'ya dönerek- "O zamanlar George Shearing Beşlisi'yle New York'ta 52ci caddedeki Basin Street'te çalıyordum. Aynı gece kulübünde bizden başka bir grup daha çalıyordu: Max Roach, Sonny Rollins, Clifford Brown, Bud Powell'ın küçük kardeşi. O zamanlar böyle yerlerde canlı müziğe hiç ara verilmezdi. Böylece, her gece Max'ler çalmayı bitirip giyinme odasına geçerlerken, biz de oradan sahneye doğru yürüyor olurduk. Yani her gece kulübün ortasında karşılaşırdık. Bir gece, yine böyle bir geçiş buluşmasında Clifford Brown, "Senin çalışınla armonika "muhtelif" enstrüman diye anılmamalı!" demişti. Üstelik bunu diyeli 50 sene oldu. **Galliano, -gülerek-: "Fikirleri değiştirmek bazen çok zor olabiliyor."** Thielemans: "Onlar için keman bile "muhtelif enstrüman"!

Thielemans'la devam ettim: **Charlie Parker'ın üzerinizde etkisi olduğundan bahsediyorsunuz. Kaldı ki siz onunla aynı grupta çaldınız da. Açık Radyo'da bu dönem Charlie Parker'ın ölümünün 50.yıldönümü anısına bir belgesel hazırlıyorum. Amaçlarımdan biri de programa konuk edeceğim değerli müzisyenlerle bu efsanevi altocunun hakkında sohbet etmek. Bu anlamda sizler ilk konuklarım olacaksınız. Bird'ün müziğiniz üzerindeki etkisi hakkında neler söyleyeceksiniz. Bizimle paylaşmak istediğiniz Charlie Parker anılarınız var mı?** Thielemans: Ben Charlie Parker'ı çok gençken dinledim. –Galliano'yu kastederek- ama o sanırım o zamanlar çok gençti. Benden en az 25 yaş küçük herhalde. Bebop patlamasını –yani Charlie Parker'ın müziğini- hala 78 devir plakların hüküm sürdüğü bir dönemde dinledim. O zamanlar Belçika'daydım, '45, '46 yıllarıydı. Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Bud Powell'ın –yani bebop'un efsanevi yaratıcılarının- plaklarını dinledim. Fransa'da olsun veya Belçika'da olsun, benim dönemimdeki müzisyenlerin istisnasız hepsi yeni bir mesih arayışı içindeydi. Jazz müziğinin Beatles'ını bekliyorduk denebilir. Ben Charlie Parker'la Paris'te tanıştım. **Bir festivalde, değil mi?** "Evet, 1949 Paris Festivali'nde. Ben Belçika'yı temsil ediyordum orada. Charlie Parker ve diğer bebopçıların ise Avrupa'ya ilk gelişleriydi. Charlie Parker, Miles Davis, Tad Dameron, Al Haig, hemen hepsi ordaydı. - Tam da 'bu hikaye bir şekilde Toots efsanesine bağlanmalı' diye düşünürken, Toots devam etti- " Charlie Parker benim ismimi duymuştu. Benny Goodman da ve festival ofisindekiler, hepsi bu genç mızıkacıdan bahsediyorlardı. Sonunda vizemi aldım ve Amerika'ya yeşil kartlı bir göçmen olarak gittim. Hemen iş aramaya başladım, zengin biri değildim. Charlie Parker ve diğer bebopçılarla çalışan konser rezervasyon ajansındaki adam adımı duymuştu. Bir gece New York'ta bir jazz kulübünde bana "Hey, iyi çalıyorsun, nerelisin?" diye sordu. Ben de "Brüksel'denim, Bay Shaw" dedim. "Biliyorum, orası Kopenhag'da bir yer" diye karşılık verdi. "Charlie Parker'la çalmak ister misin?" "Elbette, isterim" diye cevapladım. Bu arada, Charlie Parker beni Stockholm'de çalarken duymuştu. Shaw, Bird'e de aynı soruyu sormuş ve o da kabul etmiş. Sonunda, Charlie Parker All Stars şovuna çıkıp çaldım onunla. Bir sinemada verildi o konser. Blues'un kraliçesi Dinah Washington şov ve Charlie Parker All Stars, Heyyy! Bütün ustalar ordaydı. Miles Davis, Milt Jackson, sadece 1.5 yıldır Amerika'daydım ve daha o zamandan tüm guru'larla birlikte çalmaya başlamıştım. Üstelik Charlie Parker, bana giyinme odasını paylaşmayı teklif etmişti. Tabi teklifi havada kapmıştım. Bir sürü insan benim için "Oo Tootsie hep Charlie Parker'la şöyle oldu, böyle oldu diye atar tutar" derler ama hepsi doğrudur.

Fakat kendisine hiç özen göstermezdi. Çok fazla içerdi, uyuşturucu kullanırdı. O gece sinemada herkes onunla ve Miles Davis'le tanışmak için daha sonra kulise geldi. Onun gibisi bir daha çıkmadı. Pek çok anekdotum var bunun gibi. Jazz'ın grameri, sözcükleri, stili gelişti. Ama esası hala Afro-Amerikan müziğidir. Jazz siyahi bir dildir. Bu kökenden gelmeyen bizler de bu dili konuşabiliriz elbette. –Beyaz bir şarkıcı olan Jack Teagarden'ın blues söylemesi ile dalga geçerek- Ama birinin veya birşeyin kopyası olmaya çalışmak aptallıktır. **Kendi sound'unun oluşması lazım, değil mi?** Evet, başka bir dil konuşurken bile. Mesela ben İngilizceyi hala Belçika aksanıyla konuşurum."

Ne cevap alacağımı bile bile Galliano'ya da aynı soruyu sordum. Herkes gibi Bird'ü çok takdir ettiğini ama Thielemans'ın kapsamlı ve uzun yanıtına ekleyecek bir şeyi olmadığını söyledi nazikçe.

Röportajı bitirirken uzun zamandır bu kadar egosantrik ama bu denli sevimli bir müzisyenle karşılaşmadığımı düşündüm.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Evrim Özşuca;

Uluslararası Nardis Jazz Club ve Nomme Jazz "genç vokal" yarışmalarının 1.si oldu

6 Mayıs tarihinde Nardis'te düzenlenen "Genç Jazz Vokalist Yarışması"nın galibi Evrim Özşuca Estonya'nin başkenti Tallinn'de de birinci oldu.12 Haziran pazar günü Estonya Nomme Jazz Festivali'nde 5.si düzenlenen "Uluslararası Genç Jazz Vokal Yarışması"nin galibi, **Nardis Jazz Club**'ın sponsorluğunda Türkiye'den katılan Evrim Özşuca hem halk jürisinin hem de büyük jürinin birinciliğini aldı. Evrim Türkiye'ye döner dönmez ayağının tozuyla sorularımızı yanıtladı.

Sevgili Evrim öncelikle tebrik ediyoruz. Çok önemli bir başarı elde ettin. İlk olarak sonuç açıklandığında ne hissettiğini öğrenmek istiyorum.

Çok keyifli bir andı. "Başardım!" dedim kendi kendime. Bunun benim için önemi büyüktü, çünkü önümde müzikal anlamda bir takım kapıların açılması demekti, öyle de oldu...

Şimdi başa dönelim. Bilkent ve Gazi Üniversitesi'nde viyolonsel eğitiminin yanı sıra Bilgi Üniversitesi'nde Nükhet Ruacan'dan burslu olarak jazz vokal eğitimi aldın. Viyolonsel ve arkasından jazz vokalisti olmak bilinçli bir seçim miydi senin için yoksa tesadüflerle gelişen bir sürecin başlangıcı mıydı?

Müzikal hiçbir seçimim tesadüf olmadı. Babam aslında diş hekimi fakat müzikle hep uğraşmış ve bizim de müzisyen olmamızı dilemiş, zaten uzun yıllar önce kendi mesleğini bıraktı, tiyatro ve sinema müzikleri besteliyor. Müzikal yoluma çıkışımı babama ve anneciğime borçluyum.
13 yaşındayken, babam bana bir enstrüman çalmak isteyip istemediğimi sordu, ben de -her hafta sonu Ankara CSO'nun konserlerini dinlemeye giderdik mutlaka ve çellolardan çok etkilenirdim- çello çalmak istediğimi söyledim. Kız kardeşim de o sıralar 4 yaşındaydı ve babam onun piyano eğitimi almasına karar verdi. Elimizdeki tek malvarlığımız olan dedemden kalma evimizi sattılar annemle ve Zeynep'le bana bir çello ve bir piyano aldılar. Benim enstrümanım kendi seçimimdi tamamen ama Zeynep için aynı şeyi söyleyemeyiz, bu yüzden babamın uzun bir süre en büyük korkusu Zeynep'in birgün "neden?" diye sorma ihtimali oldu ama Zeynep piyano çalmaktan dolayı çok mutlu ve çok iyi bir müzisyen olma yolunda ilerliyor, şu anda Amerika Ohio'da, Oberlin Üniversitesinde burslu olarak lisans eğitimine devam ediyor ve çok başarılı. Ben de böylece Bilkent Üniversitesinde burslu olarak çello eğitimime başladım. Jazz şarkıcılığı ise, 14-15 yaşlarımda elime geçen bir Sarah Vaughan kasetiyle aklıma düştü. Önüme yeni bir müzik tarzının kapıları açılmıştı ve ardından bir sürü jazz albümü edindim. O sıralar Sibel Köse Ankara'da yaşıyordu ve Tuna Ötenel'le çaldığı yerlere babamla gitmeye başladık. Sibel'le ve Tuna Ötenel'le tanıştım. Sibel jazz müziğiyle daha yakından ilgilenmeme vesile oldu, beni çaldıkları yerlere davet etti ve sahneye çıkıp şarkı söylememe için cesaretlendirdi. Bir çok jazz şarkıcısının kayıtlarını dinleyip onları taklit etmeye çalışarak uzun yıllar geçirdim. Daha sonra jazz söyleme isteği bende ağır bastı. Yurt dışındaki birtakım okullarla yazışmaya karar verdim ve jazz okullarıyla ilgili araştırmalar yapmaya başladım. Tam da o sıralarda birgün bir arkadaşım elinde Istanbul Bilgi Üniversitesi'nin gazete ilanıyla çıkageldi; Türkiye'de bir üniversite jazz bölümü açmıştı ve eğitim kadrosu inanılmazdı! Hemen ailemle konuştum, (o sıra Gazi Üniversitesinde 3. sınıfa devam ediyordum) onların da desteğiyle hemen İstanbul'a taşındım ve Bilgi Üniversitesi'ne burslu olarak girdim.

2 senedir Bodrum'da yaşıyorsun. Bodrum'a gitme fikri nasıl ortaya çıktı? İstanbul'da bulunduğun süre içinde Nükhet Ruacan dışında kimlerle çalıştın ve sahneye çıktın? Bodrumda kimlerle çalışıyorsun?

Ben Ankara doğumluyum ve 23 sene Ankara'da yaşadım. İstanbul'da yaşamaya hiç alışamadım; bana çok boğucu ve yorucu gelmiştir hep. Mezun olduğumda İstanbul'da kalmayacağımı içten içe biliyordum. Bodrum fikri böylece çıktı ve mezun olur olmaz Bodrum'a taşındım. Sakinliğe ve doğaya ihtiyacım vardı benim. İstanbul'dan buraya taşınır taşınmaz hemen yaz-kış bir iş bulup jazz söyleyerek hayatımı kazanmaya başlamam da bana doğru zamanda doğru adımı attığımı hissettirdi. Okulda Nükhet hoca dışında, Randy Esen, Lea Centauri ve Yıldız İbrahimova ile çalışma fırsatım oldu. Jazz müziğinin eğitimini veren bir okul olması, diploma için değil ama usta-çırak ilişkisiyle büyüyen ve yolunu bulan bir müzikal gelişim esnasında birden fazla ustaya ulaşma imkanı sunması açısından çok önemli. Tüm hocalarıma çok şey borçluyum fakat en uzun Nükhet hoca'yla çalıştım, onun yeri benim için özeldir. İstanbul'da okul konserleri ve organizasyonları dışında hiçbir yerde jazz şarkıcısı olarak sahne almadım. Böyle bir fırsatım hiç olmadı. Şu an Bodrum'da iki senedir yaz-kış Marina Yacht Club'te trio olarak jazz çalıyoruz. Ozan Tan (g), Nami Akçalı (clt) ile, son 1 senedir de Kedi Müzik Kulübü'nde "Fake" adlı grubumla rock-blues ve funk çalıyoruz. Ozan Tan (g), Murat Akaltun (d), Timur Titriki (b), Serdar Akatlar (s).

Bodrum'da da jazz müziği yapma imkanı bulmuş bir müzisyen olarak oradaki jazz ortamı ile -ve tabii olanaklarını da hesaba katarak- İstanbul'dakini nasıl karşılaştırırsın?

En temel fark; yaş ortalaması. Bodrum'daki dinleyici kitlesinin yaş ortalaması yüksek, bu yüzden jazz müziğinin klasik döneminin popüler standartları daha çok ilgi görüyor. İstanbul ise çok kalabalık bir kent ve çok sayıda genç nüfusa sahip, dolayısıyla yaş ortalaması daha düşük; bu yüzden jazz müziğin daha çağdaş yorumlarına açık bir dinleyici kitlesine sahip.

Geldik yine İstanbul'a. Genç Jazz Vokalist Yarışması için nasıl bir hazırlık aşaması yaşadın? Ya da daha doğru soru özel bir hazırlık yaptın mı?

İstanbul'daki yarışmaya özel bir hazırlık yapmadım. Nardis'teki yarışmadan beni Sibel Köse haberdar etti (ona bunun için çok teşekkür borçluyum), ben de gittim ve oradaki müzisyenler, şarkıcılar, dinleyiciler ve jüriyle, en iyi yaptığım işi paylaştım. Nardis bana çok iyi geldi o gece; 2 sene sonra gerçek bir jazz kulübünde, bambaşka insanların önünde performans sergilemek harika bir deneyimdi. Bir de üstüne birinci olunca, öyle mutlu oldum ki anlatamam! Bu arada Nardis'e ve Önder Focan'a çok teşekkür borçluyum, bu fırsatı onlar verdi bana, ben de değerlendirdim.

Müzisyen olmanın zorunlu kıldığı disiplin çerçevesinde yaşamındaki –meli, -malı'lar nelerdir?

Birlikte çaldığım insanlara ama daha da önce, kendime karşı olan sorumluluklarımı yerine getirmek benim için çok önemli. Kendimi müziğin içinde var etmek, sahneyi paylaştığım müzisyenlerle ortaya bir şeyler koymak ve hep daha ilerisinin olduğunu bilmek ve bunun için çabalamak çok mühim. Bir müzisyen hep çalmalı, hep müzikle olmalı...

Müzik geleneklerinin ve ritmlerin uyum ve aynı esneklik içinde harmanlandığı, doğaçlamaya sınırsız olanaklar tanıyan, armonisinde ortadan kaldırdığı kurallarla özgürleşmenin müziği gibi birşey jazz. Ama aynı zamanda had safhada armoni bilgisi ve teknik gerektiriyor. Bu yönüyle de dayatıcı belki. Senin için jazz'ın imgelemi ne, belki tanımlamak zor ama sana ilk hatırlattıkları neler?

Derinlik, had safhada paylaşım ve sonucunda ayakların yerden kesilmesi...

Türkiye'de ve dünyada öncelikle jazz vokalistlerinden keyif alarak takip ettiklerin kimler? Vokal kısmı da bir yana hayatta olan ve olmayan jazzcılardan sahneyi kimlerle paylaşmak isterdin?

Ben bir Ella Fitzgerald hayranıyım, onu ölümünden önce canlı izlemeyi çok isterdim. Frank Zappa'yla aynı sahneyi paylaşmak benim için inanılmaz keyifli ve öğretici olurdu. Zappa müzik dünyasındaki en önemli okullardan biridir bence. Bana kalırsa her müzisyenin kendi yolu, tarzı ve bakışı var, ne kadar çok müzisyenle çalarsam o kadar mutlu olurum, o kadar gelişirim. Benim için tek önemli şey müzik yapmak.

Yaklaşan İstanbul Jazz Festivalinin bu seneki programına göz atmışsındır herhalde? Nasıl buluyorsun? Mesela Dianne Reeves gibi gerçek bir jazz vokalistin yanında Lhasa gibi yine çok etkili bir vokal ama daha az jazz daha etnik bir isim var. Onun dışında Elvis Costello, Tori Amos, Kings of Convenience gibi isimlerin bir jazz festivalinde öne çıkmasını nasıl değerlendiriyorsun?

Neden ismi "müzik festivali" değil de "jazz festivali" diye sormadan edemiyorum!

Yarışma ödülü olarak bu yıl 5 Avrupa kentindeki uluslararası jazz festivallerinde sahne alma hakkını kazandın. Nasıl bir ekip ve programla katılmayı planlıyorsun bu festivallere?

Bu festivallerin hiç birine kendi ekibimi kurup gidemeyeceğim, tek gidip orada bir grupla bir araya gelip performans yapacağım. Tüm bunlar çok heyecan verici! Rrepertuarımı götüreceğim oraya ve çalacağım insanlarla olan iletişimime göre bir playlist belirleyeceğim.

Sevgili Evrim, başarından ötürü tekrar tebrik ediyor, seni bundan sonra daha çok duymak istiyoruz. Yolun açık olsun.

Teşekkür ederim.

Evrim söyleşinin sonunda şu notları özellikle ekledi.

"Bu arada arada gittiğim yarışma Estonya'da bu yıl 7.si düzenlenen Nomme Jazz Festivali kapsamında gerçekleştirilen "International Young Jazz Singers Contest" adı altında, 35 yaş altı vokalistlerin katıldığı bir yarışmaydı. Estonya benim için sadece yarışma anlamında değil, ilk defa yurt dışına çıkmak ve dünyaca ünlü jazz müzisyenleriyle tanışıp, festivalin son gecesi yapılan jam session'da onlarla beraber müzik yapmak adına da çok önemli ve unutulmaz bir deneyim oldu.

Önder Focan da bu festivale hem müzisyen hem de jüri üyesi olarak davetliydi ve beraber gittik Estonya'ya ve onun da yanımda olması benim için büyük destek oldu. Tüm bu 4 günlük Nomme Jazz Festivali çok keyifli bir okuldu. Çok güzel ilişkiler kurdum. Çok önemli davetler aldım, keyifli müzikal paylaşımlar ve sohbetler yaşadım".

Keyifli müzikal paylaşımlarla dolu bir yaşam diliyoruz biz de Evrim'e.

Başyapıtlar koleksiyonu

...unutulmaz konser performansları.

MUHTEŞEM BİR KOLEKSİYON... TAM 50 DVD, 50 FASİKÜL: BEACH BOYS, BEATLES, BEETHOVEN, BILLY ECKSTINE, BIZET, BRAHMS, CESAR FRANK, CHOPIN, DEAN MARTIN, DEBUSSY, DEDE EFENDİ, DI LASSO, DIZZY GILLESPIE, DVORAK, FRANK SINATRA, GABRIEL FAURE, HACI ARİF BEY, HAYDN, HERBIE MANN, III. SELİM, ITRİ, J. STRAUSS, JOHN LENNON, JOSEPH PARATORE, KISS, LEBRUN, LED ZEPPELIN, LOUIS ARMSTRONG, MADONNA, MARILYN HORNE, MOZART, NAT KING COLE, PAUL MCCARTNEY, PAVAROTTİ, QUEEN, RAY CHARLES, ROLLING STONES, ROSSINI, SAINT-SAENS, SAMMY DAVIS, SCHUBERT, SCHUMANN, SPOHR, STRAUSS, TCHAIKOVSKY, TOM JONES, VERDI, ZEKAİ DEDE, ZOLTAN KOCSIS, ZUBIN MEHTA

Dolby Digital Surround 5.1
DVD ses ve görüntü kalitesi ile konser salonları evinize taşınıyor.

Müzik arşiviniz için 'olmazsa olmaz' gruplar, konserler...

Klasik Müzik, Rock, Opera, Jazz müziğinin kilometre taşları. 50 DVD ve 50 fasikülden oluşan eşsiz bir koleksiyon.

Hemen şimdi arayın. Müthiş indirimleri ve hediyeleri ile bu koleksiyona sahip olun.

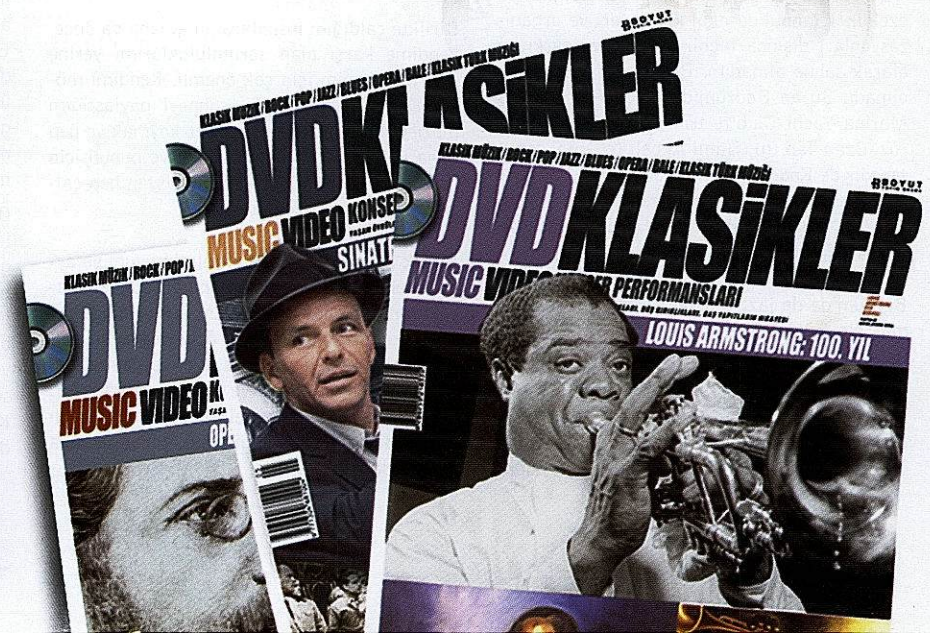

DVD VIDEO · DOLBY DIGITAL 5.1

BOYUT YAYIN GRUBU

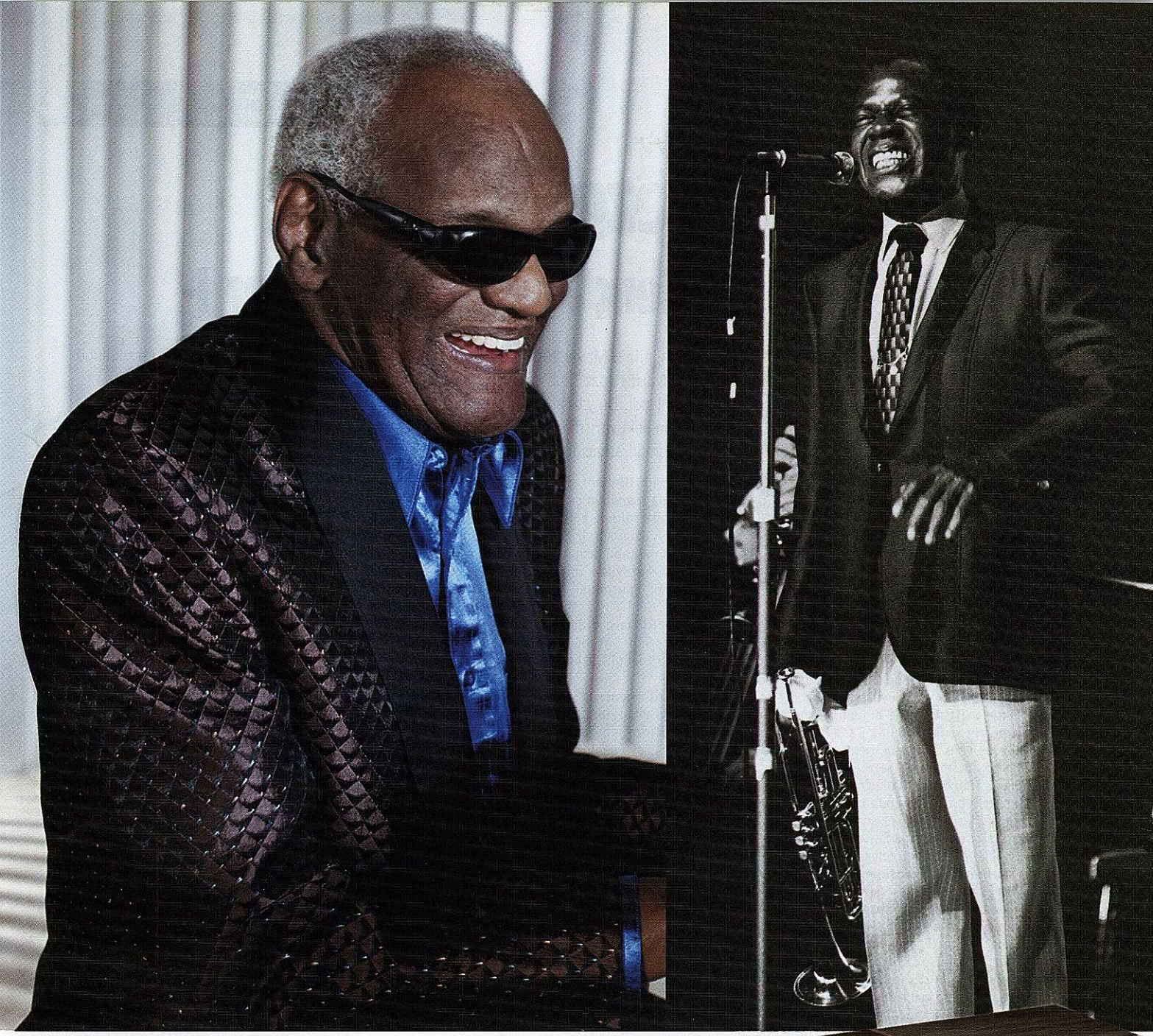

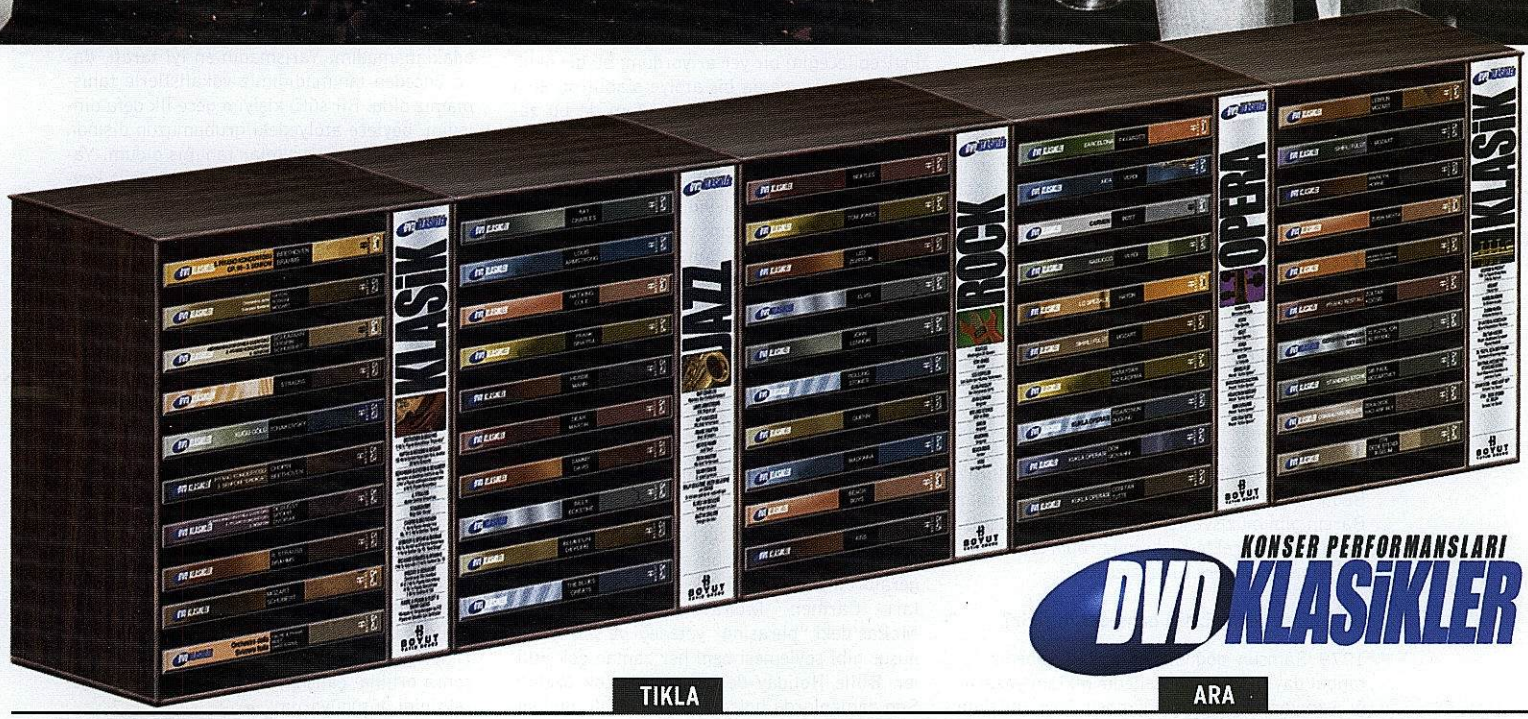

KONSER PERFORMANSLARI

DVD KLASİKLER

TIKLA

ARA

BOYUT YAYIN GRUBU

on-line satış
www.boyut.com.tr

0212 444 53 53

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Sezgi Olgaç;
-Genç vokaller yetişiyor !-

Geçtiğimiz 6 Mayıs 2005 tarihinde, İstanbul'da son dönem ciddi anlamda tek jazz kulübü olan Nardis Jazz Club'da bir ilk yaşandı. "Uluslararası Genç Jazz Vokal Yarışması" düzenlendi. Bu yarışmadan jürinin seçtiği şarkıcı Türkiye'yi 12 Haziran'da Estonya Tallinn'deki yarışmada temsil etme hakkı kazandı. Yarışmayı düzenleyen Nardis "yarışma" amacını şöyle ifade ediyordu.

Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması'nın amacı, Türkiye'de amatör veya profesyonel olarak müzikle uğraşan genç vokalistlerin seslerini yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da duyurmalarına destek olmaktır. AB sürecinde bulunduğu bu dönemde ülkemizin renkli kimliğini sanatçılarıyla festivallerde yansıttığı gibi, genç yetenekler aracılığıyla yarışmalarda sergilemesine önem veriyoruz. Tüm sanat dallarında olduğu gibi müzikte de gerçek anlamda bir yarışmanın olmadığına inanıyoruz. Yarışmalarda derece alanlar bu işi en *iyi* yapanlar olmadığı gibi, diğerleri de *kötü* olarak nitelendirilemez. Ancak bazı durumlarda bir kişinin diğerlerini de temsil etmek üzere seçilmesi gerekir. Onun için NARDIS olarak bu organizasyona "yarışma" adını istemeyerek veriyoruz. Bu organizasyonun sonunda "birinci" seçilmeyecek, sadece Estonya'ya gidecek vokalist seçilecektir. Bu nedenle 2. veya 3. gibi dereceler olmayacaktır. Bu yarışmada en başarılı bulunan vokal Estonya'da yarışma hakkı kazanacak, diğerleri Nardis Jazz Club programında yer alıp konser verebilecektir.

İşte bu yarışmaya tüm Türkiye'den tam 30 aday katıldı. Jürinin oldukça zorlandığı bu gece Evrim Özşuca'nın ilanıyla bitti ama devamı da geldi Evrim Özşuca Estonya'da da birinci oldu ve Estonya'nın en büyük jazz festivali olan Kaunas Jazz ve Finlandiya'nın en büyük jazz organizasyonu olan Pori Jazz Festivallerine vokalist olarak katılmaya hak kazandı.

Biz de Jazz Dergisi olarak bu yarışmaya katılan hepsi teker teker çok başarılı olan bu genç arkadaşlarımızı sizlere tanıtmayı istedik.

Sezgi Olgaç, Nardis'te gerçekleşen Genç Jazz Vokal Yarışması'nın finalistlerinden biri. Ayrıca, daha önce Nardis'te Önder Focan, Burak Bedikyan, Cem Aksel, Erdal Akyol, Serdar Barçın gibi müzisyenlerle beraber sahne almış. Kendisiyle gerçekleştirdiğimiz röportajdan bazı bölümleri sizlere sunuyoruz...

Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

1979 Samsun doğumluyum, 7-8 senedir İstanbul'dayım. 3 buçuk senedir reklam yazarlığı yapıyorum. Küçüklüğümden beri müziğin içindeyim. Babam mandolin öğretmeniydi, ilkokulda mandolin çalmıştım. Daha sonra gitara merak saldım, eğitim almamış olmama rağmen en uzun süreli çaldığım enstrüman gitardır. Ama tabii asıl tutkum şarkı söylemekti. Son birkaç yıldır müzikle ilgili birtakım profesyonel çalışmalar içinde bulunuyorum. İlk olarak Cem Yıldız, DJ Yakuza, Murat Uncuoğlu ve Richard Hamer'ın oluşturduğu Orient Expressions grubunun "Divan" albümünde "S.O.S" isimli şarkıyı seslendirdim.

Richard Hamer'la tanışmam, reklam dünyasındaki ortak tanıdıklarımız sayesinde gerçekleşti. Bir akşam tanıştık, iki gün sonra stüdyoda bir araya geldik ve vokalist aradıkları şarkı da bana çok uygun olunca herşey çok hızlı gelişti. Kayıtlar, provalar derken albüm çıktı, sonrasında da konserlerde yer aldım. Aslında bu projenin tarzı tam olarak benim tarzımdan farklı. Onlar daha çok elektronik altyapı ve etnik seslerle çalışıyorlar. Fakat albümün son birkaç parçası Richard Hamer'ın batı kökenini yansıtıyordu, o noktada da ben devreye girmiş oldum.

Jazz'la ilk kez nasıl tanıştınız?

Aslında 1,5 yıl öncesine kadar jazz çok fazla dinlediğim bir müzik değildi. Jazz'la ilk kez Sibel Köse ve Randy Esen aracılığıyla tanıştım. O zamanlar sesim konusunda kendimi geliştirebileceğim bir yer arıyordum; bu bir okul, bir şan hocası ya da bir atölye olabilirdi, ama ne yapacağımı bilemiyordum. Tam da bu zamanda Sibel Köse'yle tanıştık. Bir süredir devam ettikleri atölyenin o dönemdeki son dersine izleyici olarak katıldım. Atölyede sırayla şarkı söyleyenleri dinleyince, onların Sibel ve Randy'den ne kadar çok şey öğrendiklerini ve bunları şarkıya nasıl yansıttıklarını gördüm. Bunu görünce doğru yere geldiğimi anladım ve bir sonraki dönemi sabırsızlıkla beklemeye başladım. Sonra da standartlarla başlayarak jazz dinlemeye, eserleri öğrenmeye başladım. Sonuçta, hiç dinlemezken birden kendimi jazz CD'lerinin arasında buldum ve o günden beri de kendimi hızlı hızlı geliştirmeye çalışıyorum.

Stilinden ilham aldığınız müzisyenleri adlandırabilir misiniz?

Başlarda çok Ella Fitzgerald dinledim hatta o kadar çok dinledim ki bir süre sonra Ella Fitzgerald dinlemem atölyede yasaklandı. Sonraları Carmen McRae tutkusu başladı. McRae'deki "phrasing" yeteneği ve şarkıyı konuşur gibi söylemesi beni her zaman çok etkiler. Billie Holiday de benim için çok özeldir. Son zamanlarda bolca Abbey Lincoln dinliyorum. Söylemeye gerek yok ama burada da Sibel Köse, Randy Esen ve Nükhet Ruacan var.

Nardis'teki konserleriniz nasıl gerçekleşti?

Sibel Köse-Randy Esen atölyesine bir dönem boyunca devam ettikten sonra, dönem sonunda Nardis'te bir performans gerçekleşti. 11 vokalist olarak verdiğimiz konserde bize Burak Bedikyan, Ferit Odman ve Selçuk Karaman eşlik etmişlerdi. O akşam da harikaydı bizim için. O günkü performans bittikten sonra Önder Focan'la tanıştım. Sonra da Nardis'in yaz tatiline girmeden önceki son gecesinde jam session'da Önder Focan, Kamil Erdem, Cem Aksel'le birlikte bir parça seslendirdim.

Daha sonra Nardis'in yeni sezonu açıldığında Önder Focan'ın bir projesinde yer aldım. Önder Focan, Cem Aksel, Erdal Akyol ve Serdar Barçın'dan oluşan, "A L T O" isimli grubun vokalisti oldum. Serdar askere gittikten sonra Burak Bedikyan geldi ve çeşitli formasyonlarla Nardis'te konserlere devam ettik.

Sonra da Nardis'teki vokal yarışması geldi çattı...

Açıkçası yarışmaya hazırlanma dönemi benim için çok fazla konsantre bir dönem olmadı. Hem Nardis'te konserler devam ettiği için hem de bir yandan çalıştığım için yarışmaya pek odaklanamadım. Yarışmanın en iyi tarafı, daha önceden tanımadığımız vokalistlerle tanışmamız oldu. Bir sürü kişiyi o gece ilk defa dinledim, böylece atölyedeki grubumuzun dışında da yeni sesler ve yorumlar tanımış oldum. Yarışma, herkesin farklı bir özelliğini ortaya koyduğu bir geceydi. Herkes jüriyi başka bir yönden etkiledi. Eminim ki Türkiye'nin başka yerlerinde yarışmada görmediğimiz çok iyi vokalistler de var. Ve ne kadar çok kişi ortaya çıkıp şarkı söylerse o kadar iyi, çünkü herkesin birbirinden öğreneceği çok şey var. Yarışma, hepimizin ufkunu geliştirdi.

Ufukta yeni projeler var mı?

Yine Orient Expressions'ın yeni bir albüm projesi var. Bu albümde de konuk vokalist olarak yer alacağım muhtemelen. Bir de yarışmayla birlikte, bizi çok daha fazla kişi tanıdı; başta Nardis olmak üzere, çeşitli yerlerde performanslarımız da sıklaştı. En son yarışmadan birkaç arkadaşımla beraber Kahvaltıda Caz'ın açılışında yer aldık. Bütün bunların dışında orijinal bir şeyler de yapmak istiyorum. Müzikle uğraşan her insanın, belirli bir zamandan sonra orijinal çalışmalar içinde bulunması gerektiğini düşünüyorum.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Özge Pınar;
-Genç vokaller yetişiyor II-

Özge Pınar Mökükçü de Nardis'te gerçekleşen Genç Jazz Vokal Yarışması'nın finalistlerinden biri. Genç vokalistle yaptığımız röportajdan bazı bölümleri buraya aktardık.

Bize biraz kendinizden bahseder misiniz? Müziğe nasıl başladınız, jazz tutkunuz ne zaman, nasıl başladı?

1978 yılında İstanbul'da doğdum. Lise ve üniversite yıllarım boyunca çeşitli amatör ve profesyonel rock ve alternatif rock topluluklarında solistlik yaptım. Üniversiteyi bitirdikten sonra da, kendimi müzik alanında daha da çok geliştirmeye karar verdim ve 2001–2002 yılları arasında Çağdaş Müzik Merkezi'nde Timur Selçuk ve Yüksel Örses'le birlikte şan ve solfej üzerine çalıştım. Bir süre beraber çalıştıktan sonra hocalarım bana "Sen neden jazz söylemiyorsun?" demeye başladılar ve onların sayesinde Nükhet Ruacan'la tanıştım. 2004 yılına kadar beraber çalıştık ve kendisinin bana her anlamda çok katkısı oldu.

Bilgi Üniversitesi'nde bir sene misafir öğrenci olarak yer almışsınız. Burada geçirdiğiniz zamanın size ne şekilde katkısı olduğunu düşünüyorsunuz?

Nükhet Hoca'yla çalışırken, kendisiyle görüşebilmek için sıklıkla Bilgi Üniversitesi'ne gidiyordum. Bu sırada oradaki müzik yaşamı, müzisyen gençlerin bir araya gelerek ortak bir atmosferi solumaları beni çok heyecanlandırmıştı. Derslere katılabilmek için müzik bölümüyle ve hocalarla görüştüm. Donovan Mixon'la "ear training", Selen Gülün'le armoni çalışma fırsatını yakaladım; zaman zaman vokal ensemble ve "listening analyse" derslerine de katıldım. Bu süreç içinde hocalarım bana birçok konuda yardımcı oldular, kendimi geliştirmem konusunda bana çok destek oldular. Bilgi Üniversitesi'nde geçirdiğim süre müzikal açıdan bana çok şey kazandırdı.

Bir de Sibel Köse-Randy Esen jazz vokal atölyesinde yer aldınız...

Evet, 2004'te Sibel Köse-Randy Esen atölyesine katıldım ve Randy Esen'den özel ders almaya başladım. Bu süre içinde de hem Sibel Köse'yle hem de Randy Esen'le çok çalışma fırsatını buldum; onlar bize her konuda destek oldular, hem müzikal anlamda hem de hayata dair çok şey paylaştılar. Özellikle müzikte insanlar beraber çalışırken aralarına bir bariyer koymazlar; bizim için de bu geçerliydi ve bu sebepten dolayı Sibel Hoca ve Randy Hoca'yla beraber çok yoğun zamanlar geçirdik. Başta Nükhet Ruacan olmak üzere Sibel Köse ve Randy Esen'e de çok şey borçluyum, onlara buradan ayrıca teşekkür etmek istiyorum.

Nardis'te Genç Jazz Vokal Yarışması'ndan önce sahne aldınız mı? Kimlerle beraber söyleme fırsatını buldunuz?

2004 yılının Haziran ayında Sibel Köse-Randy Esen atölyesinin final konseri dolayısıyla Nardis'te ilk kez sahne alma fırsatını buldum. Fakat daha sonra, 2005 Mart'ta Burak Bedikyan, Erdal Akyol ve Volkan Öktem'den oluşan Burak Bedikyan Trio ile beraber Nardis'te sahne aldım; 2005 Nisan ayında ise Burak Bedikyan, Erdal Akyol, Volkan Öktem ve Şenova Ülker'le beraber bir performans sergiledik.2005 Mayıs'ta yine Nardis'te ve Haziran'da Kahvaltıda Jazz Açılışında sahne aldım. Bu konserler, müzikal anlamda ve sahne performansı olarak benim için çok önemli birer deneyim oldu.

Peki, yarışma için nasıl hazırlandınız, yarışma sizin için nasıldı?

Genç Jazz Vokal Yarışması'nın ilk haberini Şubat-Mart gibi almıştım. Daha sonra Sibel Köse ve Randy Esen'in önerisiyle kendi repertuarım arasından en rahat söylediğim iki parçayı seçtim; ancak özel bir çalışma yapmadım. Yarışmaya katılan birçok kişiyi daha öncesinde tanıyordum, fakat birbirimizi tekrar dinlememiz için bu çok iyi bir fırsat olmuştu. Ayrıca, böyle bir jürinin karşısında söylemek benim için çok heyecan vericiydi. Burada birbirimize verdiğimiz ve jüriden aldığımız destekle yaşanan atmosfer gerçekten çok değerliydi, hatta yarışmanın önüne geçti diyebilirim.

Dinlediğiniz ve etkilendiğiniz müzisyenler...

Miles Davis, Joe Henderson, Fred Hersch ve Chet Baker en çok dinlediğim isimler. Betty Carter, Shirley Horn, Sheila Jordan ve Kurt Elling çok keyif alarak dinlediğim jazz vokalistleri arasında yer alıyor. Aydın Esen ve Randy Esen kayıtlarını da sıkça dinliyorum. Dinlediğim herşey, hatta o gün yolda yürürken olanlar bile şarkı söyleyişimi etkiliyor, müzik yaşamla içiçe değişen, gelişen bir nehir gibi akıyor. Bende elimden geldiğince bunları aktarmaya çalışıyorum.

Yakın gelecekte müzik adına neler yapmayı planlıyorsunuz, yeni projeler var mı?

30 Haziran'da yine Nardis'te sahne alacağım. Ayrıca, bu sıralar daha çok kendimi geliştirmek adına müzik çalışıyorum.

12. ULUSLARARASI İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ

6 - 17 Temmuz 2005

	BİLETİX								ÜCRETSİZ	
Temmuz	Açıkhava Sahnesi	B.Ü. Garanti Kültür Merkezi Ayhan Şahenk Salonu	Sepetçiler Kasrı	Ses Tiyatrosu	Babylon	A'jia	Jazz Vapuru	Genç Jazz	İstanbul Modern	Jazz Kenti
5 Sa.			AÇILIŞ							
6 Ça.		ŞİRİN PANCAROĞLU - KAMİL ERDEM		KINGS OF CONVENIENCE						NEW WAVE BRASS BAND
7 Pe.	DAVID SANBORN Christian Mc Bride, Terri-Lynne Carrington, Gil Goldstein & Don Alias		PARIS SALSA ALL STARS					Grup 1	MAFFY FALAY QUINTET-WORKSHOP	NEW WAVE BRASS BAND
8 Cu.	ELVIS COSTELLO & THE IMPOSTERS				MAFFY FALAY QUINTET "Tribute to Charlie Parker & Dizzy Gillespie"				SOYLEŞİ - WORKSHOP	NEW WAVE BRASS BAND
9 Cts.		OKAY TEMİZ ORIENTAL ENSEMBLE			BRAZZAVILLE			Grup 2		NEW WAVE BRASS BAND
10 Pz.	TORI AMOS				FAKE ORCHESTRA		"Jazz Vapuru" New Wave Brass Band, Festival bandosu, Dj'ler			
11 Pzt	CHARLIE HADEN & GONZALO RUBALCABA "LAND OF THE SUN"				ELVAN ARACI MODERN JAZZ QUARTET	ERCÜMENT VURAL - ÖNDER FOCAN PROJECT featuring STEVE SMITH				
12 Sa.	STEPS AHEAD Michael Brecker, Mike Manieri, Mike Stern, Richard Bona & Steve Smith	HIROMI	JAMIE CULLUM		SOULIVE			Grup 3	SOYLEŞİ - WORKSHOP	
13 Ça.	DIANNE REEVES & ISTANBUL SUPERBAND		tbc		SOULIVE	CLAUDIO RODITI featuring Turkish Jazz Combo			SOULIVE - WORKSHOP	
14 Pe.	DIZZY GILLESPIE BIG BAND featuring MAFFY FALAY		LHASA		THE BAD PLUS					
15 Cu.		THREE GUITARS feat. Larry Coryell, John Abercrombie, Badi Assad			PARIS COMBO					
16 Cts.	DMC JAZZ GECESİ Kerem Görsev Trio, Selen Gülün Trio, Donovan Mixon Quartet, Cengiz Baysal Quintet, A capella Boğaziçi				"Kapanış Partisi" TAMBURADA / LAVA VS			Grup 4		
17 Pz.										

Temmuz ayını müziğin coşkusuyla dolduran **Uluslararası İstanbul Jazz Festivali**'nin on ikincisi **6 – 17 Temmuz** tarihleri arasında gerçekleşiyor. **İstanbul Kültür Sanat Vakfı**'nın düzenlediği ve **sponsorluğunu GARANTİ BANKASI**'nın üstlendiği **İstanbul Jazz Festivali, 40'ın üzerinde topluluk ile 200'ün üzerinde yerli ve yabancı müzisyeni ağırlayacak.** Festivali bu yıl da çeşitli müzik ve seyahat dergilerinden yabancı basın mensupları, plak şirketleri, festival yöneticileri ve Avrupa'nın önde gelen sanat ajanslarından menajerler izleyecek.

12. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali konserleri bu yıl **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi** ve **Babylon**'un yanı sıra **Sepetçiler Kasrı, Boğaziçi Üniversitesi Garanti Kültür Merkezi Ayhan Şahenk Salonu, Ses Tiyatrosu** ve Kanlıca'daki **A'jia** da yer alıyor. Festival'in artık geleneksel hale gelen etkinliklerinden **Jazz Vapuru** bu yıl **10 ve 17 Temmuz** tarihlerinde **Barış Manço Gemisi**'ndeki Boğaz turuyla sürerken **Genç Jazz Konserleri** genç amatör müzisyenlere Festival programında yer alma fırsatı vermeye devam ediyor.

Bu yıl İstanbul Jazz Festivali'nin coşkusu erken başlayacak. Festival **sponsoru Garanti Bankası** ve **Uluslararası İstanbul Jazz Festivali** işbirliğiyle düzenlenen **sokak konserleriyle** festivalin gelişi müjdelenecek. **29 Haziran Çarşamba** günü **Taksim Meydanı** ve **30 Haziran Perşembe** günü **Suadiye**'deki **Garanti Bankası şubelerinin önünde saat 16:00**'da düzenlenecek konserlerde jazz standartlarından oluşan bir seçkiyle müzikseverlere ulaşacak genç jazzcılar, kent sokaklarını Festivale hazırlayacak.

Sponsorluğunu GARANTİ BANKASI'nın üstlendiği **12. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali**'nin programı **Newyorker Nublu: East**'de yapılan bir basın toplantısı ile tanıtıldı. Toplantıda konuşan **Garanti Bankası Genel Müdürü Ergun Özen** ***"İstanbul Kültür Sanat Vakfı ile Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde uzun soluklu bir ilişki içindeyiz. 8 yıldır destek verdiğimiz projenin kurum kültürümüzle mükemmel örtüşmesi, bizim için çok önemli. Jazz'daki ekip çalışmasının ve uyumun, Garanti Bankası'nın yaklaşımını çok güzel ifade ettiğine inanıyoruz. Bu nedenle, Jazz Festivali'ne destek vermekten büyük mutluluk duyuyor, Festival'de emeği geçen herkese biz de teşekkür ediyoruz"*** dedi.

YAŞAMBOYU BAŞARI ÖDÜLÜ

12. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin "Yaşam boyu Başarı Ödülü", 5 Temmuz'da Esma Sultan Yalısı'nda yapılacak Festival açılış galasındaki törende Türkiye'den çıkmış en büyük jazz müzisyenlerinden biri olan trompetçi Muvaffak "Maffy" Falay'a verilecek.

1956 yılında Ankara'da çalıştığı bir kulüpte daha sonra Amerika'ya taşınmasını salık veren Dizzy Gillespie'yi büyüleyen **Muvaffak "Maffy" Falay**, Türkiye'nin ünü ülke sınırlarını aşan ilk solo jazz sanatçısıdır. 1960 yılında Almanya'ya giden ve burada Kurt Edelhagen Orkestrası ile çalan **Maffy Falay**, daha sonra Quincy Jones, Bernt Rosengren ve Don Cherry gibi sanatçılarla çalışma imkânı bulduğu ve "Swedish Radio Jazz Group"'a kabul edildiği İsveç'e taşındı. 1970 yılında Dizzy Gillespie Reunion Orchestra'ya katılan sanatçı, grubu Sevda ile geleneksel Türk müziğini jazz müziği ile birleştirmeyi denemiş ilk sanatçılardandır.

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali **Avrupa'dan Montreux, Pori, Umbria, Londra, Vitoria, North Sea, Molde, Vienne ve Viyana, Kanada'dan Montreal ve Vancouver ve ABD'nden Monterey ve Ravinia Jazz Festivalleri birlikte oluşturulan** Uluslararası Jazz Festivalleri Birliği IJFO'nun (Internatonal Jazz Festivals Organization) **bir üyesi.**

12. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin **afişi** Young & Rubicam-Reklamevi **tarafından tasarlandı.**

JAZZ FESTİVALİNDE SÜRPRİZLER

Festival mekanlarında yer alan hediyelik eşya ve CD satış noktalarında festival sanatçıları ile sürpriz buluşmalar ve imza günleri izleyicileri bekliyor.

AÇIKHAVA SAHNESİNDE EFSANELER!

JAZZ DÜNYASININ EN BÜYÜK YILDIZLARINDAN, BİR "GROOVE" USTASI: DAVID SANBORN BAND

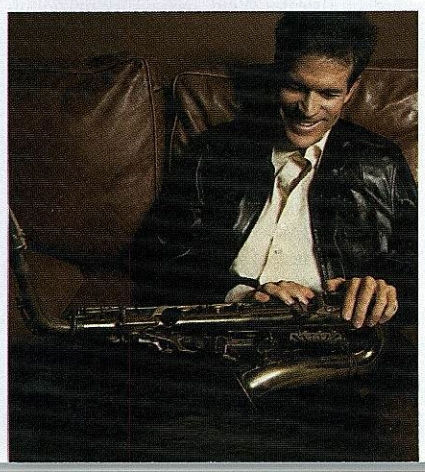

Eric Clapton, Marcus Miller ve Al Jerrau ile yaptığı çalışmalarıyla Türkiyeli izleyicinin de büyük bir hayranlıkla takip ettiği, üç Grammy ödülünün sahibi ünlü saksofoncu David Sanborn; son albümü "Closer" kapsamında, Christian Mc Bride, Terri Lynne Carrington, Don Alias ve Gil Goldstein'dan oluşan muhteşem kadrosuyla, 7 Temmuz Perşembe akşamı Açıkhava Sahnesi'nde yer alacak.

Saksofonundan çıkardığı ilk notayla kim olduğu anlaşılan, özgün tarzıyla bir etiket haline gelen David Sanborn, pop ve jazz müziğinin en aranılan isimlerinden biri. Pop ve groove jazz türlerine kayan, yüksek ve duygulu tiz notalarıyla, müzik dünyasının sayılı alto saksofoncularından olan Sanborn, Gil Evans, David Bowie, Stevie Wonder gibi isimlerle çalıştı. 1975 yılında "Taking Off" albümüyle solo kariyerine başlayan Sanborn jazz odaklı yapıtların yanı sıra pop müziğine olan sevgisini ve yatkınlığını gösterdiği çalışmalar da yaptı. Son olarak, bu yıl "Closer" albümünü yayınlayan alto saksofon ustası Sanborn festivalin bu yılki önemli jazz ustalarından.

ELVIS COSTELLO & THE IMPOSTERS

1977 yılında "My Aim Is True" albümüyle müzik hayatına başlayan ve Liverpool'un Beatles'dan bu yana çıkardığı en önemli müzik adamlarından biri sayılan Elvis Costello grubu The Imposters ile birlikte, GARANTİ BANKASI sponsorluğunda, 8 Temmuz Cuma gecesi Açıkhava Sahnesi'nde... New Wave ve Reggae'yle başladığı kariyerinde rock, pop, soul, jazz gibi türleri, eşsiz vokaliyle ve farklı müzik algısıyla birleştiren Elvis Costello, pop müzik tarihinde bir devrim niteliğinde olan ve grubu The Attractions ile kaydettiği "Imperial Bedroom" albümünün yanı sıra "She" ve "I Want You" gibi unutulmaz baladlara da imza attı. Son dönemlerde önemli jazz vokallerinden olan eşi Dianna Krall'ın albümlerine de şarkı yazarlığı yapan sanatçının son albümü, bugüne kadarki en olgun albümlerinden biri sayılan "The Delivery Man".

TORI AMOS

Ülkemize konuk olması dört gözle beklenen ama bugüne dek bir türlü Türk hayranlarıyla buluşamayan günümüzün en önemli kadın vokal ve şarkı yazarlarından Tori Amos, solo bir konserle bu yıl festivale katılarak özlemi dindirecek. Melankolik ve sorgulayıcı içsel yolculuklarını güçlü piyano tuşeleri, şiirsel şarkı sözleri ve kendine has vokaliyle dışa vuran Tori Amos, daha önce İstanbul Jazz Festivali'ne konuk olan Björk ve PJ Harvey ile birlikte çağımızın ikonlaşmış jazz dışı kadın müzisyenlerinden sayılıyor. 1992'de yayınladığı "Little Earthquakes" ve 1994 tarihli "Under The Pink" albümüyle uluslararası bir üne kavuşan sanatçı son olarak bu yıl kariyerinin sekizinci albümü olan "Beekeeper"ı yayınladı. Sanatçının 10 Temmuz Pazar akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde, EMIRATES sponsorluğunda gerçekleşecek solo performansı kolay kolay hafızalardan silinmeyecek.

YILIN EN İYİ LATİN JAZZ ALBÜMÜ "LAND OF THE SUN"'IN YARATICILARI: CHARLIE HADEN VE GONZALO RUBALCABA

Geçtiğimiz yıl yine Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında İstanbul'a gelen ve yağan yağmura rağmen jazz severlerin konserin sonuna kadar seyrettiği, bas "şairi", besteci ve grup lideri **Charlie Haden,** bu sene Afro-Küba jazz'ının 90'larda öne çıkan isimlerinden **Gonzalo Rubalcaba** ile **Land of the Sun** turnesi kapsamında, **11 Temmuz Pazartesi akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'ndeki yerini alıyor.

Jazz müziğinin yorulmak bilmeyen usta başçısı **Charlie Haden**'ın, Meksika'nın en önemli üç kompozitörü Jose Sabre Marroquín, Augustín Lara ve Armando Manzanero'nun bestelerini kendine özgü dokunaklı jazz anlayışıyla yorumladığı projede, ustanın emsalsiz bas dokunuşlarına **Rubalcaba**'nın Latin kök müzikleriyle jazz standartları arasında köprü kuran piyanosu eşlik ediyor. Toplulukta yer alan diğer müzisyenler ise **Miguel Zenon, Tony Malaby, Michael Rodriguez, Oriente Lopez** ve **Ignacio Berroa.**

JAZZ DÜNYASININ EFSANEVİ TOPLULUĞU: STEPS AHEAD

12 Temmuz Salı akşamı **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'ndeki bir başka sürpriz ise bu yaz özel bir turneyle tekrar hayata geçen efsanevi jazz topluluğu **Steps Ahead.** Mike Maini-

eri, Mike Stern ve Steve Smith'in yer aldığı bu yıldızlar topluluğu, jazz dünyasının genç virtüözlerinden başçı Richard Bona'yı da kadrosuna alarak İstanbul'a geliyor.

Henüz 14 yaşındayken, Paul Whiteman'ın turne grubunda yer alarak profesyonel vibrofonistliğe başlayan Mike Mainieri'nin 1979'dan beri devam eden topluluğu **Steps Ahead**, gelişmiş jazz kompozisyonlarını rock ve R&B gibi türlerle birleştiriyor. New Yorklu müzisyen Mainieri'nin tartışmasız vibrofon ustalığı önderliğindeki **Steps Ahead** İstanbul konserinde bir yıldızlar kadrosunu jazz severler ile buluşturuyor. Bir detay bilginiz için, konserde Michael Breker'ın yerine saksofonda Bill Evans yer alacak.

GRAMMY REKORUYLA MUHTEŞEM BİR SES: DIANNE REEVES

2000, 2001 ve 2003 yıllarında "En İyi Jazz Vokal Performansı" dalında Grammy ödüllerinin sahibi, jazz müziğinin en belirgin ve çekici vokallerinden **Dianne Reeves** üçlüsü ile **13 Temmuz Çarşamba** akşamı **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nde yer alırken, Aycan Teztel yönetimindeki **İstanbul Superband** ise gecenin açılışını yapacak. Gece Dianne Reeves Trio ve İstanbul Superband'in sürpriz performansı ile sona erecek.

Günümüzün tartışmasız en etkili kadın jazz vokallerinden biri olan ve albümlerinden çok sahnede gösterdiği muhteşem ses performansıyla ün yapan **Dianne Reeves,** Sergio Mendes ve Harry Belafonte gibi önemli müzisyenlerle çalıştıktan sonra 1977 yılında "Welcome To My Love" çalışmasıyla solo kariyerine başladı. Amerikalı sanatçı güçlü sesi ve pop jazz'dan gospele, blues'dan jazz'a uzanan geniş repertuarıyla eklektik bir tarzı benimsiyor.

JAZZ'IN MİLLİ TAKIMI İSTANBUL SUPERBAND

Ünlü jazz divası **Dianne Reeves** öncesi geceyi ısıtacak **İstanbul Superband** başarılı konserleriyle son üç yıldır festival programının vazgeçilmezleri arasına girdi. Geleneksel bigband müziğini bugünün yaklaşımıyla ustaca harmanlayan **İstanbul Superband**, jazz müziğini sadece sanatsal bir tavırla değil, jazz'ı henüz keşfetmemiş kitlelerin bu müziği kucaklamasına olanak veren, sıcak bir formda sunuyor. İki önemli konseri bir araya getiren bu gecenin sonunda **İstanbul Superband** ve **Dianne Reeves**'in birlikte seslendireceği sürpriz parçalar akıllarda uzun bir süre yer edecek.

TÜM ZAMANLARIN EN İYİ TROMPETÇİLERİNDEN DIZZY GILLESPIE ANISINA: THE DIZZY GILLESPIE ALL-STAR BIG BAND KONUK SANATÇI: MUVAFFAK "MAFFY" FALAY

Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'ndeki bir başka konser ise **14 Temmuz Perşembe akşamı** bebop'ı jazz müziğinin temel taşlarından biri haline getiren, tüm zamanların en iyi trompetçilerinden biri **Dizzy Gillespie**'nin anısına gerçekleşecek. Sanatçının ölümünden 12 yıl sonra, bu jazz efsanesinin müziğe katkılarını kutlamak için **Slide Hampton** ve **James Moody** önderliğindeki **The Dizzy Gillespie All-Star Big Band**'e Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli jazz sanatçılarından **Maffy Falay**, tıpkı 1950 yılında trompetiyle Dizzy Gillespie'ye eşlik ettiği günlerdeki gibi konuk sanatçı olarak katılacak.

TÜRKİYE'DE JAZZ MÜZİĞİNDEN BİR SEÇKİ: DMC JAZZ SANATÇILARI GECESİ

Doğan Müzik Company bünyesindeki jazz sanatçılarının sahne alacağı gecede Türkiye'nin önemli jazz topluluklarından, **Kerem Görsev Trio, Cengiz Baysal Quartet, Selen Gülün Trio, Donovan Mixon Group ve A Capella Boğaziçi, 16 Temmuz Cumartesi** akşamı **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nde bizleri türler arası bir jazz seyahatine çıkaracak.

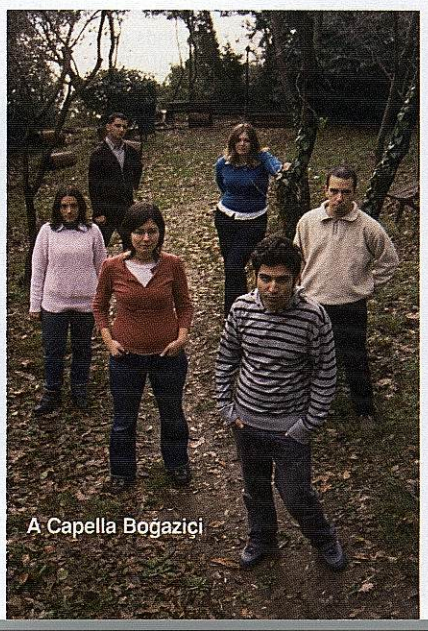

A Capella Boğaziçi

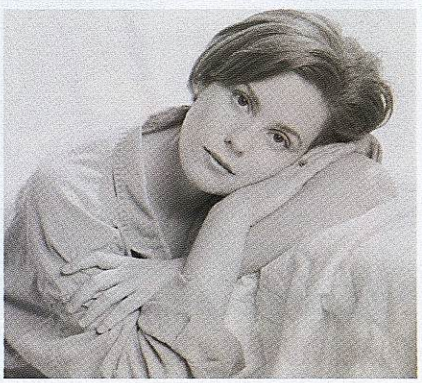

BOĞAZİÇİ'NDE JAZZ! ARP VE KONTRBASIN BULUŞMASI: ŞİRİN PANCAROĞLU - KAMİL ERDEM QUINTET

Dünyanın sayılı arp sanatçılarından biri olan **Şirin Pancaroğlu** ve etnik jazz topluluğu Asiaminor'un kurucusu usta jazz basçısı **Kamil Erdem**'in birlikteliği jazz tınılarını arpın etkileyici sesiyle **6 Temmuz Çarşamba** akşamı **Boğaziçi Üniversitesi Garanti Kültür Merkezi Ayhan Şahenk Salonu**'nda birleştiriyor.

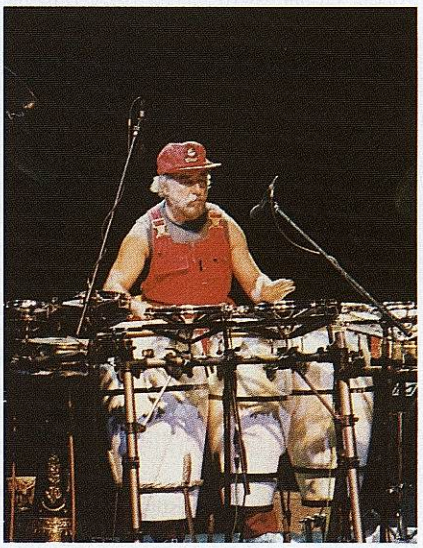

TÜRKİYE'NİN VURMALI ÇALGILAR DÂHİSİ: OKAY TEMİZ

Türkiye'nin önemli vurmalı çalgılar ustası **Okay Temiz** ve 1972 yılında İsveç'in başkenti Stockholm'de şehrin tanınmış jazz'cılarıyla kurduğu **Oriental Wind**, başta Türk müziği olmak üzere, Afrika, Hint, Makedonya müziklerini aslına sadık kalarak, doğaçlamaları ile çok geniş bir yelpazede sunuyor. **Okay Temiz Oriental Wind'**in bu konserdeki kadrosunda Okay Temiz' in yanı sıra, Önder Focan, Çağdaş Oruç, Ahmet Özden, Kağan Yıldız, Hakan Güngör, Rüstem Çenbeli, Yamar Thiam ve Lennart Aberg bulunuyor. Bu muhteşem buluşma, **GARANTİ BANKASI sponsorluğunda, 9 Temmuz Cumartesi** akşamı **Boğaziçi Üniversitesi Kültür Merkezi Ayhan Şahenk Salonu**'nda.

ÇAĞIMIZIN EN GENÇ VE EN YETENEKLİ JAZZ PİYANİSTLERİNDEN: HIROMI

Altı yaşında piyano çalmaya başlayan ve sadece bir yıl sonra Yamaha Müzik Akademisi'ne alınan 1979 doğumlu Japon **Hiromi** Uehara, çağımızın en genç ve en yetenekli jazz piyanistlerinden biri. Burslu okuduğu Berklee Müzik Akademisi'nde Oscar Peterson ve Chick Corea gibi jazz piyano efsaneleriyle çalışma fırsatı bulan **Hiromi**'nin 23 yaşında yayınladığı ilk çalışması "Another Mind" ile jazz standartlarına kafa tutuşu müzik sahnesi tarafından beğeniyle karşılandı. **Hiromi, 12 Temmuz Salı** akşamı **Boğaziçi Üniversitesi Kültür Merkezi Ayhan Şahenk Salonu**'nda.

ÜÇ USTA GİTARİST: THREE GUITARS FEATURING LARRY CORYELL, JOHN ABERCROMBIE, BADI ASSAD

Kendi dalında ve döneminde üç usta gitaristi bir araya getiren bu projede jazz severler **John Abercrombie, Larry Coryell** ve **Badi Assad**'ı aynı sahnede izleme şansını yakalıyor. 2003 yılında kaydedilen ve akustik gitarlardaki ustalıklarını konuşturdukları **"Three Guitars"** albümünün turnesinde İstanbul'a gelecek olan üçlü, **15 Temmuz Cuma** akşamı **Boğaziçi Üniversitesi Kültür Merkezi Ayhan Şahenk Salonu**'nda sahne alacak.

SEPETÇİLER KASRI'NDA BÜYÜLÜ YAZ AKŞAMLARI SALSA COŞKUSU: PARIS SALSA ALL STARS

2001 yılında Arjantinli Jorge A. Romero tarafından bir araya getirilen ve kadrosunda Miguel Gomez, Roberto Iglesias, Carlos Miguel Hernandez ve Alfredo Rodriguez gibi Latin müziğinin önemli temsilcilerini barındıran **Paris Salsa All Stars**, bir Salsa orkestrasını andırıyor. Topluluğun **7 Temmuz Perşembe** gecesi **Sepetçiler Kasrı**'nda gerçekleşecek dinamik sahne performansı, yarattıkları güçlü ve sahneden taşan Salsa coşkusu karşısında yerinizde duramayacaksınız.

JAZZ MÜZİĞİNİ GENÇLERE SEVDİREN KÜÇÜK DEV ADAM: JAMIE CULLUM

Jazz müziğini melodik pop ve rock müziği ile akıllara Harry Connick Jr. ve Norah Jones'u getiren bir tarz ile birleştiren İngiliz piyanist ve şarkıcı **Jamie Cullum, Sepetçiler Kasrı**'nın büyüleyici atmosferinde **12 Temmuz Salı** akşamı İstanbullu jazz severlerle buluşacak.

Bu yılın en hareketli ve eğlenceli isimlerinden genç yetenek **Jamie Cullum** henüz sekiz yaşındayken gitar ve piyano çalmaya başladı ve kısa sürede Oscar Peterson ve Dave Brubeck gibi ustalardan aldığı ilhamla başladığı kariyerine özgün modern piyano ve vokal tarzını ekledi. İngiltere Reading Üniversitesi'nde okuduğu sırada, ilk albümü "Heard It All Before"u yayınlayan **Cullum**, insanı hemen kendine bağlayan farklı ve sıcak jazz anlayışıyla hemen keşfedildi. Muhteşem sahne enerjisi, hareketli piyano tarzı ve renkli kişiliğiyle **Cullum** festivalin en canlı performanslarından birini vaat ediyor.

YILIN EN İYİ DÜNYA MÜZİĞİ SANATÇISI: LHASA

Dünya müziğinin en çarpıcı ve melankolik seslerinden Meksikalı **Lhasa**, **14 Temmuz Perşembe** gecesi **Sepetçiler Kasrı**'nda kalplerinizi çalmaya hazırlanıyor. Çoğu zaman kaotik ve melankolik bir havaya bürünen, İspanyolca, Fransızca ve İngilizce söylediği şarkılarla dinleyenleri şaşırtan **Lhasa**, televizyon izlemenin yasak ve en büyük eğlencenin geceleri bir araya gelerek şarkı söylemek olduğu, sanatçı bir ailede yetişti. **Lhasa**, 1998 yılında ilk albümü "La Llorona"yı yayınladığında kimse onun dünya çapında bir üne kavuşacağını düşünmüyordu. 2003 yılında tekrar stüdyoya girerek "Living Road" albümünü kaydeden sanatçı, ikinci albümüyle ilk çalışmasının da başarısını aşarak müzikal kalitesini ispatladı. Bu albümle BBC tarafından "Amerika kıtasının en iyi Dünya Müziği sanatçısı" ödülüne layık görüldü.

SES TİYATROSU'NDA MÜZİK ŞÖLENİ; MELANKOLİNİN ZAFERİ: KINGS OF CONVENIENCE

Norveç'in Bergen şehrinde doğup büyüyen ikili Erlend Øye ve Eirik Boe'nin topluluğu **Kings Of Convenience**'ın akustik gitar, piyano, yaylılar, sakin ve pürüzsüz vokallerle yarattığı naif ve melankolik pop, türünün en başarılı örnekleri arasında gösteriliyor. Nick Drake, Simon and Garfunkel, Caetano Veloso gibi isimlerden aldıkları ilhama yaşadıkları kuzey coğrafyasının büyülü atmosferini de ekleyen ikili 2004 yılında ikinci albümleri "Riot On An Empty Street"i yayınladı. İkili, **6 Temmuz Çarşamba** günü, **Ses Tiyatrosu**'nun muhteşem akustiğinde verecekleri konserle İstanbullu müzik severleri büyülemeye hazırlanıyor.

FESTİVALDE ALTERNATİF GECELER: BABYLON

Festivalin kulüp geceleri bu yıl yine Babylon'da **gerçekleşecek. Festival boyunca modern, elektronik ve klasik jazz'ın, funk, hip-hop, rock ve folk müziğin alternatif örneklerini izleyicilere taşıyacak** Babylon **gecelerinde festival boyunca her gece birbirinden çekici konserler var. Dünya müziklerini eşine az rastlanır bir düzeyde alternatif rock müziği ve hareketli etnik jazz dokunuşlarıyla birleştiren David Brown önderliğindeki** Brazzaville; **farklı coğrafyaların müzikal kültürlerini son derece etkileyici bir formda bir araya getiren Fransız kökenli topluluk** Paris Combo; **jazz kulvarında değerlendirilen bir topluluk olsa da, rock ve pop müziğine olan kaçınılmaz zaafı müziklerine emsalsiz bir tat veren** The Bad Plus; **soul-jazz anlayışlarını, Medeski, Martin & Wood çizgisinde modern "hip-hop" ve "funk" ile birleştiren** Soulive; **Türkiye'den çıkmış en büyük jazz müzisyenlerinden** Muvaffak "Maffy" Falay; **adını Viyana'nın ünlü bir kafesinden alan,**

jazz doğaçlamaları, dans ritimleri, soul tınıları ve lounge müziğinin karışımından ortaya çıkardıkları performanslarıyla kulüp anlayışını farklı boyutlara taşıyan Cafe Drechsler; Türk jazz'ına önemli katkısı bulunmuş piyanist ve trombon sanatçısı Elvan Aracı; Slovenya'dan ilginç bir jazz deneyimi Fake Orchestra ve kapanış gecesinde İstanbul Jazz Festivali programına nokta koymaya hazırlanan iki genç ve yeni grup, Tamburada ve Lava.

"GENÇ JAZZ" KONSERLERİ

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali kapsamında genç müzisyen ve müzik topluluklarına programda yer alabilecekleri bir platform oluşturmak amacıyla ortaya çıkan **"Genç Jazz"** Konserleri Dizisi bu yıl üçüncü kez düzenleniyor. Cengiz Baysal, Cüneyt Cebenoyan, Görgün Taner, Hülya Tunçağ, Kerem Görsev, Önder Focan ve Sevin Okyay'dan oluşan Genç Jazz Seçici Kurulu'nca belirlenen altı grup dizide yer almaya hak kazandı. **"Genç Jazz" Konserleri bu yıl Fransız Sokağı**'nda düzenlenecek.

Monofoniks: *6 Temmuz Çarşamba*
Turkiko Band: *6 Temmuz Çarşamba*
Berkant Çelen Trio: *9 Temmuz Cumartesi*
2+3 Quintet: *9 Temmuz Cumartesi*
Details: *15 Temmuz Cumartesi*
Vintage Keys: *15 Temmuz Cumartesi*

BÜYÜLÜ BİR MEKÂN: A'JIA

*Eski adı ile Ahmet Rasim Paşa Yalısı, yeni adı ile **A'jia**, İstanbul Jazz Festivalinin en ilginç müzikal buluşmalarına sahne olacak. Jazz Festivaline konuk olan, jazz dünyasının en yetenekli ve ünlü solistlerinin, Türkiye'nin usta müzisyenleriyle birlikte oluşturacağı ortak projelerle eşine az rastlanır bir müzik deneyimi yaşanacak. Jazz kulüplerinin büyülü atmosferinin, **A'jia**'nın ihtişamıyla buluşacağı bu konserler, İstanbul'un eşsiz manzarası ve müzikal içeriğin jazzibesi sayesinde Festival'in izleyicilerinin büyük ilgisini çekecek.*

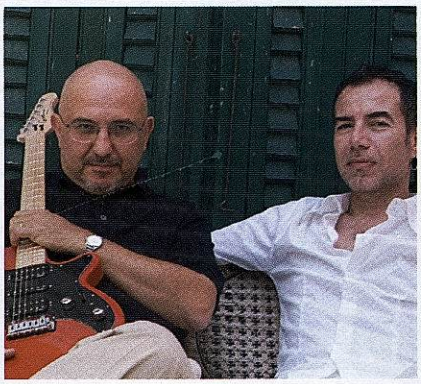

*__A'jia__ konserleri kapsamında, **Dizzy Gillispie's United Nation Orchestra**'sının bir üyesi olmanın sağlam referansının yanı sıra Charlie Rouse ve Herbie Mann gibi isimlerle de çalışmış olan Brezilya asıllı önemli trompetçi **Claudio Roditi**, ülkemizin en saygın jazz gitaristlerinden **Neşet Ruacan** ve dörtlüsüne; "Kırmızıya Çalıyor" (2004) albümüyle bir araya gelen piyanist **Ercüment Vural** ve gitarist **Önder Focan**'a ise Journey ve Steps Ahead gruplarından tanıdığımız davulcu **Steve Smith** eşlik edecek.*

TÜRKİYE'NİN LATİN YILDIZI: AYHAN SİCİMOĞLU - İSTANBUL LATIN ALL STARS

*Türkiye'nin en renkli müzisyenlerinden biri, ritim profesörü vurmalı çalgılar ustası **Ayhan Sicimoğlu** ve topluluğu **İstanbul Latin All Stars** festivalde dünya ritimlerini kendi enerjik tekniğiyle harmanladığı etkileyici performansıyla **9 Temmuz Cumartesi** günü **Kemer Golf & Country Club**' da olacak.*

JAZZ KENTİ İSTANBUL

Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, **bu yıl da jazz'ın coşkusunu İstanbul sokaklarına ve Boğaziçi'ne taşıyarak İstanbul'u bir "jazz kenti"ne dönüştürecek. Festivalin, jazz müziğini İstanbul'un zengin kültürel dokusuna yayıp gençlerle buluşturmayı hedeflediği** Jazz Vapuru **ve "Sokak Konserleri" benzersiz bir müzik ziyafeti yaşatacak.**

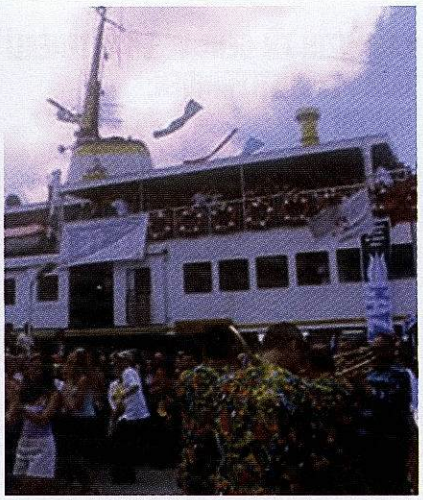

JAZZ VAPURU

Asya ve Avrupa kıtaları müziğin gücü ile birleşiyor! Jazz festivalinde bir gelenek haline gelen Jazz Vapuru Oscar R.Washington önderliğindeki, New Orleans jazz geleneğini yaşatan New Wave Brass Band **ve 14 kişilik festival bandosu** Brass Latin **eşliğinde** 10 Temmuz Pazar günü 11.00**'da** Kabataş**'tan yola çıkacak ve** Büyükada**' ya uzanacak. İstanbul'un en güzel mekânı İstanbul Boğaz'ının tam üzerinde bir vapurda, İstanbul Jazz Festivali bir şenliğe dönüşecek. Muhteşem İstanbul manzaralarının önünden bir bir geçerken, bir yandan da New Wave Brass Band ve Brass Latin'in müzikleri ile eğlenceye doyulacak. Bu eğlenceli ve bol jazz'lı gezi, Boğaz'ın tadını çıkarmak için de bulunmaz bir fırsat...**

17 Temmuz Pazar **günü** saat 12.00**'da ise bu kez** Jazz Vapuru Kabataş**'tan** Anadolu Kavağı**'na uzanacak. Bu gezi de ise** Brass Latin**'e "Genç Jazz" Finalistlerinden** Berkant Çelen Trio **eşlik edecek.**

GARANTİ BANKASI sponsorluğunda **gerçekleşen** Jazz Vapuru **etkinliklerine İstanbul Deniz Otobüsleri de katkıda bulunuyor.**

SOKAK KONSERLERİ

New Wave Brass Band
6 Temmuz Çarşamba, 18.00, İstiklal Caddesi
7 Temmuz Perşembe, 18.00, Valikonağı Caddesi
8 Temmuz Cuma, 18.00, Bahariye Caddesi
9 Temmuz Cumartesi, 18.00, Ortaköy Meydanı

Ayrıntılı bilgi için : www.iksv.org/caz

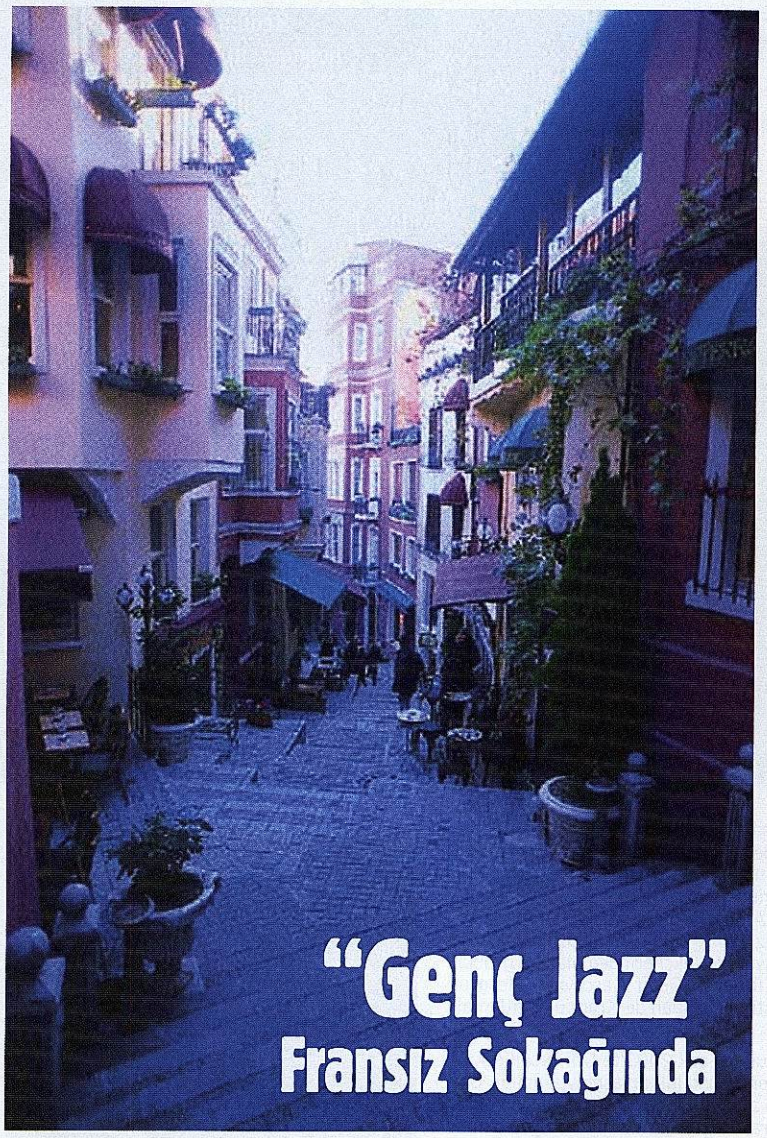

"Genç Jazz" Fransız Sokağında

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

12. Uluslararası İstanbul Jazz Fesivali Başlıyor... Bu, biz jazz severler için bayram niteliğinde bir haber ve bayram tadında günler bizi bekliyor. Festival programını açıyoruz ve dolu dolu bir program, yeni mekanlar çıkıyor karşımıza. Üstelik insanın yüzünü güldüren bir takım güzel haberler gözümüze çarpıyor. En önemlilerinden biri "Genç Jazz". Türkiye'de gençlere şans verilmediğini iddia edenlerin aksine, bu yıl İstanbul Jazz Festivali, düzenlediği bir yarışmayla, hem gençlere umut ışığı oldu, hem de gençler kendini tanıtma, anlatma şansı buldu. Bizler de birbirinden yetenekli bu gençleri İstanbul Jazz Festivali "Genç Jazz" çerçevesinde dinleme fırsatını yakalayacağız.

2+3 QUINTET

(9 Cumartesi, Fransız Sokağı, 20:00)

Elif Turan (vo), Çağrı Sertel (keyb), Emre Tankal (eg), Sertaç Tunguç (bg), Emre Günaydın (d).

2+3 Quintet yaklaşık 2 sene önce kurulmuş ve 2004 yılında son halini almıştır. Genelde Jazz standartlarını modern tarzlarda yorumlayıp, aynı zamanda kendi bestelerini çalmaya devam etmektedir.

MONOFONİKS

(6 Çarşamba, Fransız Sokağı, 20:00)

Çağdaş Oruç (s), Uygur Vural (cello), Çağrı Sertel (p), Kerem Kırca (perc).

Monofoniks 2004 yılında kurulmuş bir gruptur.Grup, serbest doğaçlama ekseninde dönen ama formal yapılardan da çok fazla uzaklaşmayan bir müzik yapmaktadır. Alışılagelmiş bas ve davul tınısını, perküston ve çello ile çok da alışılmamış bir şekilde seyirciye sunuyor. Çarpıcı saksofon soloları ve etkili piyano melodileri ile de güçlenen bu genç grubun repertuarını Çağdaş Oruç ve Çağrı Sertel'in parçalarının yanı sıra Abdullah İbrahim, Charles Mingus, John Coltrane ve Bud Powell gibi büyük bestecilerin parçaları oluşturuyor.

VINTAGE KEYS

(15 Cuma, Fransız Sokağı, 20:00)

Burak Özdemir (fagot, vo, keyb), Gökçe Özücoşkun – Elektronikler

İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı öğrencilerinden oluşan Vintage Keys, fagotun klasik müzik dışındaki kullanımlarına ilgi duyuyor. Burak Özdemir'e göre fagot, tınısı klasik müzik dışındaki müziklere de çok açık bir enstrüman. Bu düşünceyle yola çıkarak Vintage Keys elektro-jazz projesini oluşturdu.

DETAILS

(15 Cuma, Fransız Sokağı, 20:00)

Çağrı Beklen (g), Özgür Şengül (s), Cemal Demir (p), Sıtkı Sencer Özbay (bg),

Mahmut Akıncıoğlu (d).

2001 yılında Details projesi için bir araya gelen grubun repertuarındaki toplam 12 parçanın 10 tanesinin besteleri gruptaki müzisyenlere aittir. Bu parçaların aranjmanları Jazz-Fusion, Acid-Jazz, Enstrümantal Pop-Jazz, Etnik-Fusion, Jazz-Rock tarzında yapıldı.

BERKANT ÇELEN TRIO

(17 Pazar, Jazz Vapuru, 12:00)

Berkant Çelen (g), Murat Çopur (bg), Ekin Cengizkan (d).

Berkant Çelen Trio çalışmalarına 2003 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Müzik Toplulukları Programı'nda ortak aldıkları Jazz Ensemble derslerinde başladı. Genç Jazz konserlerinde hedeflenen repertuar ağırlıklı olarak jazz standartlarından oluşmakla beraber, grup elemanlarınca ortak seçilecek belli ayıda Berkant Çelen bestesinin de bir nevi 'dünya prömiyeri' gerçekleşecektir.

Begüm Gülsoy
begog@superonline.com

Gençlere, gençliğini geri isteyenlere...

Klasik saydığımız jazz'ın üzerinden yıllar geçti. Bugün, sınırlanamayan, tanımlanamayan kıpır kıpır bir şey jazz aslında. Sınırlayamıyoruz çünkü, nerede başlayıp nerede bittiğine tam karar verecekken yeni bir yorum o ana kadar tüm yazılanları değiştiriyor. Tanımlayamıyoruz çünkü, kesin kalıpların çoktan ötesine geçmiş durumda jazz. Yine de nedense çoğunlukla elektronik tarafından zorlanıyor sınırlar. Belki çoğunluğa daha sofistike geldiği için, belki hayat gitgide elektronikleştiği için, belki de bambaşka bir açı olan pop/rock tarafını birçok jazz dinleyicisi küçüklüğünde bıraktığı için... Jazz deyince de nedense çoğunlukla daha depresif, ağır, sigara dumanı ve bir duble viskinin eşlik ettiği, feleğin çemberinden kısmen de olsa geçmiş notalar geliyor aklıma. Ya jazz'ın öbür, herşeyin başında olan tarafı? Açıkçası bazen insanın canı içki içtiği o masadan kalkıp tepinmek de istiyor, özellikle de hayat daha omuzlarına nispeten yıkılmamışken.

"Take Five" dinlemekten sıkıldığım, kucağımda açık word sayfasına uzun bir süredir sadece baktığımı farkettiğim ve televizyonu zaplamaya karar verdiğim bir anda ilk kez dinledim Jamie Cullum'u. Aslında itiraf ediyorum, paçaları yırtık bir blue-jean ve siyah bir t-shirt gördüğümde zaplayıp geçecektim, annem durdurdu... Pop değildi, rock değildi, e jazz da değildi pek, ama daha tüketilmekten yavanlaşmamış notalardı. O an ile Universal'in Türkiye piyasasından çekilmesinden dolayı gözlerimin buğulanıp yine de ne yapıp edip İstanbul'da elde kalmış son Jamie Cullum CD'lerinden birini bulmam arasında pek de uzun bir zaman geçmedi.

"Twenty Something"'in ilk farkedilen özelliği, çok bildiğimiz parçalara getirdiği yeni bakış açısı ve ortaya çıkan şimdiye kadarkinden farklı ama zorlama olmayan yorumlar. Albüm, Cole Porter'ın 'I Get a Kick Out of You'sundan, My Fair Lady'nin 'I Could Have Danced All Night'ına, oradan da Jimi Hendrix'in 'Wind Cries Mary'sine uzanmakta. Albüm aslında bu kadar farklı parça nasıl birleştirilir diye düşündürten parçaları bir araya getiriyor; hem de birbirini tamamlayan yorumlarla. Albümün en sevdiğim yanı içinde hayatın yorduğu kasvetli yorumlar olmaması; genç, dinamik, yer yer gücenmeden pop'a, rock'a kayan yorumlar bu albümü "daha az" bir jazz albümü yapmıyor. "Twenty Something" bir nevi 20lerini (artı eksi beş) yaşayan insanların ruhunu yansıtıyor, çok ciddi değil, çok ağırbaşlı değil, içki masasında oturma albümü değil. Jamie Cullum'un da yirmilerinde olması herhalde bunun nedenini açıklar. Albümün bu kadar kaliteli olmasında kuşkusuz Jamie Cullum'un etkisi büyük ama onun en büyük destekçilerinden olan ve grubun başçılığını üstlenen Geoff Gascoyne'u ile grubun bateristi Sebastiaan de Krom'u da atlamak olmaz.

Jamie Cullum en çok 2003'te Universal'le yaptığı 1 milyon pound'luk anlaşmayla anıldı. Daha çok pop albümlerinde duymaya alışkın olduğumuz bu rakam, bir jazz albümüne yapılan en büyük yatırımlardan biri herhalde. University of Reading'de İngiliz Edebiyatı bölümünde akademik bir kariyer yapmayı planlarken – "I'm an expert on Shakespeare and that's hell of a lot!" – en büyük hobim diye nitelendirdiği müziğe istediği kadar zaman ayırmadığını görünce eğitimine ara verip, bir sene boyunca kendini jazz piyanosu konusunda geliştiren Cullum, üniversiteye geri döndüğünde Film ve Drama bölümüne geçti. Bu arada yaptığı çalışmalardan da yararlanarak, 19 yaşında kendi kendine finanse ettiği, ilk albümü Heard it All Before'u çıkarttı. Çaldığı mekanlarda yaptığı satışta 700 kopyanın üstünde satılan bu ilk albümden sonra Geoff Gascoyne ile tanışan Cullum, onun da desteği ile yine finansmanını kendi sağladığı "Pointless Nostalgic" albümünü yayınladı. Geoff Gascoyne ve Sebastiaan de Krom ile yollarının buluştuğu, Universal'den çıkan "Twenty Something" albümü ise 1 milyon kopyanın üstünde satarak hem double platinium aldı hem de İngiltere'nin gelmiş geçmiş en çok satan jazz albümü olmayı başardı.

Jamie Cullum belki de jazz'ın sınırsızlığını ve tanımlanamazlığını korkmadan sonuna kadar sömürebilen çok az insandan biri. Bu özelliği, belki 16 yaşından beri çaldığı mekanlardaki sahne birikiminden, belki de Film and Drama bölümünde okurken edindiği sahne bilgisinden gelen sahne performansı (ve zamanında olduğça fazla rock ve hip hop dinlemiş bir 24 yaşında olduğu gerçeğiyle) ile birleşince, "I Get a Kick Out of You" söylerken "kick" sırasında piyanoyu tekmeleyen, çalarken yerinde oturamayan, bazen piyanonun üstüne çıkan bazen altına giren, kulaklarınızı tıkasanız dağınık saçları ve renkli Converse'leriyle bir rock/pop star zannedebileceğiniz biri çıkıyor ortaya.

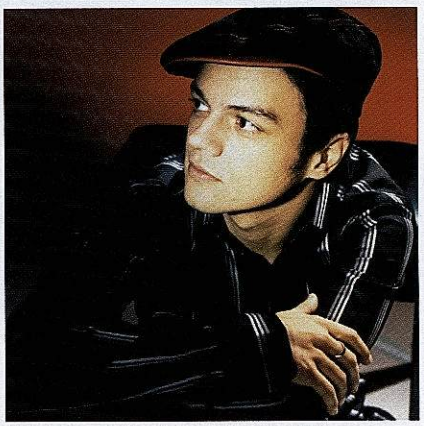

Ama işte bunların hiçbiri değil, insanı Jamie Cullum'un kalıcı olduğuna inandıran. "Twenty Something" albümünün en akılda kalan (ve yirmili yaşlarında olup üniversiteyi yeni bitirmiş veya yeni bitiriyor olup hayatta ne yapacağına kadar verememiş veya hayatın onu nereye götüreceğinden bihaber gençleri yansıtan) parçası "Twenty Something" Cullum'un kendi bestesi. Albümün en özel tarafı zaten cover olmayan parçaların cover edilen parçalardan çoğu zaman daha başarılı olması. Vazgeçilmezler listesine çoktan girmiş 'Old Devil Moon'la veya "I Get a Kick Out of You" ile birlikte sunulup yanlarında kendilerine yer edinebilen parçalar albüme ayrı bir tat, kalıcı bir his katıyor.

Şu an bir yandan dördüncü albümünün hazırlıklarıyla uğraşan Jamie Cullum'un müziğinin, yorumunun nereye gideceğini, geçen yılların onu nasıl değiştirip şekillendireceğini zaman belirleyecek. Tek bilinen, şu anda yirmilerinde olan bu 1.60'lık büyük yetenek, bunu çoğumuzdan iyi ifade ediyor.

Bir gününün öbürünü tutmadığı İstanbul, bir konserinin öbürünü tutmadığı blue-jeanli genç bir jazz piyanistini ağırlıyor: Gecenin sonunda piyano sağlam kalacak mı bilinmez ama, Jamie Cullum İstanbul Jazz Festivali dahilinde 12 Temmuz saat 22:00'de Sepetçiler Kasrında. Gençlere, genç hissedenlere, gençliğine geri dönmek isteyenlere duyurulur! Masadan kalkma vakit geldi...

Soulive
ile sabaha kadar dans !...

Z Emre Memecan
emre_memecan@hotmail.com

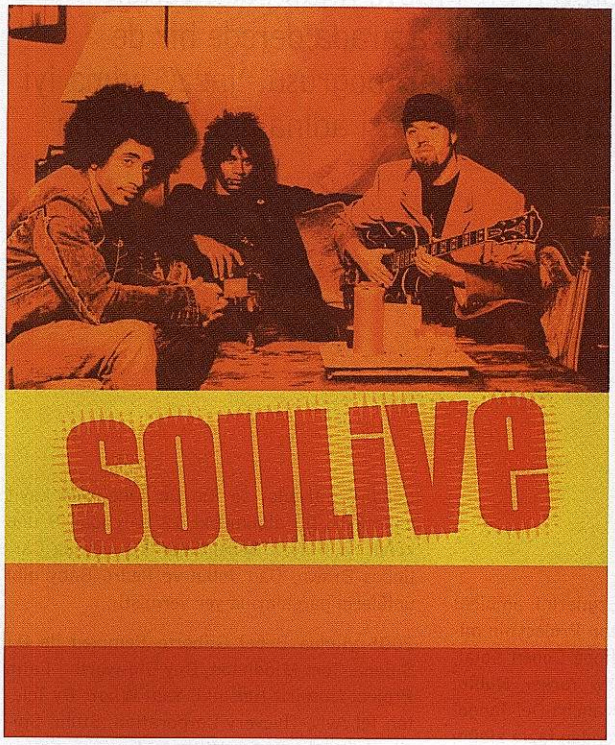

Diskografi:
-Get Down ! 1999
-Turn It Out 1999
-Doin' Something 2001
-Next 2002
-Soulive (live) 2003
-Turn It Out Remixed 2003
-Steady Groovin' 2005

Anlaşıldı, festival programı böyle devam ettiği müddetçe, bu dergide ve başka yerlerde bu tür gruplarla ilgili anlamlı bir şeyler yazma derdinde olanların da hayatı zorlaşmaya devam edecek! Demoklesin kılıcı başımızda sallanıyor, bu müzik jazz mı değil mi! Oysa bakın Soulive'dan Neal Evans bir röpörtajda ne diyor: "İnsanlar bir şeyi anlamak için sınıflandırma ihtiyacı hissediyorlar ve bunu anlıyorum ancak bu tavır aynı zamanda da yapay sınırlar yaratıyor; müziğin o kadar geniş bir ses paleti var ki, neden resimlerimizi bütün renkleri kullanarak yapmayalım?". Çalanların işi kolay yani! Eh, dinleyecek olanlar da en fazla beğenmezler ve parayı sokağa attık diye hayıflanırlar. Ya yazanlar!

Bu karışık duygular içinde ne yazacağımı düşünürken, müzik setine bir CD koymaya gittim, elim otomatik olarak Jimmy Smith'in ünlü "The Sermon" albümüne uzandı ve bu seçim daha da altüst olmama sebep oldu. Grup kendisini bu çizginin mirasçısı olarak görüyor mu bilmiyorum ama bende yarattıkları ilk etki, bu tarz daha sofistike bir şey dinleme isteği oldu. Uzatmayalım, neticede Soulive'dan bahsederken karşımızda Jimmy Smith, Kenny Burrel, Art Blakey seviyesinde virtüöz müzisyenler ve aynı derecede bir müzikal derinlik yok belki; ancak, olağanüstü bir enerji ve funk, soul, hip-hop'un ulaşılabilir ve sıradışı bir kombinasyonu ile özellikle genç dinleyicileri "jazzy" bir sound'a çekmenin yeni yollarını buldukları kesin. Bunları bir de başarılı bir sahne performansı ve dans etme isteği uyandıran ritmik, kıvrak bir müzik ile birleştirince ilgi çekici bir grupla karşı karşıya olduğumuz kesin. Son tahlilde, müziğin hep de beyne değil kimi zaman da vücuda hitap etmesinde bir sakınca görmüyorsanız doğru yerdesiniz.

Grupta **Neal Evans Hammond** org ve klavye, **Alan Evans** davul ve **Erci Krasno** gitar çalıyor. Soulive'ın hikayesi 1999 yılında Alan ve Neal Evans kardeşlerin Woodstock festivalinde birlikte çalmak üzere Eric Krasno'yu davet etmeleriyle başlamış. Daha henüz üçü de 20'li yaşlarının başlarındayken, birlikte çaldıkları bu ilk konserin kaydı "Get Down! (EP)" adıyla piyasaya sürülmüş. Bu deneyimden hoşnut kalan ve grup olarak bir potansiyelleri olabileceğini düşünen üçlü, hemen bir turne programı organize etmiş ve yine aynı yıl, Velour Recordings adlı bağımsız plak şirketinden "Turn It Out" isimli kaydı çıkarmışlar. John Scofield gibi sürpriz bir ismin de yer aldığı bu albüm jazz / funk aleminde küçük de olsa gruba önemli bir başarı sağlamış. Ama grubun asıl çıkışı 2000 yılında Blue Note ile anlaşma yapmalarından sonra başlamış.

Takip eden bir kaç yıl grup için yoğun bir konser programıyla devam etmiş ve bu süre içinde The Rolling Stones, Dave Matthews Band gibi ünlü grupların turnelerinde ön grup olarak çalmışlar. Daha sonra 2002 tarihli "Next" adlı albümlerinde de yer alan Dave Matthews, böyle bir konser öncesinde grubu ilk kez dinlediğinde o kadar beğenmiş ki takip eden konserlerde grubu "dünyanın en iyi grubu" diye tanıtmış! "Next" adlı albüm esasında grubun gerçek anlamda kendine özgü ilk çalışması olarak da görülebilir. Albümde gruba saksofonda Sam Kininger'ın yanı sıra, hip-hop dünyasından Black Tought ve Talib Kweli, şarkıcı Amel Larrieux gibi müzisyenler de katılmış. Bu çalışmada grubun bütün müzikal esin kaynaklarının başarılı bir şekilde yoğrulduğunu ve yeni bir şey çıkarma çabasının ortaya koyulduğunu görüyoruz.

2001 yılında Blue Note'dan ilk albümleri olan "Doin' Something"i çıkaran Soulive, bu albümde de James Brown'ın ünlü tromboncusu Fred Wesley'in düzenlemelerine yer vermiş. Bu albümde de grubun ilk yıllarındaki 1960'lı-70'li yılların Hammond org triolarının modern versiyonun çağrıştıran sound'unun yerine artık kendi tarzlarının biraz daha oturmuş olduğu söylenebilir. Tamamen trio formatında kaydedilen parçalardan oluşan bu albüm eleştirmenlerden olumlu notlar almış. Ben şahsen grubun müziğinin nefesliler ve /veya bir şarkıcı eşliğinde daha eğlenceli ve dinleyiciyi içine çeken bir niteliği olduğunu düşünüyorum.

Son albümleri "Steady Groovin'"grubun önceki albümlerinden ve bazı konser kayıtlarından oluşan, neredeyse bir jam session gibi tasarlanmış bir albüm. Albümde meraklısında ilginç parçalar var: Biri Stevie Wonder'ın "Golden Lady" adlı parçası; bir diğeri ise DJ Spinna ile birlikte kaydettikleri "All Up in It". Albümde bir de Black Tought ile kaydettikleri "Clap" adlı bir parça daha var ki, bir yazıda "bu parçayı bir Black Tought albümüne koysalar kimse anlamaz" gibi bir yoruma rastladım!

Sonuç olarak; canlı performanslarıyla ünlü, dinleyende kuvvetli bir dans etme isteği uyandıran kıpır kıpır müzikleriyle sıradışı bir grubu, bu iş için uygun bir mekanda izleyerek, epeyce dans edip keyifli bir gece geçirmek için bu konser doğru seçim. Üstelik hızını alamayanlar için iki gece üst üste; hafta içi uykusuz kalmaya değebilir.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Her Yerde Jazz var...

Yazın gelmesiyle birlikte tüm eğlence ve müzikli yerler açık havaya çıktı. Genelde daha çok eğlenmek isteyen bir kitleye hitab eden yerler olmasına karşın mutlaka arada derede bir de "jazz" adını kullanmaları doğrusu "jazz" adına iyi bir şey. Ve jazz müzisyenleri adına mutlaka daha iyi bir şey.

Bu anlamda İstanbul'da boy gösteren jazz'lık yerlerden bahsedeceğiz. New Yorklu saksofoncu **İlhan Erşahin** Kuruçeşme'de Nu Blu'yu işletmeye başladı. Gerçi açılışını Nil Karaibrahimgil ile yaptı ama **Erik Truffaz** ile de gönlümüzü almayı bildi. Ayrıca İstanbul Jazz Festivali'nde de jam-session mekanı olacak. Temmuz programı da oldukça iddialı olan mekanın programında Gotan Project ve Bebel Gilberto var.

Gotan Project Dj Set

7-8 Temmuz Perşembe ve Cuma

Tango ve Latin Amerika Ezgilerini ambient elektronik ile buluşturan Gotan Project'nin mimarı Fransız prodüktör Philippe Cohen Solal, Gotan Project DJ Set ile New Yorker, Nublu: East'te sahne alacak. "La Revancha Del Tango" albümleri ile dünyada 1 milyondan fazla albüm satan Gotan Projec; Rio'dan New York'a, Montreux'den Tokyo'ya kadar bir yılda 200'den fazla konser verdi.

Yaklaşık 15 yıldır elektronik müzikte yeni arayışlar peşinde olan Philippe Cohen Solal, 1996 yılında Ya Basta! Records'u kurdu. Farklı türleri bir araya getirmek üzere tasarladığı bu plak şirketinin tüm dünyaya armağanı ise Solal'ın Eduardo Marakoff ve daha sonra Christoph Muller'in de katılımıyla ortaya çıkan Gotan Project oldu.
Philippe Cohen Solal 2004 yılında tangonun özündeki Afrika unsurlarını Arjantin folk müziği ile bir araya getirip, elektronik altyapılarla güçlendirerek Gotan Project remixlerinden oluşan "Inspiracion-Espiracion"u yayınladı.

Gotan Project

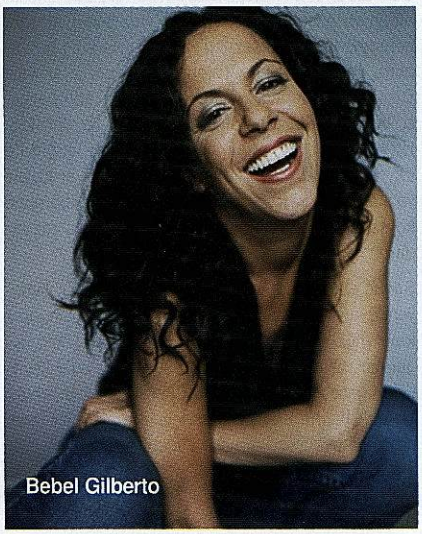
Bebel Gilberto

Bebel Gilberto

15-16 Temmuz, Cuma ve Cumartesi

Bebel Gilberto Tanto Tempo adlı CD sinin 2000 yılında Dünya'ya tanıştırılması ve bir sene sonra da Remix'nin piyasaya çıkmasının ardından kısa bir sürede zamanımızın en popüler ve saygı duyulan sanatçıları arasına girmiştir. Daha önce Caetano Velosa, David Byrne, Dee Lite'tan Towa Tei ve Thivery Corporation gibi ünlü sanatçılarla birlikte çalışan Bebel, João Gilberto and Miúcha Gilberto gibi iki tane ünlü sanatçının kızıdır.

2004 yılında çıkan Bebel Gilberto adlı albümü Marius de Vries (Madonna, Bjork, Annie Lennox) tarafından hazırlanmış ve New York, Londra, Salvador ve Rio De Janeiro'da kayıt edilmiştir. Bu albümdeki 12 parçadan 9 unu kendi hazırlayan Bebel kalan kısımda da Carlinhos Brown, Dan Jobin ve Pedro Baby gibi ünlülerin parçalarına yer vermiştir.

2005 yılında Bebel Gilberto Remixed ile DJ Spinna, Tom Middleton, Guy Sigsworth , Latin Project Nuspirit Helsinki, Yam Who?, By Telefon Tel Aviv, Thievery Corporation, Stuhr, Spiritual South, Steve Hillier, Monoaura, King Britt ve Grant Nelson gibi ünlü DJ ve grupların remix yaptığı CD si dünya listelerinde kısa zamanda liste başlarına yerleşmiştir.

2 nci albümü ile yaz sezonunda turneye başlayan Bebel Gilberto, turnesini Kuzey Amerika'dan başlatarak Güney Amerika'da devam ettirecektir.Bu sezon Avrupa Turnesi programında olmadığı halde arkadaşı olan İlhan Erşahin'ini kıramayarak Türkiye'de ilk defa iki gün arka arkaya New Yorker, Nublu East'te sahne alacaktır.

Kerem Görsev

Reina ilk açıldığında piyanist **Aşkın Arsunan** ile başladığı "Niş" gecelerinden çabuk vaz geçti. Şimdi sadece **Ayhan Sicimoğlu** latin çalıyor. Aşkın Arsunan ve grubu ise balık restauranı G by Karaf'da Pazar geceleri 13 - 15 arası sahne alıyor. Emirgan ve Kuruçeşme'den sonra jazz'lık yerlerin bir başka durağı

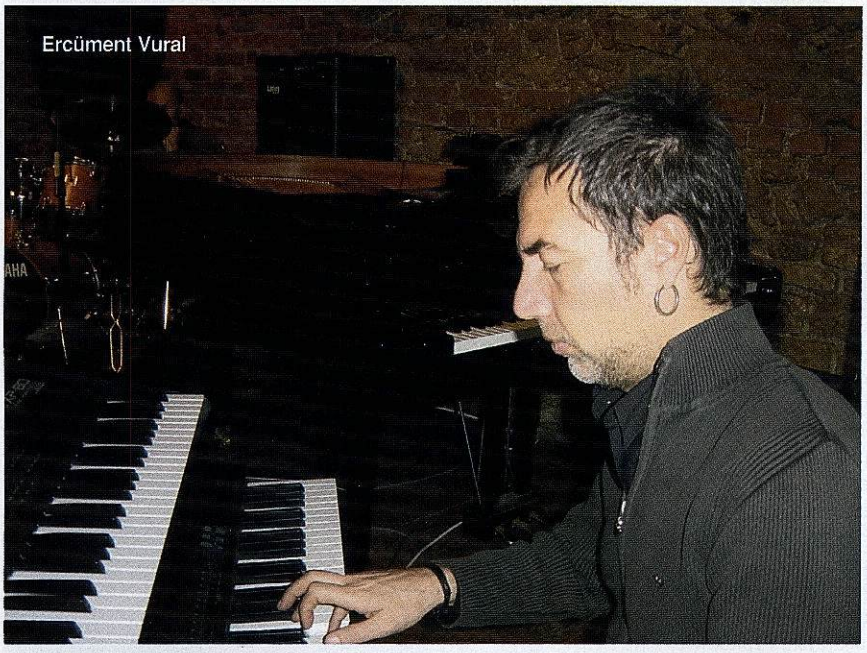
Ercüment Vural

Ayşe Gencer

Ortaköy'deki Banyan. **Kerem Görsev Trio** pazartesi ve çarşamba akşamları 19:00-21:00 arası çalıyor. BuzSafran da boş durmamış. Salı ve perşembe geceleri **Ercüment Vural** (vo), Serkan Özyılmaz (p), Erdal Akyol (b), Tunç Çakır (perc, d) ile keyifli geceler olacağı kesin. Etiler'de Tansaş'ın karşısında yeni açılan Canteen'de ise gitarist **Donovan Mixon** perşembe geceleri latin çalacak. İstiklal caddesinde (Rumeli Pasajı) yeni açılan Vento 1878'de **Ayşe Gencer** ve **Vento Sextet** başladı. Grup Çarşamba, Perşembe, Cuma ve Cumartesi geceleri saat 21:00-23 arası çalıyor.

Jazzlı geceler işletmecinin ruhuna bağlı olduğundan, dergimiz de 3 ay boyunca piyasada olacağından siz ne yapın yapın telefon edip bu gecelerin devam ettiğinden emin olup öyle gidin lütfen.

İşte telefonlar;

Nu Blu: 0212-2656912
Reina; 0212-2595919
Banyan; 0212-2196011
BuzSafran; 0212-2630909
Canteen: 0212-2810348
Vento 1878: 0212-2445756
G by Karaf : 0212-213 72 04
Kahvaltıda Jazz : 0212-293 65 42

East 2 West

29 Temmuzda 16. Most Açıkhava Konserleri kapsamında Cemil Topuzlu Sahnesi'nde Doublemoon sanatçılarının katılacağı "East2-West" gecesi duzenleniyor. İstanbul'un zengin müzikal renklerinden yola çıkarak hazırlanan derleme albüm serisi "East2West" gecesinde Mercan Dede, Orient Expressions, Baba Zula, İlhan Erşahin ve Hüsnü Şenlendirici'nin yanısıra Ceza, Sabahat Akkiraz gibi özel konuklar

Hüsnü Şenlendirici

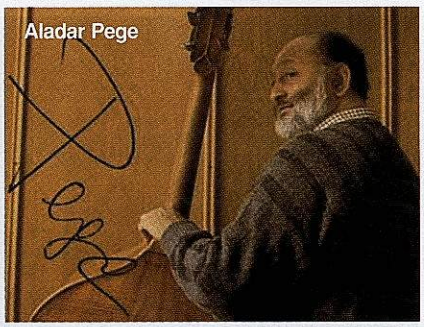
Aladar Pege

doğu ile batı arasındaki sınırları kaldıracak.

İstanbul'da yer yıl Haziran ayında başlayan ve 3 ay boyunca süren, bu yıl 3.sü yapılan "Kahvaltıda Jazz" ise devam ediyor.
Mekan olarak İstanbul'un en güzel korularından birinde yer alan Sakıp Sabancı Müzesi Atlı Köşk'te kahvaltılarımız jazz'la şenleniyor. Pazar dinlencesini kültürel bir faaliyetle buluşturan yegâne etkinlik olma özelliğini koruyan "Kahvaltıda Jazz", Temmuz ayında da yurtiçinden ve yurtdışından pek çok müzisyenin katılımıyla her pazar saat 11.00–14.30 arasında gerçekleştirilecek.

Temmuz ayının konukları arasında Macaristan'dan dünyaca tanınmış kontrbasçı **Aladár Pege** ile Dörtlüsü, **İlhan Erşahin ve Grubu**, ayrıca Hollanda'dan "çok renkli", özgün bir Big Band **Root Digger Jazzband** yer alacak.

Parlak bir virtüöz olarak kabul edilen Aladar Pege, Macar kökenli en önemli jazz müzisyenlerinden biridir. 15 yaşında bas çalmaya başlayan Pege, Bela Bartok Müzik Okulu'nda ilk formel klasik müzik eğitimini almıştır. Yanısıra birçok ve kısmen kendi jazz topluluklarında yer alan sanatçı Franz Lizst Akademisine devam etmiş, 1969'da mezun olduktan sonra aynı akademide ders vermeye başlamıştır. Macaristan'a dönmeden önce 1975–78 yılları arasında Berlin'de yaşamıştır. Piyanist Water Norris ile düetleri (1978–80) ve Mingus Dynasty ile katıldığı turneler en çok göze çarpan başarılarındandır. Qualiton, Hugaraton, Pepita, Krem, RST vb. müzik yapım şirketleri için kendi topluluklarıyla çok sayıda kayıt yapan Pege, kontrabas'ın Paganini'si olarak haklı bir üne sahiptir.
Jazz İstanbul dışına da çıktı, Ayvalık'ta. **Olivia Jazz Club**'da 3 ay boyunca canlı performanslar olacak. Bunlardan ilki Haziran'da Janusz Szprot ve Kamil Erdem'in yer aldığı gruba vokalde Bilge Susar eşlik etti. Temmuz'da Jan Izbinski, Ekimde ise Kerem Görsev grupları ile sahne alacaklar.

Tel.0266-3130044.

Ressam Gülcan Karadağ'ın müzikli dünyasının renkli görüntülerinin yer aldığı sergi Arnavutköy'deki Art Sumer'de Temmuz sonuna kadar görülebilir. 0212-263 56 23

Nardis Jazz Club'ta Tatil Arası

Büyük bir heyecanla başlayan sezon keyifli bir başarıyla bitti. Yılda 270 yerli ve yabancı grubun sahne aldığı Nardis'de sezonun en büyük başarısı tabiki gençlere aitti. Bu yıl Cross Kalemleri'nden destek gören yerli jazz ustalarına ilaveten hemen her ay Emirates ve Axess destekli konserler büyük ilgi gördü. Nardis 2005-2006 sezonunda da yepyeni projelerle jazz severlerle birlikte olacak.

nardis jazz club — Temmuz AYI KONSERLERİ

Galata Kulesi Sokak No.14, Galata-Istanbul tlf. 0212-2446327

01 CUMA	**AXESS TO JAZZ Mack Goldsbury Band** Mack Goldsbury (ts), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b), Ferit Odman (d).
02 CUMARTESİ	**AXESS TO JAZZ Mack Goldsbury Band** Mack Goldsbury (ts), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b), Ferit Odman (d).
04 PAZARTESİ	**Utku Yurttaş Trio** Utku Yurttaş (p), Kağan Yıldız (b), Ali Burak Yavaş (d).
05 SALI	**Diminished 4th** Burak Bedikyan (p), Onur Karagöz (vo), Levent Berk Özer (g), Caner Kaptan (b), Derin Bayhan (d).
06 ÇARŞAMBA	**Hülya Sezgün Band** Hülya Sezgün (vo), Utku Yurttaş (p), Caner Kaptan (b), Ediz "Kel" Hafızoğlu (d).
07 PERŞEMBE	**Alptekin Top Band** Alptekin Top (vo), Utku Yurttaş (g), Kağan Yıldız (b), Ekin Cengizkan (d).
08 CUMA	**Ferhat Öz Band** Ferhat Öz (vo), Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Ediz "Kel" Hafızoğlu (d).
09 CUMARTESİ	**Esin Gündüz Band** Esin Gündüz (vo), Yiğit Özatalay (p), Baran Say (b), Ediz "Kel" Hafızoğlu (d).
11 PAZARTESİ	**Kürşat Deniz & Kağan Yıldız ve Konukları...** Kürşat Deniz (p), Kağan Yıldız (b), Jam-Session!
12 SALI	**Önder Focan & Kağan Yıldız Utku Yurttaş Trio** Önder Focan (g), Utku Yurttaş (p), Kağan Yıldız (b).
13 ÇARŞAMBA	**Önder Focan & Nezih Yeşilnil ve Konukları...** Önder Focan (g), Nezih Yeşilnil (b), Jam-Session!
14 PERŞEMBE	**Önder Focan & Nezih Yeşilnil ve Konukları...** Önder Focan (g), Nezih Yeşilnil (b), Jam-Session!
15 CUMA	**Önder Focan & Nezih Yeşilnil ve Konukları...** Önder Focan (g), Nezih Yeşilnil (b), Jam-Session!
16 CUMARTESİ	**Kapanış Partisi** 10 kişilik yurtdışından sürpriz bir Bigband ile kapanış.

YENİ SEZONDA 2 EYLÜL'DEN İTİBAREN TEKRAR BİRLİKTE OLMAK DİLEĞİYLE HEPİNİZE İYİ TATİLLER DİLERİZ.

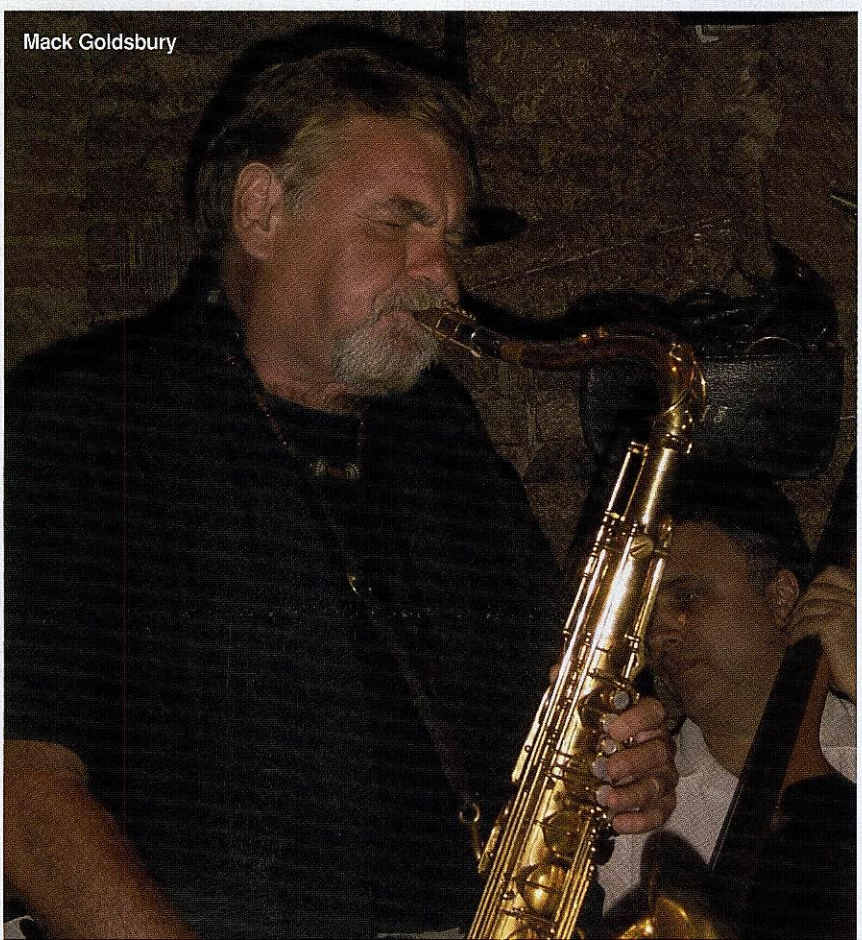
Mack Goldsbury

Önder Focan ve Nezih Yeşilnil

Saksofon ve flüt virtüozü Mack Goldsbury, aslen Texas doğumlu olup, uzun yıllar New York'ta yaşamış ve çalışmış, 1992'den beri de Berlin'i kendine vatan olarak seçmiştir.

16 yaşından itibaren profesyonel müzik yapan Goldsbury, büyük sayıda CD-produksiyonu gerçekleştirmiştir. Jazz ve pop arasındaki sınır, onun için bir engel oluşturmamıştır: "The Temptations" ve Stevie Wonder gibi pop ustaları veya Jaki Byard, John Scofield ya da Rias Bigband gibi jazz yıldızlarıyla birlikte gerçekleştirdiği projelere de kendi melodik çalışını, özel, hacimli, aynı zamanda güçlü tonunu (Jazz Podium) eklemiştir. Goldsburry, özellikle orgçu ve piyanistlerle birlikte pek çok çalışma gerçekleştirmiştir - Jack McDuff, Dan Wall, Bobby Forester ve John Patton gibi büyük müzisyenlerin yanısıra Charles Earland, David Braham, Clyde George ve Andreas Böttcher gibi katılımlarla da sayısız albüm çıkarmıştır. Ernst Bier - Mack Goldsbury Dörtlüsü ile olan çalışmalarının yanısıra, -Mack Goldsbury and the New York Connection - "Songs I love to play" (Timescraper) ve Tutu-Records'da bulunan "Art of Duo - Savignyplatz" albümleri de dikkatleri üzerlerinde toplamıştır.

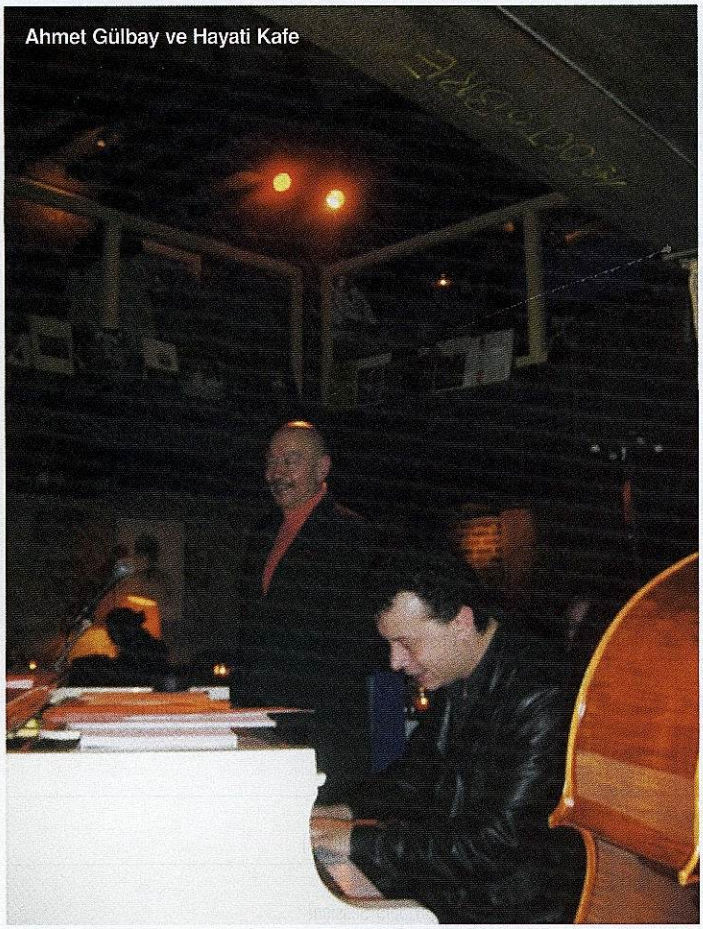
Ahmet Gülbay ve Hayati Kafe

Füsun Levet
jazzforever@caramail.com

Paris'ten Jazz Haberleri

Ölüm yıldönümleri yerine doğum günlerini kutlasaydık, Charlie Parker 85 yaşında olacaktı. Bir jazz müzisyeni için mucizevi bir yaşam süresi. Belki "Bird" olmaktan bıkmış ama kesin, kendisine 50'li yıllarda kucağını açan Fransa'da yaşıyor olacaktı.

Geçtiğimiz aylardaki yazılarımda, Jazz Hot dergisinin 70.nci yayım yılını bir seri konserler organize ederek kutlayacağını okuyuculara duyurmuştum. Jazz Hot 70 yıl önce Charles Delauney tarafından yayımlanmaya başladı. Günümüze kadar 30 bin sayfa ve bir o kadar da fotoğraf, 25 milyon okuyucu, 1935 yılından beri de 100 bin abone... Hiç bir medya grubuna girmemiş, dimdik, bir başına ayakta kalmak isteyen ender yayın organlarından. Yazı işleri ailesi muhtelif çevrelerden gelen, jazz ile ilgili çeşitli görüşlere sahip ama temelde dürüstlüğü prensip edinmiş kişilerden oluşuyor.

Jazz Hot bir "forum", bir bilgi merkezi. Her zaman yenilenmeye ve eleştiriye açık. Ben de naçizane olarak bu ekipte bulunmaktan mutluyum. Bir pazar günü de evimde toplandık. 70 kişilik bir davetli grubu ve çok özel misafirler ile birlikte. Michel Sardaby, manuş gitar ustası Rafael Fays ve daha bir çok müzisyen de davetliler arasındaydılar. Ama, piyanist Uğur Güneş'in böyle bir günde bizlerle olması dahada güzel bir tesadüftü. Uğur ilk kez Paris'e geliyordu. "Chez Papa" jazz kulübünde iki gece çalacaktı. İlk gece kendisine kontrabasta Nicolas Sabato, ikinci gece ise Laurent Souc eşlik ettiler.

Uğur Laurent'la iyi anlaştı. Standartlardan oluşan repertuar en iyi şekilde icra edildi. Uğur'un solo olarak çaldığı, herkesin beğenisini toplayan, "Peacocks" için kocaman bir teşekkür.

Chez Papa'da bir Türk haftası. Diğer günlerde, Ahmet Gülbay, Pierre Boussaygues (b) eşliğinde Hayati Kafe'yi dinledik". For all we know", My foolish hearth", I concentrate on you" gibi standartlarda ne kadar da başarılıydı. Hayat'nin, crooner'lığı halen devam ediyor.

Ölüm yıldönümleri yerine doğum günlerini kutlasaydık, Charlie Parker 85 yaşında olacaktı. Bir jazz müzisyeni için mucizevi bir yaşam süresi. Belki "Bird" olmaktan bıkmış ama kesin, kendisine 50'li yıllarda kucağını açan Fransa'da yaşıyor olacaktı. Bahçeli bir evde, klasik müzik dinleyecek ve senfonik jazz çalışmaları yapacaktı. Hepimiz bu konuda sonsuz senaryolar üretebiliriz. Ben onun hep var olacağını düşünenlerdenim. "Bird" büyük bir jazzman idi. Müziğinin zenginliği ve kopya edilemeyecek yanı ise, onun acıları, tutkuları ve adeta çırpınışlarıyla hayata bağlı kalmak istemesinden ileri gelmektedir.

Jazz dilinin zenginliği, geçmişi iptal ederek değil, ona yenilikler eklemekle olur. O bir Kansas gerçeğinde yetişmiştir ve Fransızların deyimiyle "devrimci" bir armoni anlayışıyla yola çıkarak, müziğinde anlatım gücünü, swing, blues ve soul'u orijinal ve doğal şekilde sunmuştur. Bütün bunlar hiçbir jazz okulunda öğrenilemez. İşte bütün bu nedenlerdendirki, Bird'e ithaf edilen konserler yoğundu. Benim en çok etkilendiğim ise, Peter King (as), Alain Jean Marie (p), Yves Nahon (d), Emmanuel Grimmonprez (b) dörtlüsününkiydi. Işınlanmıştı sanki grup. Alain Jean Marie, bütün armoni ve ritm yollarını Peter'a açarak, onun lirizmde uç noktalarda dolaşmasını sağladı. Peter King'le her karşılaşmamda, onu ülkemizde tanıyanların ne kadar az olduğunu düşünür ve dinleyemeyenler için de üzülürüm. Her set sonunda Bird'ün iki kompozisyonunu icra eden grup bize olağanüstü anlar yaşattı.

Bir diğer önemli konser: Jerry Bergonzi (ts), Dick Oats (as), Dave Santaro (b), Andrea Michelutti (d) dörtlüsü konseriydı. Kusursuz enstrüman tekniği ön planda ve zaman zaman soyut ve entellektüel bir jazz gecesiydi.

Bird konserler serisinin en büyük sürprizi, Pierrick Pédron (as), Patrice Galas (p), Michel Denis (d), Patricia Lebeugle (b) grubuydu. Parker repertuarı içeren konserde, Pierrick'in dikkate değer bir anlatım tarzı var. These Foolish Things, Star Eyes mükemmeldi. Patrice Galas Fransa'nın önemli piyanistlerinden. Kontrabasta (herzaman rastlanmıyor maalesef) genç ve yetenekli bir hanımı dinlemek ve görmek ayrı bir mutluluk.

Roy Haynes de Paris'teydi. 80 yaşındaki delikanlı müthiş bir enerjiyle çaldı. Kendisine Marcus Stricland (ts,ss), Martin de Jerano (p), John Sullivan (b) eşlik ettiler. Ben duymadım ama dediklerine göre konser öncesi Roy Haynes "I'am the last motherfucker of the fifties, I'am the last swing drummer of the swing era" diyerek konserin ne durumda olduğunu doğruluyordu.

Sunset jazz kulübünde Janis Siegel'i dinledik. Manhattan Transfer'in üyelerinden olan Siegel, sesiyle istediği gibi oynuyor. Her türlü duygularını, sesini çekip çevirerek bol swingli bir şekilde bizlere sundu. Değil oturacak ayakta duracak bir yer dahi yoktu.

Bir başka yer kıtlığı çekilen konser ise New Morning'de James Carter üçlüsününkiydi. James Carter (ss, as, ts), Gerard Gibbs (org), Leonard King (d). Uç noktalar ve oktavlarda dolaşan grup, almaşıklı olarak kompozisyonlarını ve bluesları icra ettiler.

Michel Graillier "bizi zamansız terkedenlerden" ve Alain Jean Marie'nin albümünü dinledim. "Oiseaux de nuits" (Gece kuşları anlamına geliyor). 14 yıl önce kaydı yapılmış. Müzikalite, diyalog herşey yerli yerinde. Birbirlerinin sözlerini kesmeden, her defasında ayrı bir hikaye anlatmaya devam ederek başka dünyalara götürüyorlar sanki. Richie Beirach'ın "Brokeen Wing" adlı parçası ise tam bir sanat eseri .

Cazlı yazlar dileğiyle ....

Uğur Hüküm
ugur.hukum@paris.com

PARİS'TEN MEKTUP

11 HAZİRAN 2005

AKORDEONLU JAZZ

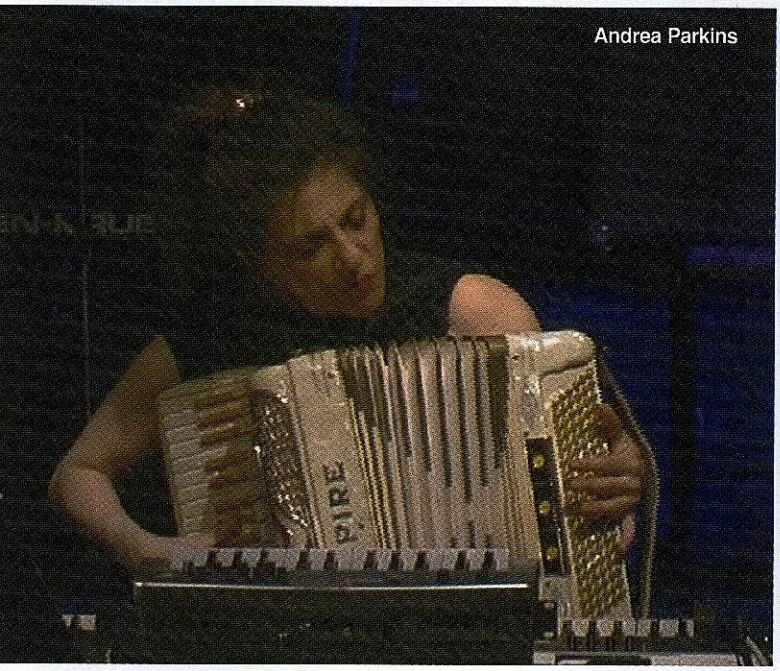
Andrea Parkins

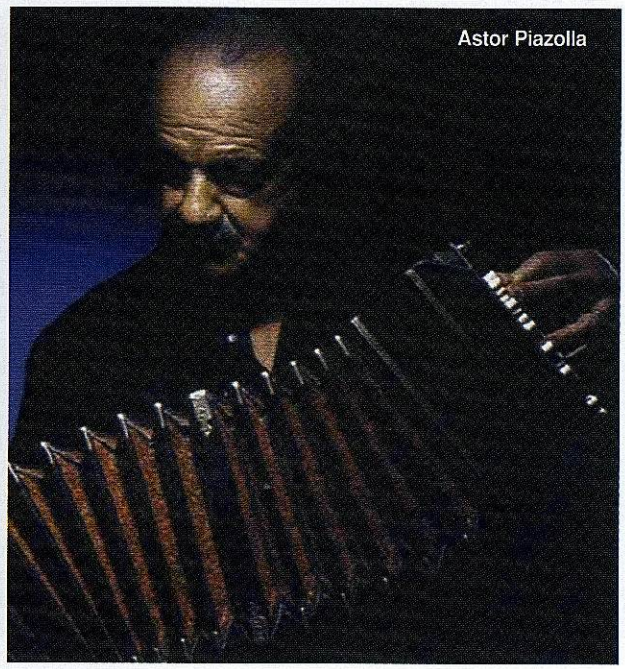
Astor Piazolla

Bu seferki Paris mektubunu "**Akordeon**" ile açmak arzumuz başta basit bir raslantıdan kaynaklandı. Sizin oralarda "**Caz ve Saz**" hakkında da kelam edebileceğine inanarak köşesini dolduran gazeteci (!) meslekdaşlarımızdan birinin internet satırları arasında, kendimizin de kolaylıkla yapabileceği tarzda bir imla hatası gözümüze çarptı. Yazar okuruna İstanbul'da düzenlenen "**Akerdeon Günleri**"ni duyuruyordu. Aslında tek günahı "**Akordeon**" yerine "**Akerdeon**" yazmış olmaktı. Biz de vesileyle İstanbul'un incilerinden **Babylon**'da hayat bulan "**2.Akordeon Günleri**"nden haberdar olup epeyce sevindik. Sevindik zira; 1) "**Seyyar piyano**" veya Fransızların deyişiyle "**Fakirin piyanosu**" Akordeon'u çocukluğumuzdan beri çok severdik ve Türkiye'ye böyle farklı bir bacadan girmesi hoştu. 2) Akordeon son yıllarda jazz'a değişik bir soluk getirmiş, keyifli bir çeşni katmıştı...

Meraktan "**2.Akordeon Günleri**"ni buralardan az irdeleyince, organizatörlerin açıklama notlarında bazı yanlışları fark ettik. Akordeonu neredeyse ulusal çalgı gibi benimsemiş Fransa'dan bir ukalalık ediverelim, dedik. "2. Akordeon Günleri"in tanıtım metinlerinde, "Kafkas danslarına, Güney Afrika'da Townships'lerin çok sesli şarkılarına eşlik eden, Arjantin genelevlerinde fon müziği yapan, Balkanlar'da düğünlerden eksik olmayan **akordeon günümüzde avangart ve jazz müziğinde de keşfedilmeye başlandı...**", diye yazılmıştı. Boyuna oranla olağanüstü zengin, tek başına orkestra bu enstrümanın jazz'cılarca keşfi pek öyle son senelerde vukuu bulmuyordu. Yeri gelmişken hatırlatalım, Akordeon'un mucidi Avusturyalı **Cyril Demian,** aletin patentini 1829 yılında alıyordu. Jazz ile akordeonun flörtü ise – en eski ve güvenilir kaynak - **Jelly Roll Morton**'un (1890-1941 besteci - piyanist) "**Anılar**"ına göre, aslen baterist, New Orleanslı **Ben Peyton**'un tarafından 19. yüzyıl sonunda kurulmuş "**Akordeon Orkestrası**"na kadar dayanıyordu. Ancak bizzat kendisi epeyce ırkçılık kurbanı jazz, bizzat akordeona uzun süre üvey evlat muamelesi yapmaktan çekinmiyordu. Tüm didişmelerine karşın 1940 yılında yine bir Amerikalı, hem de beyaz bir müzisyen, **Art Van Damme** (1920 - hayatta) ve Beşlisi akordeonu bir kısım jazz severlere kabul ettiriyordu. Ama sınırlı bir kabul... Akordeonun Fransız popüler dans müziği "**Java**" ile kaynaşmış olması, "**Akordeonlu Jazz**"a müzik dünyasında ilk ciddi geniş ufukları açıyordu. **Guy Viseur, Tony Mureno, Jo Privat, Joss Baselli** (ABD'de bir hayli plak kaydediyor) ve **Marcel Azzola** (Jacques Brel'in refakatçisi) gibi sanatçılar akordeona jazz'da hiç terkedilmeyecek mevziler kazandırıyordu. Elbetteki "**Galliano**" olgusunu hazırlayan süreçte Arjantinli, aslen Tango ustası, Akordeon'un küçük kuzeni **Bandeon**'un eşsiz yorumcusu **Astor Piazolla**'nın da payı büyük. Türk jazz severlerin yakından tanıdığı, bir avuç **püritanın** hazmetmekte halen zorlandığı, kanımızca jazz'a başeserler kazandırmış **Richard Galliano** (RG) ise adeta bir Milat. "**Akordeonlu Jazz**"ın tarihini "**RG'dan Önce**", "**RG'dan Sonra**" diye ayırmak olası. 1950 Cannes doğumlu sanatçı için jazz'lı yıllar ise 1973'te Paris'e yerleşmesiyle başlıyor. RG'nun yalnızca jazz'a değil, **Geleneksel Fransız** müziğine de ciddi katkıları var ama konumuz dışı... RG'nun açtığı yoldan ilerleyen **Bernard Lubat, Daniel Mille, Jean-Louis Matinier, Lionel Suarez, Ludovic Beier, Marc Berthoumieux, Marc Perrone** gibi Fransız veya **Luciano Biondini, Antonella Salis** (İtalyan), **Andrea Parkins** (Amerikalı kadın), vb jazz'cıları belirtmekte yarar var. **Galliano olgusu** sürecinde ilk ağızda akla gelen bir iki isim arasında, her anlamda öncü, Brezilyalı akordeoncu **Hermeto Pascoal** (1936), Arjantinli bandeoncu **Dino Saluzzi** (1935), artık hayatta olmayan **Clifton Chenier'yi** (1925-1987 Luisiana) anmakta boynumuzun borcudur..

FESTİVALLERDEN:

Jazz'a yaz geldi, Paris'e festival az geldi.

Paris ve çevresinde her yıl yeni bir jazz festivali veya buluşması türüyor. Bu satırların yazıldığı dakikalarda son notaları çalınan, Paris'in yakın banliyölerinden Malakoff'ta "**Mon Bel Accordéon / Benim Güzel Akordeonum**" buluşmalarının 3.cüsü noktalanıyordu. Daha önceden hiç tanımadığımız, 10-11 Haziran'da düzenlenen bu özgün faaliyetin 2005 özelliği İtalyan sanatçıların yoğunluğunda yatıyor. "**Quintette d'Accordéons de l'EJCM**"in hazırladığı ve yorumladığı "**Mascarade**" isimli Çağdaş Müzik gösterisi, akordeoncu "**Alain Bruel Üçlüsü**" veya İtalyan akordeoncu "Ric-

cardo Tessi & Banditaliana"sı ve Paris'in her köşesinden davetli, sahneleri sokaklar olan amatör akordeoncuların konserleri...

Mali'nin yeni Divası **Rokia Traoré** ve Brezilya ünlü piyanist şarkıcı **Tania Maria** ile 4 Haziran'da başlayan ve 24 Temmuz'a kadar her Cumartesi ve Pazar günü saat 15.30'dan itibaren, sadece parka giriş ücreti olan 3 Avro'ya herkesin izleyebileceği "**Paris Çiçek Parkı**"nın içinde gerçekleşen "**Paris Jazz Festival**"inin bu seneki konuklarından bir kaç örnek sizlere: **M. Brecker, M. Stern, M. Manieri ve R. Bona'lı Steps Ahead, Stefano di Battista/Parker's Mood, Omar Sosa Trio, The Bad Plus, (Careless Love'cı) Madeleine Peyroux, Sara Lazarus, Alain Jean Marie/Henri Texier/Aldo Romano Trio, Eric Ribb Trio, Terry Callier Lookin' Out, ve Arjantinli bir başka akordeoncu Juan Jose Mosalini Büyük Tango Orkestrası ve Brezilyalı akordeoncu Hermeto Pascoal** vs vs.(www.parcfloraldeparis.com).

Bir başka yakın banliyö, bu kez Kuzey'in seçkin semtlerinden **Enghien**'de 22-26 Haziran arasında düzenlenen Festivali **Shirley Horn**'un açıp **Solomon Burke**'ün kapattığı cümbüşte bilin bakalım başka kimler var? **Richard Galliano** örneğin... 45 bedava konser, 100 saat müzik, 250 müzisyen, 10 bin Festival tutkunu izleyici öngörülüyor. İnanmazsanız www.enghien-jaz-festival.com adresine bakıverin...

Haydi bir kaç tane daha, yetişme şansınız olan örnek verelim. Yağmur olasılığı yüksek ancak ılık da olacağı kesin "**Jazz à La Villette**" 30 Ağustos'ta **Charlie Haden/Jack DeJohnette/Ravi Coltrane** eşliğinde **Alice Coltrane Quartet**'inin açtığı sahneyi 10 Eylül'de akordeonu bol **Cabaret Franco-Argentin** kapatıyor. Aradaki 50 kadar isim arasında **Aka Moon, Anthony Braxton, Archie Shepp, Bugge Wesseltoft, David Murray, Eric Watson, Laurent de Wilde, Louis Sclavis Big Napoli, Magic Malik, Marc Ducret, Marc Ribot, Pharaoh Sanders** gibiler yer alıyor. www.citemusique.fr/villettejazz

Fanatik Parisliler alınmasın ama yaz aylarında esas şenlik taşrada, köylerde, bağlar bayırlar, çayırlarda oluyor. En ünlülerden bir kaç hatırlatma: "**Jazz à Vienne "(28 Haziran - 13 Temmuz www.jazzavienne.com),**" "**Jazz à Juan" (14-24 Temmuz www.antibesjuanlespins.com), "Nice Jazz Festival" (20-27 Temmuz www.nicejazzfest.com), "Jazz in Marciac" (1-15 Ağustos www.jazzinmarciac.com).**

Cesur bir kaç küçükten de tanıtma: "**Souillac en Jazz**" 18-24 Temmuz tarihleri arasında 30 yaşına basacak (www.souillacenjazz.net). Yalnızca gönüllülerin hazırladığı bir buluşma. Sorumlusu **Robert Peyrillou**, İş ve İşçi Bulma Kurumundaki işinden boş kalan zamanlarında bu küçük Festivali yaşatmağa çalışıyor. 2000 yılında yitirdikleri 'cazoman' radyocu arkadaşı **Sim Copans**'ın dalgalandırdığı jazz bayrağını dostlarıyla taşımağa devam ediyor. **Mephis Slim, Steve Coleman**'den **Rabih-Abou Khalil**'e, **Enrico Rava, Gabor Gado**'dan, **Erik Truffaz, Julien Lourau**'ya her tip her renk jazz'ı köylerinde kendi deyimleriyle "konuşturmuşlar"...

"**Jazz à Mulhouse" (22-27 Ağustos www.jazzmulhouse.org).** Hiç ünlü isim, tema, 'ilk' 'tek' gibi bir şişinme yok. Jazz Militanı festival yöneticileri ise amaçlarını şu sözlerle özetliyorlar: "**Bizim kültür anlayışımız merak uyandırma, risk alma, maceraya girmenin senteziyle eş anlamlıdır. Jazz, free, doğaçlama özünde paylaşmak demektir. Sanatçının, seyircinin, organizatörün paylaştığı, teneffüs ettiği temiz havadır müzik. Hodri meydan...**"

MEKANLARDAN:

Küçük(te) güzeldir.

Paris'in ahı gitmiş vahı kalmış efsanevi mahallerinden **St. Germain des Pres**'inin efsanesi süren mekanlarından biri "**Bilboquet**" isimli küçük **Jazz** kulübüdür. Ama daha kaç haftalığına? 1947'de isyan çocuğu şair, filozof, matematikçi, şarkıcı, jazz'cı, besteci **Boris Vian**'ın öncülüğünde yaşam bulan bu mahzen, ne **Bud Powell, Bobby Gaspar**'lar, **Miles, Duke**'lar, **Grapelli, Django**'lar görmüştür. Biz bile örneğin **Ahmet Gülbay**'ı burada tanımışızdır. **Bilboquet** şu sıralar kapanıp Bar-Birahane olma tehlikesiyle karşı karşıya. Yani buralar da her zaman güllük gülistanlık değil. Mücadelesi sürüyor. Bilboquet'in Haziran'ın ikinci yarısındaki konukları sesiyle vurmalı çalgıları ustalıkla bağdaştıran genç jazz'cı **François Réau** ile **Claude Bolling Big Band**'ında solistlik yapan **Marc Thomas** kendi Dörtlüsüyle sahneye çıkıyor...

Paris'in gerçekten en prestijli mekanlarından, kentin tanınmış merkezlerinden hatta coğrafi olarak tam ortasında **Chatelet** meydanının iki yanındaki **Chatelet Şehir Tiyatroları** bu yıldan itibaren yeni bir Festivali daha ağırlamaya hazırlanıyor; "**Bleu sur Scene**". En şanslı (paralı) jazz perverler enfes bir salon ve sahnede 14 Haziran'da **Ahmad Jamal**, daha sonra da **Gary Peacock, Enrico Rava, Marc Copland, Stephan Olivia, Susanne Abbuehl, Jean Marc Foltz ve Joey Baron**'u değişik düetlerde izleyebilecekler...

"**Discotheque/Diskotek**" deyince siz oralarda başka şey anlarsınız. Bu sözcük aslında kamu yararına plak, albüm ödünç veren yer demektir. Yani **Halk Kütüphanesi** gibi **Halk Plakhanesi** demek gerekir. Türkiye'de böyle kurumlar var mı gerçekten çok merak ediyorum. Buralarda Belediyeler, Yerel Yönetimlerin en popüler hizmetlerinden biri yörede oturanlara asgari bir formalite karşılığında kitap verir gibi diskotek bölümünde müzik albümleri bedava ödünç vermektir. Videokaset, DVD falan derken bu tip kültürel ürünlerin çoğalmasıyla bu mekanların adı "**Médiatheque/Medyatek**" oldu. Paris'te Belediye sayesinde merkezi haberleşmeye sahip medyateklerin ortak verilerine göre müzik stoklarının, albüm arşivlerinin yüzde 16'sını jazz albümleri oluşturuyormuş. Zira dinleyici talepleri her geçen gün en düzenli artan müzik türü JAZZ'mış...

YAYINLARDAN:

Medyaların üvey evladı jazz.

Birlikte olamadığımız üç ayda, Fransa'nın aylık yaygın üç jazz dergisinden özellikle "**Jazzman**" Nisan ve Mayıs sayılarında enfes iki sayı hazırlamıştı. İlki RG'lu bir röportajla açılan "**Akordeonlu Caz**", ikincisi ise "**Jazz Manouche / Roman Jazz'ı Patlaması**" üzerineydi. Dergiler bu tür jazz ve yorumcuları hakkında, söyleşiler veya doğrudan verdikleri yararlı bilgiler ve albüm seçmeleri, rehberlerle jazz severleri ihya ettiler. Her üç dergi, "**Jazz Magazine**", "**Jazzman**" ve "**Jazz Hot**" Haziran sayılarını farklı yöntemlerle aynı güncelliğe, Yaz Festivallerine ayırmışlardı. Yine bu sayıda Jazz Magazine'nin kapak konusu "**Billie Holiday Aşkına**"ydı. Zira "(Atlas) **Saten Sesli Leydi**" yaşasaydı bu yıl 90 yaşında olacakmış. Artık hoş bir raslantı mı bilemem, ancak derginin Nisan kapak konuğu da Billie Holiday'in mirasına namzet bir başka Amerikalı, **Madeleine Peyroux** idi.

Jazz ile medyanın arası - bu harika hanımlara rağmen - halen düzelemiyor ve jazz'ımız (neyseki) üvey evlat muamelesi görmeye devam ediyordu. (Gölge etmesinler başka ihsan eylemeyeceğim, demeye de dilim varamıyor.) Geçen ay **Jazzman** mesleki bir yayın organında şu ilginç bilgileri yakalamış: Fransa'da "jazz **gazetecisi**" sıfatlı 126 meslekdaşımız varmış (yani jazz eleştirmenliği ve yazarlığı yapıp hayatını kısmen veya tümüyle bundan kazanan). 36 aylık süreli yayın, az veya çok ama düzenli olarak sayfalarında jazz'a yer ayırıyormuş. Ülke çapında satılan dağıtılan 13 haftalık dergi ve gündelik gazetede sürekli jazz yazıları çıkıyormuş. 79 yerel radyo yayınlarının ya bir kısmı ya da tümünü jazz'a hasrediyormuş. Ülke genelinde yayın yapan 7 radyo her hafta en azından bir jazz programı (konser, haber, konuk vs), 1 Ulusal Tv kanalı da hergün jazz'la ilgili bir "**şey**" (şey ne diye sormayın, zira ayrıntısı yoktu) sunuyormuş. Ne dersiniz ? **(Cevap: DAHA DAHA DAHA...)**

"Red Jazz ou la vie extraodinaire du camarade Rosner / Red Jazz veya Rosner Yoldaşın

Vincent Artaud

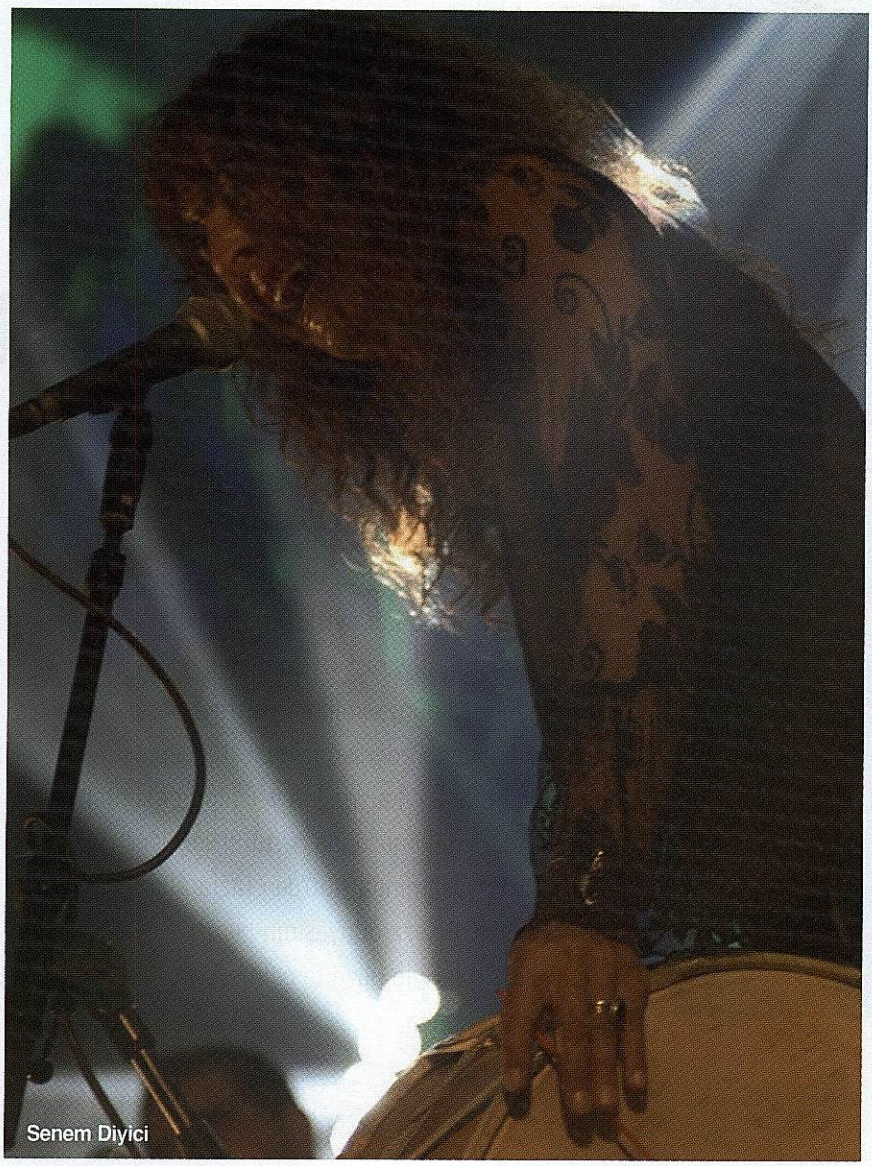
Senem Diyici

Olağanüstü Hayatı" geçen yıl **Parangon** yayınlarından basılmış bir kitap. Rus kökenli tarihçi ve senaryo yazarı **Natalia Sazonova** ömrünün önemli bir kısmını **Gulag** zindanlarında geçiren **"Sovyet Altın Trompeti Eddie Rosner"**'in biyografik bir hikayesini yazmış. **Louis Armstrong**'un **"Beyaz Rakibim"** nitelediği **"Yoldaş Rozner"**'in (ölümü 1976) yahudi oluşu ve yoz Amerikan müziği (!) ile uğraşması Stalin'in uşakları için sakıncalı adam olmasına yetiyor ancak yıllarca hapishane hapishane dolaşıp konser vermesini engellemiyor. Ayrıca Sazonova'nın senaryosunu yazdığı ve ortak yapımını üstlendiği **"Le Jazzman du Goulag / Gulag'ın Cazcısı"** (yönetmen **Pierre-Henri Salfati** 1999) başlıklı belgesel 2000 yılında **Emmy Award**'a layık görülüyor...

ALBÜMLERDEN:

Jazz'ın zenginliği küçük ve kişisel yapımcılarda yatıyor.

Warner, Sony gibi devler jazz albümleri yeterince satmıyor, diye şikayetçiymiş. Ama genel satışlarda jazz'ın payı gıdım gıdım da olsa yükseliyor. Sağolsun küçük prodüktör ve kişisel girişimler... İşin ilginç yanı, zaman zaman liberal mantığa aykırı düşünebilen **FNAC** (1954 yılında tüketim toplumuna kapılmak istemeyen uç sol eğilimli bir kaç idealist üstdüzey yöneticinin kurduğu bir cins kooperatif) dev mağazalar zinciri, müziksever ve jazz-perverlerle (tüketicilerle) bire bir ilişkiler geliştirerek ayakta kalabilen hatta şimdilerde çoğalan küçük uzman mağazalar da bu tip küçük girişimlere sınırlı da olsa dağıtım olanağı sağlayınca jazz ve türevi eserlerin piyasası sanıldığından fazla jazz'cıyı ihya etmese de süründürerek yaşatıyor. İşte **"2004 Victoires du Jazz / Cazın Zaferleri"**'nde **"Yılın Keşfi"** olan, 1970 Dijon doğumlu kontrabasçı **Vincent Artaud** ve yapımcısı **"BFlat Recordings"** (www.bflat-recordings.com) bu dinamizmin tipik bir örneği. İlk kez **"1997 La Defense Ulusal Jazz Yarışması"**nda fark edilen Artaud, **"Artaud"** isimli 10 orjinal besteden oluşan albümünde **Debussy, Bartok, Berg, Webern** gibi çağdaş klasiklere olan aşkını gizlemiyor. Dinleyin ve farkı duyun (http://www.zicline.com/an6/semaine44/artaud.htm)...

Senem Diyici Quartet'in kısa süre önce **Buda Musique**'ten çıkan **"Live"**'ı gerek **Jazzman** (dört yıldız), gerek **Le Monde de la Musique** dergilerince çok beğenildi. **"Diyici-Blessing** çiftinden, hepsi takdir ve övgüyle karşılanan 4 stüdyo albümü, 13 yıldır, 15 ülkede verilen 600'ün üstünde konserden sonra bu albümü beklemek hakkımızdı", diyor eleştirmen **Jonathan Duclos-Arkilovitch.** "Senem'in cömert ve kedi esnekliğinde sesi bu kez (canlının verdiği avantajla) iki misli duygu yüklü. Şarkılar insanı bazen meditasyona, nostaljiye bazen dansa çağırıyor. Her şey denge ve dürüstlük üzerine kurulmuş. Enstrümanların mükemmelliği hayranlığımızı güçlendiriyor..." (http:// asso.ritournelle.free.fr)

Yılların vurmalılar ustası, besteci **Philippe Combelle**'in şahsi albümünü çıkartabilmesi 65. yaşını beklemesi gerekiyormuş. Ankara, İstanbul ve İzmir'de konserler vermiş, örneğin **Tuna Ötenel** ile çalmış, Fransız jazz'ında nadir Türkiye'yi tanıyan, dostluk ve hayranlıkla seven 2-3 sanatçıdan biri olan Combelle'in **"Tribute to the Mother of Groove"**u (**Cristal Records / Abeille Musique**) **Jazz Magazine** tarafından Haziran ayının **En İyi Albümleri**'nden seçildi.

5 yaşında minicik bir yapımcı **Yolk Music** ve Nantes'lı 32 yaşında çiçeği burnunda umut bir trompetçi (+flüt, melodika ve bateri) **Geoffroy Tamisier** ve tüm dergilerimizin oybirliğiyle Haziran'ın en iyileri arasında sıraladığı **"Au Bonheur des Anges"** ile noktalıyalım. 'Manevi baba' belleği **Chet Baker**'e ithaf ettiği albümü yaz günlerine Akdeniz rayihaları taşıyor...

Jazz'ı bol yazı şen günlerde esen kalın...

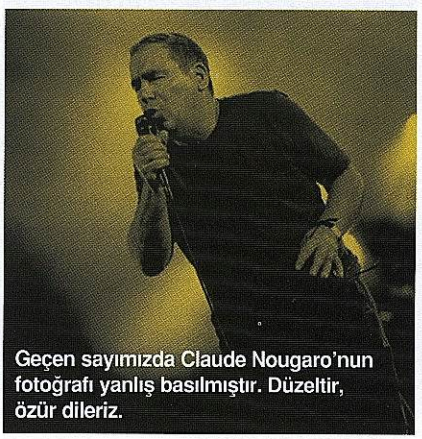
Geçen sayımızda Claude Nougaro'nun fotoğrafı yanlış basılmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

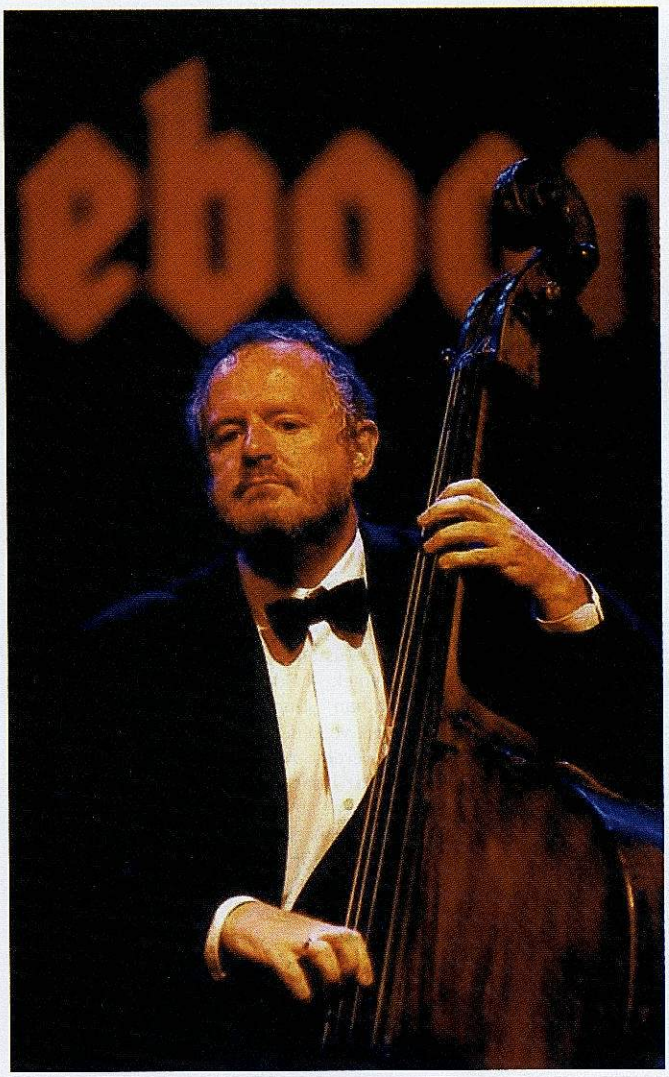

Weeping Bass 1: Niels Henning Orsted Pedersen

Jazz medyasında NHOP olarak anılan ünlü Danimarkalı kontrbasçı Niels Henning Orsted Pedersen geçtiğimiz Nisan ayında Kopenhag'da 58 yaşında aramızdan ayrıldı. Uzun yıllar birlikte çalıştığı piyanist Oscar Peterson tarafından jazz dünyasının en yaratıcı basçısı olarak nitelenen Pedersen için eleştirmenler kendini ön plana çıkarmadan yer aldığı grupları sırtında taşıdığı konusunda hemfikirler. Kırk yıllık müzik yaşamında 400'den fazla albümde yer alan NHOP, jazz dünyasının hemen hemen en büyük isimleriyle birlikte çaldı.

Niels Henning Orsted Pedersen, bir kilise orgcusunun oğlu olarak 27 Mayıs 1946 yılında Danimarka'nın Osted kentinde doğdu. Yedi yaşında piyano dersleri almaya başladı ve 13 yaşında, kontrabasa hakim olacak kadar uzun boylu olduğu için, aile orkestrasında geleceğinin temellerini attı. Bu enstrümanda kısa sürede ustalaşması sonucunda iki yıl sonra Kopenhag'ın en ünlü jazz kulüplerinden Monmartre Jazzhus'ta çalışmaya başladı. Kulübün piyano triosunun sürekli elemanı olarak şehre gelen Ben Webster, Sonny Rollins, Stan Getz, Roland Rahsaan Kirk, Dexter Gordon, Chet Baker, Art Farmer ve Bill Evans gibi jazz efsanelerine eşlik etme olanağı buldu. Onyedi yaşında, Count Basie Orkestrası kendisine iş teklif ettiyse de eğitimini tamamlamayı tercih ettiği için bu teklifi reddetti.

Pedersen'in değişik jazz teori ve stillerine hakimiyeti onun Archie Shepp ve Albert Ayler gibi avant-garde müzisyenlerle de uyumlu çalışmasına olanak verdi. Gene de en rahat ettiği still mainstream jazz oldu. 1964-1982 yılları arasında Avrupa'nın en kaliteli jazz orkestralarından Danish Radio Big Band'de çalıştı. 1993 yılında bu orkestranın eşliğinde tüm tekniğini sergilediği "Ambiance" adlı bir albüm çıkardı. Özellikle bu albümde yer verdiği kendi geliştirdiği sağ elinin 4 parmağıyla "pizzicato" çalma tekniği sayesinde çok hızlı pasajları detone olmadan seslendirebilmekteydi.

1970'lerin başında, o yıllarda İskandinavya'da yaşamakta olan Amerikalı piyanist Kenny Drew ile birlikte Avrupa jazz festivallerinde ikili konserler verdi. Bu birlikteliğin sonucunda 1973 yılında "Duo" albümü yayınlandı. Joe Pass ve Philip Catherine ile de gitar-bas duetleri gerçekleştiren Pedersen'e dünya çapında şöhreti piyanist Oscar Peterson ile yaptığı çalışmalar sağladı.

Ray Brown'un tavsiyesi ile Peterson'un grubuna yedek basçı olarak alınan Pedersen, 1974'ten 1987'ye kadar sürekli olarak bu grupla turnelere çıktı. Brown, Danimarkalı meslektaşı için Peterson'a "senin tempona ayak uydurabilecek tek kişi" demişti. Peterson ise neredeyse adaşı sayılabilecek bu müzisyen için anılarında "kontrbastaki virtüyözlüğü tanıdığım tüm basçılarınkinden daha üstün" nitelemesini kullanmıştı. Üçlünün en iyi çalışması olarak 1978 yılında yayınlanan "The Paris Concert" albümü gösterilmektedir.

Evli ve 3 çocuğu olan Niels Henning Orsted Pedersen, İskandinav köklerine de oldukça sadıktı. Son yıllarda gitarda Ulf Wakenius, trompette Palle Mikkelborg ve piyanoda Kenneth Knudsen'in de yer aldığı kendi toplulukları ile çalışmalar yapıyordu. NHOP, jazz dünyasının kabullenmekte zorlansa de alıştığı zamansız kayıplarından biri olarak da belleklerde yer alacak.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

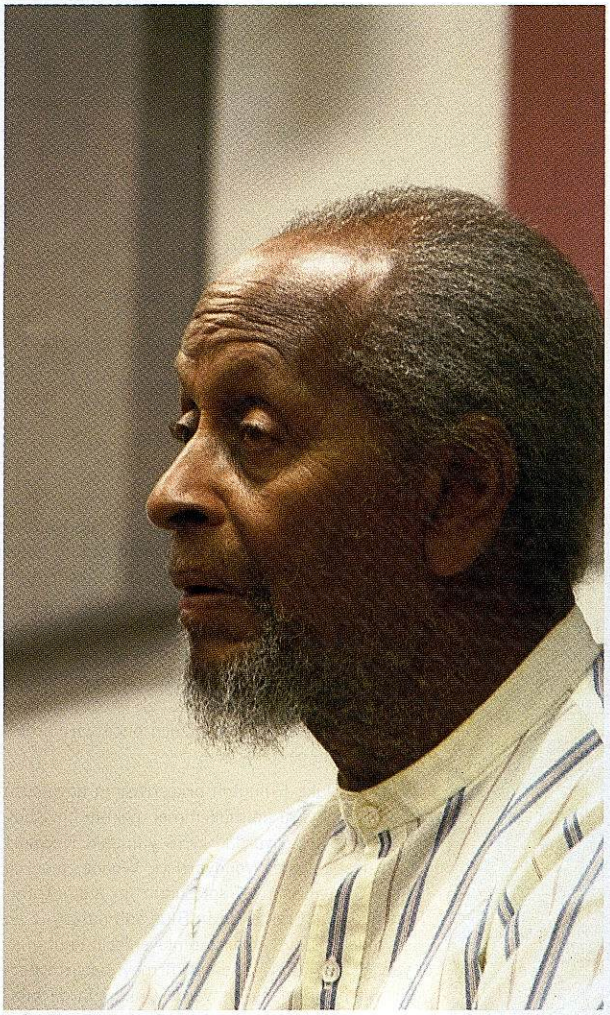

Weeping Bass 2: Percy Heath

Modern Jazz Quartet'in (MJQ) son üyesi, jazz kontrbasının önde gelen isimlerinden Percy Heath, 82. doğum gününden iki gün önce 28 Nisan 2005'te aramızdan ayrıldı. Charlie Parker, Miles Davis, Thelonious Monk, John Coltrane ve Ornette Coleman gibi modern jazz'ın birçok dev isminin albümlerinde yer almış olan Heath, 1950'lerin başından 1990'ların sonuna kadar dünyanın dörtbir yanındaki konser performanslarının hemen hemen tümünü MJQ ile gerçekleştirmişti.

1940'lı yıllarda kontrbasın jazz müziğindeki yeri önemli bir değişime uğramaktaydı. Pops Foster, John Kirby ve Walter Page gibi Swing dönemi müzisyenleri kontrbasa enerji ve hayat katmışlardı. Duke Ellington orkestrasının o yıllardaki basçısı Jimmy Blanton ise kontrbasın ilk defa melodi çalınabilecek ve solo yapılabilecek bir çalgı olarak algılanmasını sağlayacak üslubu yaratmıştı. 23 yaşında ölmesine rağmen jazz kontrbasının seyrini değiştiren kişi olarak addedilen Blanton'un takipçileri arasında o dönemin basçılarından Oscar Pettiford, Ray Brown ve Percy Heath ilk akla gelenlerdir.

Heath, daha yalnızca 4 yıllık bir kontrbasçıyken MJQ'in kurucu üyesi olmuştu. O aşamada topluluğun müzik direktörü piyanist ve besteci John Lewis kendisine "Percy, bizim ne yapacağımız hakkında fazla fikir sahibi değilsin, bu yüzden bir an evvel ders almaya başlasan iyi olur" demişti. Heath iyi bir öğrenci olarak Lewis'in sofistike beste ve aranjman tarzını kısa sürede öğrendi ve dörtlüdeki yorumuna kendi gösterişsiz ama belirgin blues duygusunu da ekledi. Lewis ve vibrafoncu Milt Jackson gibi ön planda olmasa da, dörtlünün özgün tınısının, dolayısıyla başarısının ve uzun birlikteliğinin de yaratıcılarından biriydi.

Percy Heath 1923 yılında North Carolina eyaletinin Wilmington şehrinde doğduysa da çocukluğu Philadelphia'da geçti. Babası amatör olarak klarnet çalmakta, annesi ise kilise korosunda şarkı söylemekteydi. Heath, kardeşleri, Jimmy ve Albert ile birlikte küçük yaşlarda müziğe ilgi duydu. Heath kardeşlerin tümü profesyonel müzisyen olarak hayata atıldılar; Jimmy Heath saksofon, Albert "Tootie" Heath ise davul çalmaktaydı. Percy'nin kontrbasa geçişi nispeten geç bir yaşta oldu. Onun ilk çalgısı kemandı. Bas çalmaya 23 yaşında, Philadelphia'daki Granoff müzik okulunda okurken karar verdi. Birkaç ay içinde yerel jazz gruplarıyla çalışmaya ve şehrin en popüler kulüplerinden Down Beat'de sahneye çıkmaya başladı. 1947 yılında kardeşi Jimmy ile New York'a taşındı. 1950'de her ikisi Dizzy Gillespie'nin orkestrasına katıldılar.

Kısa bir süre sonra Dizzy'nin orkestrasının üç sidemen'i, piyanist John Lewis, vibrafoncu Milt Jackson ve davulcu Kenny Clarke ile Modern Jazz Quartet'i kurdu. Dörtlü 1952'den 1974'e kadar aralıksız olarak sadece bir eleman değişikliği ile birlikteliğini sürdürdü: Kenny Clarke 1955'te ayrıldı yerine Connie Kay geldi. MJQ'in geçici olarak dağıldığı süre zarfında Percy Heath, kardeşleri ile birlikte, The Heath Brothers adı altında müzik yaptı.

Heath kardeşlerin serbest ve keyfekeder tarzı MJQ'in disiplinli oda müziği yaklaşımından oldukça farklıydı. Percy Heath bu toplulukla çaldığında daha ön planda oluyor, kimi zaman melodi bölümlerini "bebek bas" adını verdiği viyolonseliyle seslendiriyordu. The Heath Brothers'ın birlikteliği Modern Jazz Quartet'in 80'li yıllarda tekrar bir araya gelişine kadar sürdü. Daha sonraki yıllarda tek tük albüm çalışmaları oldu.

Percy Heath, kesin olarak dağılana kadar hep MJQ'te yer aldı. 1994 yılında Connie Kay'in vefatından sonra küçük kardeş Albert Heath kısa süreliğine dörtlüye dahil oldu.

1997 yılında Percy Heath, artık turneleri fiziksel olarak kaldıramayacağını bu yüzden MJQ'ten ayrılmak istediğini söyleyince, Lewis yeni bir basçı aramak yerine yarım asırlık topluluğu tüm üyelerinin oybirliğiyle sessiz ve gösterişsiz bir biçimde dağıtmaya karar verdi. Bundan sonra MJQ başka konser vermedi, Milt Jackson 1999'da, John Lewis ise 2001'de vefat etti.

Son yıllarda arada sırada kardeşleriyle birlikte çaldıysa da Heath zamanının çoğunu, evinin bulunduğu New York şehrinin bir banliyösü olan Montauk'ta balık tutarak geçiriyordu. MJQ ile turnedeyken bile yanına oltasını alan sanatçı "Uzun yıllar çalışmamın tek amacı keyifle balık tutabilmektir" demişti.

Elli yıllık müzik yaşamında 300'den fazla albümde yer alan Percy Heath, geçen yıl hayatında bir ilki gerçekleştirdi. 2004 yılında 81. doğum gününden kısa bir süre önce Daddy Jazz adlı küçük bir plak şirketi onun "A Love Song" adlı albümünü yayınladı. Bu lider olarak Percy Heath'in kaydettiği ilk albümdü.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Weeping Bass 3: Jimmy Woode

Duke Ellington orkestrasında 5 yıl çalışan ve Avrupa jazz sahnesinin önde gelen Amerikan müzisyenlerinden olan kontrbasçı Jimmy Woode 23 Nisan 2005 tarihinde New Jersey'deki evinde 78 yaşında yaşama veda etti. Woode, Duke ile birlikteliğini "Bu beş yıl, dört ay, iki hafta ve iki gün hayatımın en önemli dönemiydi" diye ifade etmişti.

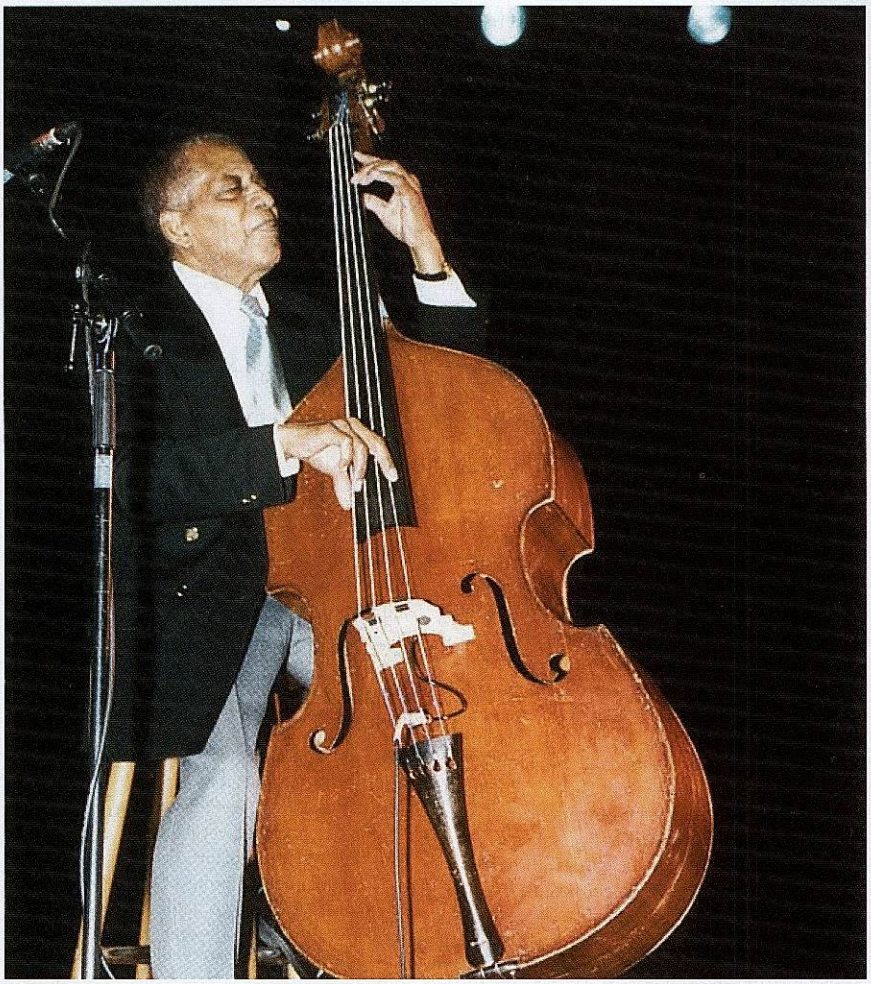

1926 yılında Philadelphia'da doğan James Bryant Woode da müzikle iç içe olan bir aileye sahipti. Amcası Henri Woode, ünlü jazz standardı Rosetta'nın bestecilerinden biriydi. Babası Jimmy Woode Sr., Dixieland orkestralarında bariton saksofon da çalan bir piyanist ve eğitmendi. Jimmy Wood, önce Philadelphia müzik akademisinde ardından Boston konservatuarında piyano eğitimi aldı. Ayrıca Paul Gregory'den kontrbas dersleri de almaktaydı. Askerlik görevini tamamladığı 1946 yılında "Velvetaires" adlı grupta piyano çalıp şarkı söyleyen Woode daha sonra yine piyanist olarak Boston'da kendi triosunu kurdu. Buna ilaveten piyanist Nat Pierce'in kulüp performanslarında konuk müzisyen olarak ara sıra bas da çalmaktaydı. 1948 yılında Jimmy Lunceford orkestrasının başçısı Mose Allen ile tanıştıktan sonra kariyerini kontrbasçı olarak sürdürmeye karar verdi. Bir yıl sonra saksofoncu Flip Phillips ile turneye çıkan sanatçı 1950 yılında armonikacı Toots Thielemans ile İsveç'e ilk ziyaretini gerçekleştirdi.

Jimmy Woode, Amerika'ya döndükten sonra Sarah Vaughan ve Ella Fitzgerald'a değişik zamanlarda eşlik etti. Artık şöhreti iyice artmış, George Wein'in Boston'daki Storyville adlı kulübünün düzenli başçısı (house bassist) olarak çalışmaktaydı. Bu dönemde şehri ziyaret eden Charlie Parker, Sidney Bechet ve Billie Holiday gibi ünlülerle birlikte çalma olanağı buldu. 1955 yılında Boston'u ziyaret eden Duke Ellington, hasta olan başçısı yerine geçici bir müzisyen aramaktaydı. Jimmy Woode bu fırsatı çok iyi değerlendirerek orkestranın sürekli elemanı olmayı başardı. Duke da Woode'a hayranlığını "Melodik veya armonik olarak gitmek istediğimiz her noktaya Jimmy Woode bizden önce varıyordu" diyerek dile getirmişti.

Woode, Duke Ellington orkestrasının davulcusu Sam Woodyard ile mükemmel uyumlu bir işbirliği gerçekleştiriyordu. 1956 yılındaki Newport jazz festivalinde Woodyard ve Woode, tenorcu Paul Gonsalves'in 27 solosunun yer aldığı Diminuendo And Crescendo In Blue adlı parçayı o an seyredenlerin ve yıllarca dinleyenlerin unutamayacağı bir gösteriye dönüştürmeyi başarmışlardı. Bu performans bir yerde Duke için de kilometre taşı oldu ve orkestra "Shakespearean Suite, Such Sweet Thunder" albümünü ve Otto Preminger'in "Anatomy Of A Murder" adlı filminin soundtrack'ini bu dönemde kaydetti.

1960 yılının Nisan ayında Woode Avrupa'ya yerleşmeye karar verdi. Önce İsveç'e gitti. Orada Eric Dolphy ile albüm yaptı. Ardından Amsterdam, Köln, Zürich ve son olarak 14 yıl boyunca yaşayacağı İsviçre'nin başkenti Bern'e gitti. Avrupa'da yaşadığı 41 yıl boyunca düzenli olarak kayıt ve turne teklifleri alıyor ve şehre gelen Amerikalı müzisyenlere eşlik ediyordu. 1961 yılında Belçikalı piyanist Francy Bolland ve Amerikalı davulcu Kenny Clarke'ın yönettiği yıldızlar orkestrasının kurucu üyelerinden biri oldu. Varlığı 1973 yılına kadar süren orkestrada Woode gibi Avrupa'ya yerleşmiş Amerikalı müzisyenler, saksofoncu Johnny Griffin ve trompetçi Art Farmer'in yanı sıra İngiliz jazz'ının yıldızlarından trompetçi Jimmy Deuchar, saksofoncu Ronnie Scott, ve davulcu Kenny Clare de yer almaktaydı. İki adaş davulcu Clarke ve Clare'in birlikte çaldığı orkestra Boland'ın aranjmanlarıyla big band tarihinin müstesna topluluklarından biri olmayı başardı.

Jimmy Woode, Avrupa'daki günlerinde müzisyenliğinin yanı sıra bir basımevi de yönetiyor ve düzenli olarak Ellington konferanslarında katılımcı olarak yer alıyordu. 1995 yılında Lionel Hampton'un Golden Men Of Jazz topluluğuyla uzun yıllardan sonra Amerika'da turne gerçekleştiren sanatçı, 2001 yılında ülkesine kesin dönüş yaptı ve New Jersey'e yerleşti.

Orhun Yakın

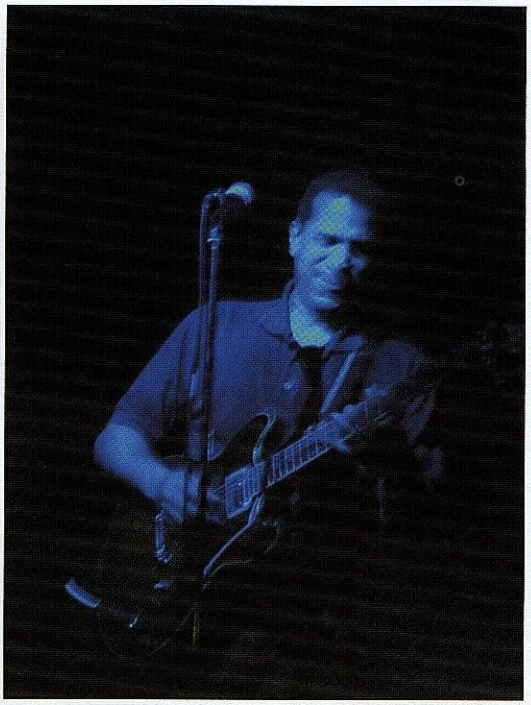

Melvin Taylor & The Slack Band

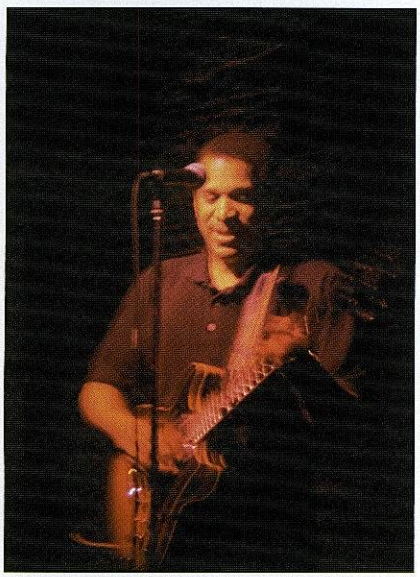

Chicago elektrik blues'un yaşayan en önemli isimlerinden Melvin Taylor iki konser vermek için 23 ve 24 Temmuz'da Babylon'da sahne aldı. Şarkı sözlerine yakışır biçimde 1959'da 13 Mart Cuma günü Mississippi'de dünyaya gelen Taylor iki yaşında ailesiyle Chicago'ya göç etmişti. Amcasının desteği ve dersleri ile müziğe başladı ve bas/davul denemelerinden sonra gitarda karar kıldı. Şehrin bugün bile pek güvenli sayılmayan Batı Yakasında başını belaya sokmadan yaşayabilmesinde bu kararın önemli rol oynadığı söylenebilir.15 yaşında *Transistors* isimli bir R&B grubu kurdu ve şehrin bugünlerde durumu pek de parlak olmayan ünlü *Maxwell Street*'de sıralanmış sayısız kulüp ve barlarda çalarak ismini duyurmaya başlarken *Pinetop Perkins*'le (ve *Legendary Blues Band* ile) karşılaştı ve Perkins'in cesaretlendirmesi ile sesini de kullanmaya başladı. En çok etkilendiği gitaristlerden *Hendrix*'in de benzer bir vokal utangaçlığından muzdarip olduğunu not etmek faydalı olabilir. Bu grubun davetlisi olarak ilk kez Avrupa'ya açılan Taylor özellikle Fransa ile uzun süre bağlantısını koparmadı. Fransız plak şirketleri için kaydedilmiş albümleri *Blues on the Run*/1982 (Travelin' Man, Chitlins Con Carne) ve *Plays the Blues for You*/ 1984 (I'll Play the Blues for You, Caddilac Assembly Line) sert ve melodik blues severler için kaçırılmaz kayıtlar olmasına rağmen Amerika'da yayınlanması oldukça gecikmişti. Bu albümler ve daha sonra Amerika'da kaydettiği *Melvin Taylor & The Slack Band*/1996 (Texas Flood, Tin Pan Alley, Don't Throw Your Love on me So Strong ve Voodoo Chile) ve bence bir şaheser olan *Dirty Pool* / 1997 (Dirty Pool, Floodin in California, Born Under a Bad Sign ve Merry Christmas Baby) etkilendiği isimlere ithaflarla doludur: *Albert King, Jimi Hendrix, Kenny Burrell, Stevie Ray Vaughan*. Bu isimlere Taylor'un semtinde yetişmiş ve sound'unu yaratmış olan *Buddy Guy, Otis Rush, Magic Sam* etkilerini de eklediğinizde 'power trio' formatında (*Jimi Hendrix Experience, Cream, Blue Cheer* ve *Grand Funk Railroad*) blues-rock yapan çok sağlam bir müzisyen çıkmakta. Taylor'un genel olarak yaşadığı sorun repertuarında çok fazla 'cover' parçaya yer vermesi. Yukarıdaki isimlere olmazsa olmaz *Willie Dixon* bestelerini / standartlarını da eklemek mümkün. Kendisi bu durumu bie 'tembellik sorunu' olarak açıklıyor ama Taylor bu besteleri öylesine kendine mal ediyor ki özü aynı kalmakla beraber 'başka birşey' dinliyorsunuz sonuçta. Cuma gecesi bu şarkılardan en az ikisini işitme ümidimi taşıyordum ama onların yerine değişik iki cover sundu Taylor: *The Thrill is Gone* ve *Black Magic Woman*. Özellikle *BMW* yorumu *Santana*'dan bile daha sertti. Taylor ister yavaş ister hızlı olsun tüm parçalarında uzun ve belli bir sertlik taşıyan sololar çalıyor.

Üzerinize faz/wah wah eşliğinde yağmur gibi yağan notalardan kaçmak ne mümkün. Ne sololar ama: hemen her solo içinde jazz, blues ve rock özelliklerini barındırıyor. Sanki Taylor her solosunda Hendrix'in meşhur *Band of Gypsys* / 1970 canlı kayıtları arasında yer alan ve bir çok önemli gitarist tarafından en önemli gitar soloları arasında kabul edilen (*John Mc Laughin, Joe Satriani, Steve Vai* vb.) *Machine Gun*'daki ortamı yaratmaya çalışıyor gibi. Vokal yeteneği belki halen biraz sınırlı ama böyle gitar çalıyorsanız varsın o yönünüz de biraz eksik olsun. Taylor'ın *SRV* ve *Hendrix*'in gitar akrobasi tekniklerinden de (zaten *SRV*'da *Hendrix*'ten o da diğer eski blues ustalarından ödünç almıştı) oldukça faydalandığını eklemek lazım. Son olarak; power trio ortamı güçlü ve virtüöz elemanlara ihtiyaç duyar. Sempatik ama Taylor'ın, özellikle *Dirty Pool*'da *James Knowles*, diğer davulcularına nazaran biraz tutuk kalan *Martin Hümmerle* konserin bence aksayan yönlerinden birisiydi. Zaten bu davulcu sorunu Taylor için kariyerinin başlarından beri varolan bir durum. Martin bana fazlasıyla bir görev adamı olarak geldi. Davul tonunu da pek tuttuğumu söyleyemeyeceğim. *Felton Crews* zaten dev gibi adam, elinde altı telli bas varken hakkında olumsuz bir şey söylerken dikkatli olmak lazım ama bir groove yakalamakta sorunu yoktu bence. Ön taraftaki seyircilerle oldukça sıcak ilişki kurdu ve konser sonrası satışa sunulacak disklerin tanıtımını esprili bir şekilde yaptı. Sonuç olarak 20 dakikalık bir ara hariç yaklaşık 2 saat süren bir blues rock ziyafeti yaşandı diyebilirim. Chicago'da Batı Yakasında üst katında yaşamakta olduğu *Rosa's Lounge*'da düzenli olarak her Salı gecesi çalan, *Jimmy Page* ve *Robert Plant*'in şehire her yolları düştüğünde görmeye gittikleri rivayet edilen, Amerika'da bile bin bir zorlukla turneye çıkan bir blues devini görmek her zaman mümkün olmuyor. Kaçıranlar dertlerine yansınlar.

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

NÜKHET RUACAN İLE...

Bu sayı Görüş Açısı'nın iki farklı konuğu var: Erhan Seçkin ve Nükhet Ruacan. Konu Türkiye'deki kadın müzisyenlerden açılınca ilk akla gelen isimlerden biridir Nükhet Ruacan. İlk akla gelen jazz şarkıcısı... Onun zekası, aklı, öğrenme, öğretme ve yaşama aşkı karşısında tüm bildiklerinizi bir kenara koyup, her cümlesiyle bir kez daha "buradan da bakılabilirmiş hayata" demenize sebep oluyor dünyayı boynuna takmak isteyen kadın... Erhan Seçkin ise jazz dinleyicilerinin yakından tanıdığı genç, yakışıklı, akıllı, üstelik çok da iyi bir davulcu daha ne olsun...

Türkiye'de kadın olmanın ya da kadın müzisyen olmanın zorlukları nelerdir?

Dünyada da kadın olmak biraz zor, ama Türkiye' de özellikle zor. Çok ciddi konulara dalarsak, cinayetler, dayak, sopa, ezilme, şiddet var. Sonra bunlardan kurtulayım diye maddi özgürlüğümü kazanayım diyor, ama onlarda da var şiddet gören. Ben şahsen böyle bir çevrede, böyle bir ailede büyümedim, şiddet görmedim, hiç bilmiyorum ama etrafta olduğunun çok iyi farkındayım. Ben müzisyen olarak kadın olmanın bir zorluğunu yaşamadım. Çünkü hep koruma içindeydim, bütün müzisyenler arkadaşımdı, kulüplerin çoğu arkadaşlarımındı. Ağabeyim vardı çok saygı gören, onun yanında oldum genellikle ve kadın olarak ezildiğimi hatırlamıyorum.

Nükhet Ruacan kendini müzik piyasasına ya da camiasına kabul ettirmek için nasıl bir süreçten geçti?

Ben aslında ressam olmaya niyetliydim çocukluğumda ve Tatbiki Güzel Sanatlar'a girdim. Hiç niyetim yoktu şarkıcı olmaya, fakat deli gibi müzik dinlerdim. Ağabeyimin bütün plaklarını dinlerdim. Bütün parçaları, bütün şarkıcıları, bütün müzisyenleri biliyordum aşağı yukarı. Çünkü bir sene eve kapanıp müzik dinlemiştim, hiç geceliğimi çıkarmadan, sokağa çıkmadan. Liseden mezun olmuştum, akademiyi kazanamamıştım, bir senem boştu. Neşet evden çıkardı, ben onun odasına kapanıp müzik dinlerdim, çok plak vardı onda. Sonra Tatbiki Güzel Sanatlar'da okuduğum sırada Emin Fındıkoğlu şarkıcı olur musun dedi. Çok iyi biliyordu müzik sevgimi. Ben sahne, mikrofon, hiç bir şey bilmeden sahneye çıktım. Üstelik İsviçre'de bir homoseksüeller kulübünde. Dans etmek yasak olduğu için hiç kimse dans etmiyordu. Herkes beni seyrediyor ve tabi ki beğenmiyorlar, çünkü çok tecrübesizim. 18 yaşımdan beri jazz dinliyordum, jazz içimde hazır bekliyordu, ama ben ses ve sahne gelişimimi pop müziğiyle yaptım. Ondan sonra da Amerika'ya gittim, konservatuarda okudum ve döndüğümde pop müziği beni hiç ilgilendirmiyordu artık. Amerika'dan döndükten sonra gecede iki işe gittiğimi çok iyi biliyorum, o zamanlar daha çok kulüp vardı. Şimdi yalnızca Nardis var. Nardis gerçek bir jazz kulübü. Eskiden jazz kulüplerinde çalışacak insan olmazdı, şimdi bizim okul sayesinde (Bilgi Üniversitesi) diyorum ben ona, çocuklar ayda bir sıra bulabiliyorlar kendilerine.

Peki, sırası gelmişken Bilgi Üniversitesi Müzik Performans Bölümü neden kapanıyor?

Onu hiçbir zaman anlamadım, bilmiyorum. Maddi olarak okula yük olduğu öne sürülüyor. Burslu öğrenci bizde daha çok ve burslarını biraz kötüye kullandığı kanaati var ki olabilir yani. 4 senelik okulu 7 senede bitirenler var, 7 sene burs hakkı olduğu için ve askerliği uzatmak amacıyla. Performans bölümü demek özel hoca demek ve hocanın bir öğrencide 7 sene harcaması demek. O da çok büyük masraf. Başka bir çözüm yolu denenseydi çok iyi olurdu elbette. Ben Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nün memlekete çok büyük fayda sağladığını düşünüyorum.

Ben de öyle düşünüyorum. Bilgi Üniversitesi'nin adını müzik bölümüyle duydum ben ve özellikle performans bölümünde okuyan öğrencilerin yaptıkları işlerle. Müzik Bölümü Bilgi Üniversitesi için prestij bölümüdür aslında.

Evet, ben de öyle biliyordum. Hiçbir çözüm yolu denenmeden direkt kapanması herkese özellikle öğrencilere büyük şok oldu bir kere. Memleketin müzik seviyesini genç elemanlar olarak, o enerjiyle yukarı kaldırdı. Eski jazz'cılar artık yoruldular, yaşları ilerledi, yerlerine birilerinin gelmesi gerekiyor. Bu noktada Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nün rolü önemliydi.

Başarılı kadın müzisyen sayısı az. Neden sizce?

Kadın jazz şarkıcısı sayısı piyanist sayısından azdır. Jazz müziği çok yüksek bir zeka ister, özellikle enstrümancı olmak için, jazz armonisini tıkır tıkır kafaya yerleştirmek öyle pek kolay birşey değil, bir de onu enstrümana uygulamak, hele gitar gibi pozisyonları zor olan. Ben jazz çalacağım diye yola çıkıp bırakan çok. Seven çok, ama becerebilen çok değil. Biraz zor bir yol. Klasik müzik de çok zor bir yol, ama jazz müziği var başka hiçbir şey yok dünyada demek lazım, öyle dedirten birşey. Hep içinde yaşıyor olmak lazım. Kafada hep onun olması lazım ki hem etine hem beynine yerleştireceksin. Bunlar çok zor. Şarkıcıların da bu yolu seçerek çok ciddi şarkıcı olmaları mümkün. Ama bizde bu yolu seçen çok az. Zor çünkü bir enstrüman çalmadan ete yazılmıyor kolay kolay. Aslında yalnızca kadınlarda değil erkeklerde de başarılı müzisyen sayısı az. Yalnızca İstanbul'da değil New York' da da öyle ki jazz çalacağım diyen oraya hücum ettiği halde. Kimi İsveç'ten, kimi Polonya'dan gelen müzisyenler New York' da kalabalık bir jazz çevresi oluşturuyor. Onları çeksen orada da çok yok.

Türk kadınının hayattaki duruşu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Türk kadınından bir kitle olarak bahsetmek bana zor geliyor. Bir kere köylü kadının kendine göre bir duruşu var ki hiç fena değil. Bir de okumuş yazmış genç kızlar var duruşları süper. Ama arada kalmış bir nesil var, ev kadınları, kocaya sırtını dayamış, hiç bir işe yaramayan, Seda Sayan Show'dan çıkan, oradan konkene giden, pazarlarda dolaşan, hiçbir işe yaramayan büyük bir kitle var. Köylü kadın hala sabah beşte uyanıp tarlada çalışmaya başlıyor, deli gibi çalışıyor. Genç nesil de öyle, iki tane üniversite bitiriyor, deli gibi çalışıyor. Ama ortada kalanlar çok kötü, maalesef en büyük güç onlarda, çünkü en kalabalık onlar. Onlar bir dernekleşse, sosyal hizmetlere yönelse Seda Sayan' a gideceğine, işte o zaman bu memleketin gücünün ne olacağı belli olmaz. Çok büyük bir kesim uykuda, özellikle kadınlar.

Nükhet Ruacan Nükhet Ruacan olmasaydı Nükhet Ruacan' ı dinler ve beğenir miydi?

Yok canım! Bazı yerlerini beğenebilirdim ama. Bazen dikkatimi çekiyor, ama dikkatle dinlediğim zaman çok kusur buluyorum, hoşlanmadığım çok şey oluyor. Çok da kaydım yok dinleyecek, olanlar da kaset şeklinde duruyor zavallılar dinlemiyorum ki hiç.

Türkiye'de müziğin gidişatı hakkında neler düşünüyorsunuz?

Hiç fena şeyler düşünmüyorum. Diyeceksin ki, arabeskin çok çok fenası prim yapıyor. Gerçekten ne kadar fena olursa o kadar beğeniliyor, ben şaşıyorum. Ama onlar çok havada şeyler. Mesela sektör şeklinde bahsedecek olursan, Türk müziğinin o fantezi denen kısmında bile bazen çok iyi şeyler çıkıyor. Mesela, İbrahim Tatlıses'in orkestrasından gerçek ses çıkıyor, gerçek bir müzik çıkıyor. Alaturka müzik bence zor durumda. Yani öyle Türk Sanat Müziği altında yapılan müzikler hiç güzel değil. Türkü çok ileride, her biri harika, ses, entonasyon, zevk türkülerin güzelliği sözlerinin esprisi, güzelliği büyük bir olay. Pop müziğinde de bu yeni gençlerle güzel şeyler yapılıyor. jazz müziği zaten bir uğraştır, hiçbir zaman bitmiş bir şey değildir. Uğraşa aynen devam ediliyor. Nardis'de vokal yarışması yapıldı. O kadar jazz şarkıcısını bir çok ülkede çıkaramazsın. Dünyadaki kalite oranıyla hiç fena bulmuyorum ve ümit de var, bir sürü genç var, bir sürü meraklı var, kaynıyor zaten memleket. İstanbul New York gibi bir yer oldu zaten, nereden ne çıkacağı belli değil.

Müziğinizi neler besliyor?

Hayat, tanıdığım insanlar, sevdiğim insanlar, beni seven insanlar, benim elime CD, plak halinde ulaşmış insanlar, şarkıcılar, müzisyenler, aşklar, eskiden erkekler, her şey...

Diğer sanat dallarıyla aranız nasıl?

İyidir. Bana sanat deme, zaten dünyadaki en yüksek değer, resimle çok uzun yıllar iç içe yaşadım. Şiir severim. Her sanat olayını severim, bazen o kadar ilerletiyorum ki tabiatın güzelliğinden yerlere yapışıyorum. Tabiatı bile çok seviyorum Allah'ın sanatı mıdır nedir? Dünyayı seviyorum, bir zamanlar dünya diye tutturmuştum. Uzayda çok sempatik bir şey değil midir dünya? Maviş... İlla tutturmuştum kolye yapacağım bir tane, altınla mine, boynuma takacağım dünyayı diye.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Çok çok ihtiyaç duyuyormuşum haberim yokmuş. Hocalık mesleği önüme çıktığı zaman fark ettim. Çocuğumla bir çok şeyi paylaşıyordum, onu eğitmek gibi bir laf altında, ama esas benim ihtiyacımdı, hani bildiklerimi aktarıyım diye. Kim, ne zaman, nerede isterse, otobüste, vapurda çok severim bildiğimi paylaşmayı.

ERHAN SEÇKİN İLE...

Türkiye'de istediğiniz müziği yapma olanağınız var mı?

Türkiye, her konuda olduğu gibi, müzik konusunda da tam bir mozaik. Eğer jazz müziği ile ilgiliyseniz bu mozaiğin içindeki yoğunluğunuz diğer popüler müzik tarzlarındaki gibi olmuyor, ama yine de işinizi bir kalitenin üstünde yapıyorsanız kendinize belli yerler ediniyorsunuz. Jazz müziğinin yapısında "star" lık olgusu yoktur. Mesela pop star, rock star gibi sıfatlar varken jazz star diye bir sıfata rastlamazsınız. Bunun sebebi jazz müziğinin "star" lık olgusu ile beslenmemesi, yalnızca yapılan performansın güzelliği ile mutlu olunmasıdır. Bir jazz müzisyeni diğer müziklerdeki gibi çok para kazanıp lüks bir hayat yaşama hayalleri kurmaz. Belki de sırf bu özelliğe bakarak Türkiye'nin jazz'a en uygun ülke olduğunu düşünebiliriz. Ben hem jazz müziğine hem de akademik eğitimini aldığım klasik müziğe ilgi duyan bir müzisyen olarak, Türkiye gibi bir ülkenin şartlarında istediğim müziği yapma açısından kendimi şanslı görüyorum. Klasik müziği 7 senedir kadrosunda bulunduğum İstanbul Devlet Opera ve Balesi ve Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrasında icra

edebiliyorum. Jazz müziği konusundaki şansım inanılmaz. Ankara'dan İstanbul'a geldiğimden beri hep hayallerimi süsleyen ve beni müzik dışında da her konuda ileriye götürecek müzisyen ağabeylerimle çalma fırsatları yakaladım. Yani Türkiye'de istediğim müziği, hep beraber çalmak istediğim müzisyenlerle çalma olanağım var ve çok mutluyum.

Bir davulla ilk kez kaç yaşında karşılaştınız?

H.Ü. Ankara Konservatuarı Vurmalı Çalgılar bölümünü kazandığımda babam hediye olarak güzel bir davul seti almıştı, ama ben belki de annemin piyanist olmasının da etkisi altında kalmamdan dolayı klasik perküsyon dışında davul değil hep piyano ve keyboard çaldım. Fakat bu soğuk ilk karşılaşma, uzun bir aradan sonra Volkan Öktem' in de sayesinde, 18 yaşımdayken, bir daha ayrılmamacasına bir tutkuya dönüştü. Bir gece televizyonda Volkan Öktem' in çok güzel bir performansını izlediğimde davulun böyle çalınabilmesi beni bu enstrümana aşık etti ve bu aşk gün geçtikçe büyüdü, büyüyor...

"Şu anda o yaşlarda olsaydım bunu yapardım" dediğiniz bir şey oldu mu?

Evet oldu. Bakkaldan o sakızları hiç çalmazdım (şaka tabi ki). Belki yurtdışında (Amerika'da) bir eğitim almak için çaba sarf ederdim.

Yıllar önce kurduğunuz hayalleri gerçekleştirebildiniz mi?

Aşkın Arsunan, Aydın Esen, Fatih Erkoç, Önder Focan, Neşet Ruacan, Levent Altındağ, Yahya Dai, Kamil Erdem, Eylem Pelit ve daha saymadığım bir çok hayranı olduğum müzisyenle çalışma hayallerim vardı ve şansımın da sayesinde hepsi ile beraber çalışma fırsatım oldu. Zamanında tek bir konser izlemek için Ankara'dan gelip gittiğim Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde çalma hayalim vardı bu sene ikinci kere çalıyorum hem de Steve Smith'le aynı grupta, aynı sahnede. Çoğunlukla kendi kompozisyonlarımın olduğu bir solo albüm istiyordum, beste aşaması bitti eğer kayıtları da yaparsak o hayalimde gerçekleşmiş olacak.(bir de Mezdeke ile çalmak isterdim ama daha kısmet olmadı).

Şimdiki hayalleriniz neler?

Eğer solo albüm yapar ve jazz severlere beğendirebilirsem yurtiçi ve yurtdışında çok sayıda konser yapmak istiyorum. Tabi bir de nice yeni albümlerde hayallerim arasında...

Her müzisyenin enstrümanı kişiliğini yansıtır mı?

Bence her müzisyenin enstrümanı kişiliğini yansıtması dışında daha çok o enstrümanı çalış şekli ve ortaya çıkardığı cümleler kişiliğini yansıtır. Aslında bu sadece müzikle ilgili değil her konuda böyledir. Bir insan nasıl bir kişiliğe sahipse öyle yemek yiyip, öyle araba kullanıyor dolayısıyla öyle müzik yapıyor. Bu yüzdendir ki hiç bir beyaz bir siyah gibi funk çalamayıp, hiç bir kuzeyli bir Güney Amerikalı veya Kübalı gibi Latin çalamıyor. Bu yaşam tarzı ve hatta genetik kökenlere dayalı bir şey.

Erhan Seçkin, Erhan Seçkin olmasaydı Erhan Seçkin'i dinler ve beğenir miydi?

Yaptığım kayıtlarımı uzun süre dinlemedikten sonra ne çaldığımı unutmuş bir biçimde tekrar dinlediğimde çalmak istediğim bazı cümleleri ve hissiyatı çıkartabildiğimi gördüğümde kendimi beğeniyor fakat çok iyisini yapmam gerektiğini düşünüyorum. Yani hem beğenir hem de daha iyisini yapabileceğini düşünürdüm.

Bir müzisyenin kendisine özel bir tarz oluşturması nasıl bir aşama gerektirir?

Bence bu aşama ilk olarak taklit etmekle başlıyor. Çalmak istediğiniz tarz müzikte hayranı olduğunuz bir müzisyeni çok dinleyip onun cümlelerini çıkartıp çalmak hem o tarzdaki ufkunuzu açıp hem de teknik olarak sizi ileriye itiyor. Tekniği ilerlemiş ve ufku açık bir müzisyen ister istemez ortaya kendine özgü bir şeyler koymaya başlıyor ve artık yavaş yavaş kendine ait bir tarz sahibi oluyor. Bazen bir davulcuyu sadece bir ölçü dinlediğinizde onun kim olduğunu anlayabiliyorsunuz. İşte o davulcu gerçekten bir şeyleri başarmıştır. Kendine özgü olmayıp herkesle aynı şeyleri çalarsanız kalıcı olamazsınız.

Kullandığınız davulu neye göre seçiyorsunuz?

Ağacının ne cins ve kaç kat olduğuna göre seçiyorum genellikle. Daha çok tercih ettiğim ağaçlar maple ve birch. Toplam 4 davulum var.1'i maple,1'ibirch ve 1'i maple birch karışık.Genel olarak Yamaha marka davul kullanıyorum. Yamaha ton olarak bir çok müzik tarzına cevap verebilen bir davul. Eğer jazz çalacaksam beyaz kumlu deri kullanıyor, rock, fusion veya pop çalacaksam yağlı çift kat deri kullanıyorum. Güzel bir davul ve doğru seçilmiş deri size istediğiniz neticeyi verir.

Sizin müziğinizi dinlemek isteyenler sizi nerede bulabilirler?

Klasik müzikte dinlemek isteyenler İstanbul Devlet Opera Balesi ve Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrasında dinleyebilirler. Jazz çalarken dinlemek isteyenler başta Vural & Focan Project olmak üzere bir çok Önder Focan projesinde, Aşkın Arsunan projelerinde ve Nardis Jazz Club'daki birçok değişik gurupta dinleyebilirler.Tabi bir de pop şarkıcıları ile konserler oluyor...

Diğer sanat dalları ile aranız nasıl?

Çok iyi olmasa da iyi sayılabilir. Annemin senelerce bale korepetitörlüğü yapması ayrıca kız arkadaşımın balerin olmasından dolayı bale ve dansı çok sever, takip ederim. Resim hem yaparım hem de ilgi duyarım ama geliştirecek fırsatım olmadı. Genel olarak sanat dalları ile ilgilenirim ama İstanbul gibi bir metropolde yaşamanın koşuşturmasından pek vakit ayırdığım söylenemez.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Kesinlikle duyuyorum. Bildiklerimi ve karşımdakilerin bildiklerini paylaşmak kadar zevk aldığım bir şey yok denebilir. Beni bırakırsanız saatlerce müzik konuşabilir ve paylaşabilirim. İçimdeki bu istekten dolayı BİG Özel Müzik Okulu ve Armoni Özel Müzik Okulunda davul hocalığı yapıyorum. Belki Yeditepe Üniversitesi bünyesinde açılacak Klasik Perküsyon Yüksek Lisans Bölümü'nde master hocalığı yapma ihtimalim var. Zaten müzik aslında dünyanın en çok şeyi ifade edebilmenizi sağlayan bir iletişim yoludur. Bazen binlerce kelimenin anlatamadığı bir duyguyu sadece 3 nota bir araya gelerek anlatır. Yani aslında sahnede bir performans çalarken bildiklerinizi paylaşıyor ve aktarıyor oluyorsunuz. Müzik tanrının insanlara verdiği en büyük değerlerden biri. Eğer bunu paylaşmazsanız ona ihanet etmiş olursunuz...

REHARMONISATION 2

Cem Tuncer
cemtuncer@yahoo.com

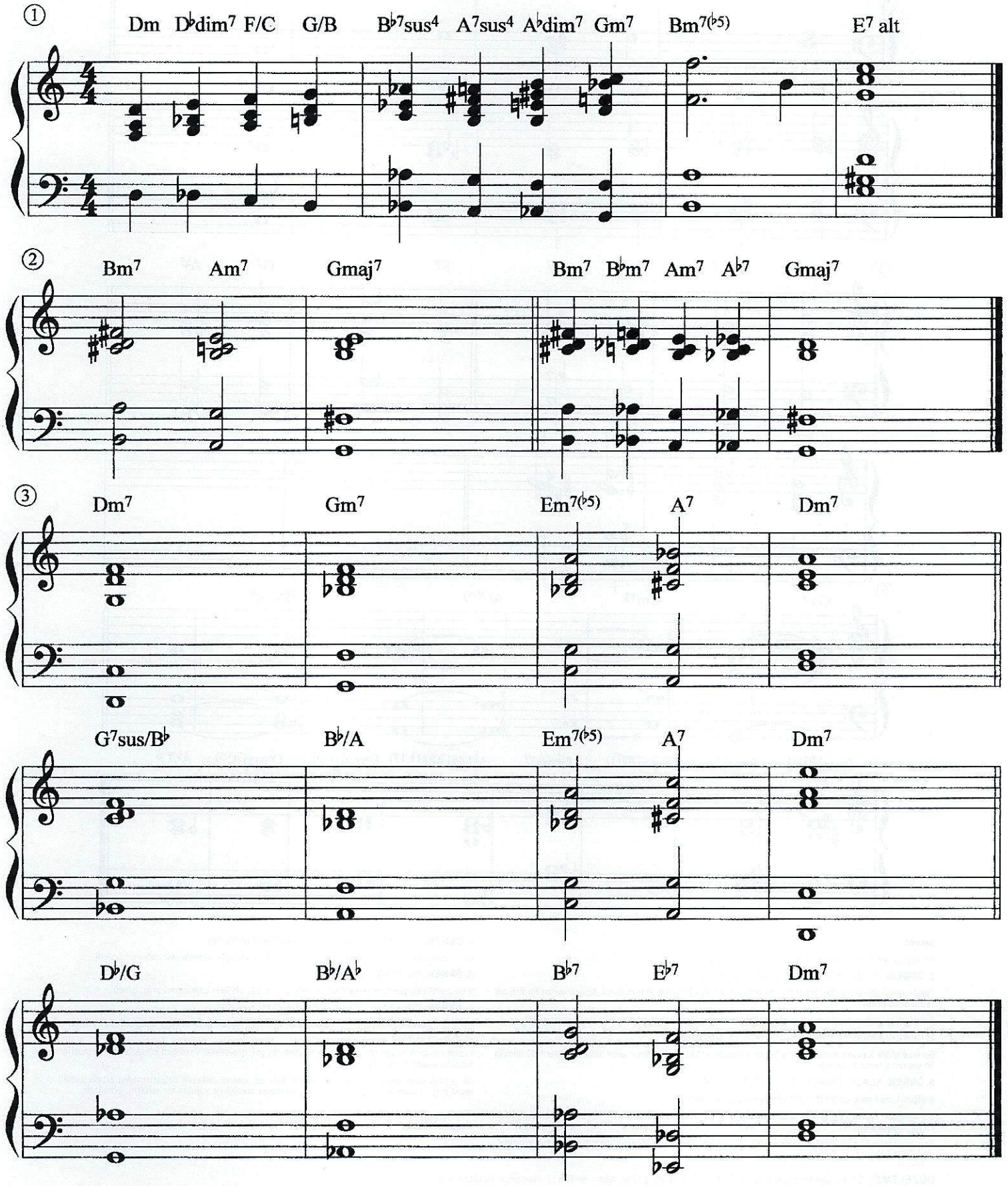

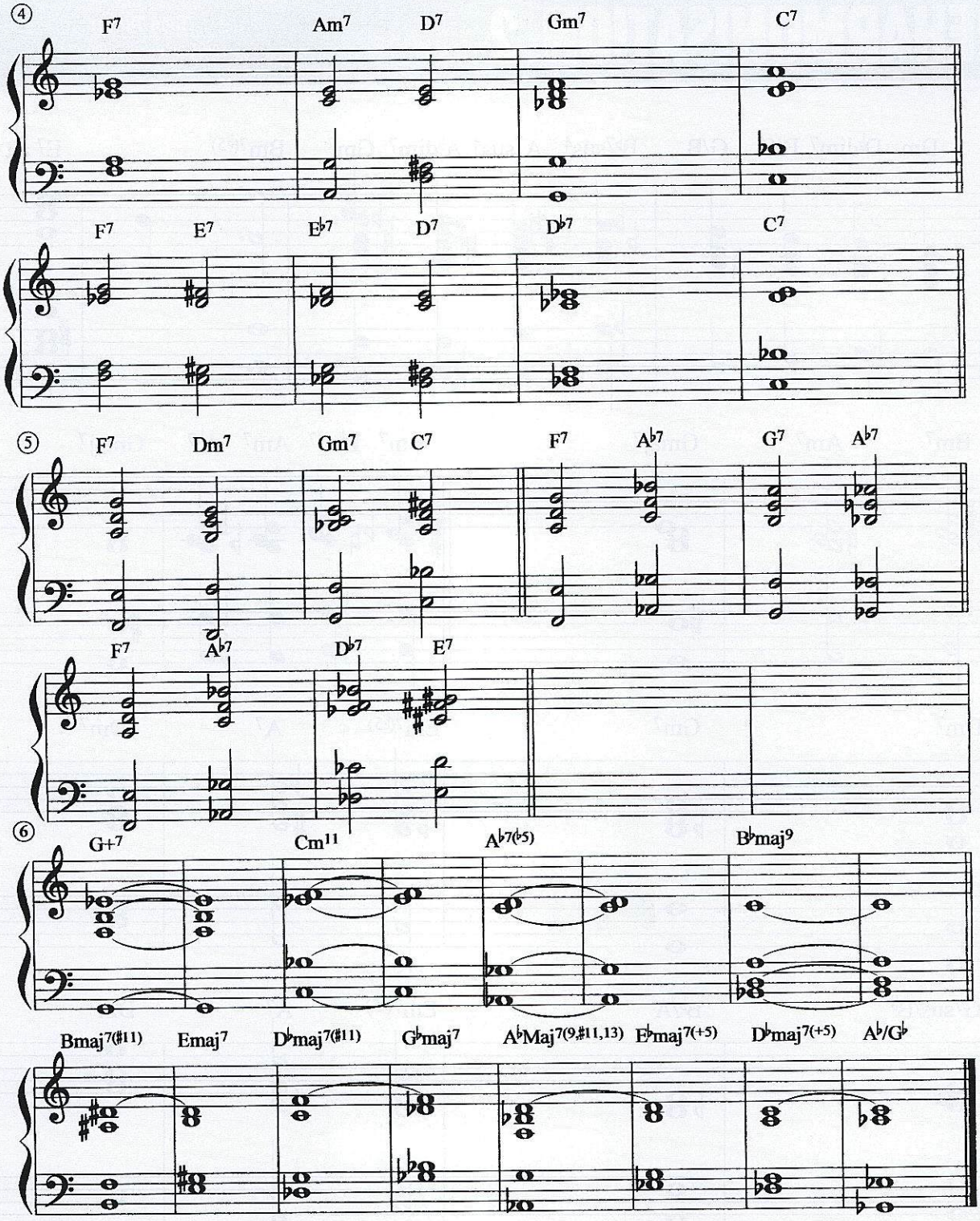

Selam!

Bu sayıda daha ileri reharm. tekniklerinden örnekler var.

1. ÖRNEK: TERS HAREKET (CONTRARY MOTION)

"yesterdays" adlı parçadan bir alıntı. Aslında ilk iki ölçü Dm7 fakat ters harekete çok uygun bir melodi ve reharm. örneği.

Bu teknikte melodi inici ise bas partisi çıkıcı, melodi çıkıcı ise bas partisi inicidir (ters hareket).

2. ÖRNEK: PARALEL HAREKET (PARALLEL MOTION)

Bu iki ölçülük kadans; aynı yöne doğru giden melodi ve bas partisi (bkz:"akor ilavesi". reharm 1) tekniği ile yapılmış reharm. örneği.

3. ÖRNEK: SLASH CHORDS (BAS ÜSTÜNE TRIAD)

4 ölçülük bu örnek ise slash chordlarla yapılmış bir reharm.

Bu örneğin ikinci ve üçüncü satırlarında yer alan slash chordlar Dm7 ve Gm7 akorları yerine kullanılmıştır.

Son satırdaki 3. ölçü Em7b5 yerine Bb7, A7 yerine Eb7 kullanılmıştır (bkz:"flat five substitution". reharm1).

4. ÖRNEK: CHROMATIC CHORDS (KROMATİK AKORLAR)

Bir F blues'un 7., 8., 9. ve 10. ölçüleri üzerine kr. akorlarla yapılmış bir reharm. örneği

5. ÖRNEK: COLTRANE CHANGES

Yine bir F blues'un turnaround kısmı yani 11. ve 12. ölçüleri üzerine reharm. örneği.

6. ÖRNEK: CONSTANT STRUCTURE (DEVAMLI YAPI)

Aynı tip akorların melodi notası gözönünde bulundurularak arka arkaya gelişidir. Yani melodiye göre akor yazma tekniği.

Farklı tınıların kullanıldığı bu teknik reharm.'da çok işlevseldir. Yazdığım örnek "stella by starlight"ın B kısmına yazılmış reharm.

İlk 8 ölçü parçanın kendi akorları, son 8 ölçü ise, melodi notasını değiştirmeden altına yazdığım ve hepsi maj. 7 akorlardan oluşan constant structure tekniği ile yapılan bir reharm. örneğidir.

Hoşçakalın....

DÜZELTME: Geçen sayıda 3. örnekte verilen 4. akor G (9, 13) 6. Akor ise Em11 olacaktır. Bilgilerinize.

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

Tuna Ötenel

How Much Do You Love Me?
Aura 0011-2 (2005)

Müzisyenler
Tuna Ötenel (p, s), Neşet Ruacan (g), İmer Demirer (tp)
Kürşat And (b), Ateş Tezer (d)

Tuna Ötenel'in beklenen albümü son dakikada elimize ulaştı. Standartlardan oluşan repertuarı Türkiye'nin önde gelen sanatçıları ile 3 gün gibi kısa bir sürede İTÜ MİAM Stüdyosu'nda akustik bir tonlamayla canlı olarak kaydetti. Albüm, müzikteki jazz kulüp performansı havası ile doğallık ve samimiyeti korumak adına rötuşsuz olarak dinleyiciye sunuldu. **Ötenel**'in eski günlere duyduğu özlemi latin jazz tınılarıyla anlattığı ve stüdyoda spontane olarak çıkan atışmalarla zenginleşen *Eski Günler*, Polonya hakkında belgeseller izledikten sonra yazdığı ama orada verdiği konserler sırasında dinleyicilerin çok etkilenip kendilerine ithaf etmesini istedikleri *Polonya*, solo piyanoyla harikalar yarattığı ve dinlerken rüzgarın ferahlığını hissedeceğiniz *İmbat*, trompetin başrolde yer aldığı *Hunter*, aslında herşeyin merkezi olan *Ritham Caddesi*, dünyada çok yorumlanmış olmasına rağmen Türkiye'de ilk defa kaydedilen jazz standardı *I Wished On The Moon* ve tabii ki albüme adını veren, melodisiyle insanın içine işleyen *How Much Do You Love Me?*albümün parçaları.

Lifeline

New Frontier
Ak Müzik 408501-2 (2005)

Müzisyenler
Şevket Akıncı (g), Yahya Dai (s), Emre Tukur (key)
Mümtaz Solmaz (b), Cem Aksel (d)

2001 yılında gitarist ve besteci Şevket Akıncı tarafından kurulan "Lifeline" grubunun ikinci albümü "New Frontier" elektronik ve bilgisayar destekli akustik sound'a sahip. Herşey'den biraz diye düşünebileceğiniz albümde konuklar da var; Baki Duyarlar (p), Akın Eldes (g), Yetkin Dikinciler, Serhan Kandemir.

Serkan Çağrı

Nefesim
Akustik 902565 (2005)

Müzisyenler
Serkan Çağrı (clt)

Ege Üniv.Türk Müziği Konservatuarından İTÜ Türk Müziği Konservatuarına uzanan müzikal çalışmasından başka kendisini Mercan Dede'nin Secret Tribe grubundan bileceğiniz sanatçımız Serkan Çağrı'nın kendi adına yaptığı çalışmasında konuklar arasında Erdem Sökmen (g), Turay Dinleyen (ud), Yıldız İbrahimova (vo) da yer alıyor.

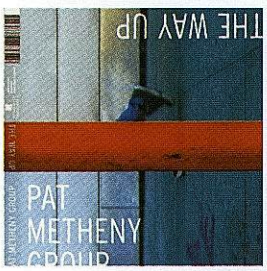

Pat Metheny Group

The Way Up
Nonesuch 79876-2 (2005

Müzisyenler
Pat Metheny (g), Lyle Mays (p, keyb), Steve Rodby (b, cello)
Cuong Vu (tp, vo), Gregoire Maret (har), Antonio Sanchez (d)

Pat Metheny çocukluk arkadaşı Lyle Mays ile yine keyifli bir birliktelik içinde. 2002'de çıkan Speaking of Now kadrosuna ilaveten armonikasıyla Gregoire Maret dahil olmuş. Toplam 68.10 dakikalık kayıtta parçalar 4 ana başlıkta toplanmış. 1.Opening, 2. Part One, 3.Part Two, 4.Part Three. Konuk olarak Richard Bona (perc) ve David Samuels (perc)da yer alıyorlar.

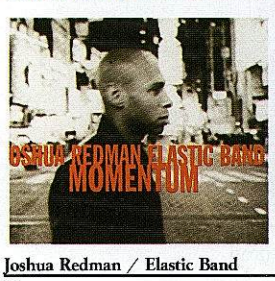

Joshua Redman / Elastic Band

Momentum
Nonesuch 79864-2 (2005)

Müzisyenler
Joshua Redman (s, keyb), Sam Yahel (keyb)
Jeff Ballard (d), Brian Blade (d)

Joshua Redman orgcu ve piyanist Sam Yahel ile oluşturduğu Elastic Band projesine devam ediyor. Hem de zengin bir konuk listesi ile. Bu listede Peter Bernstein (g), Flea (b), Stefon Harris (vib), Eric Krasno (g), Meshell Ndegeocello (b), Jeff Parker (g), Kurt Rosenwinkel (g), Nicholas Payton (tp), ?uestlove (d) yer alıyorlar. 13 parçanın yer aldığı çalışma orijinal ağırlıklı gibi görünse de Jimmy Page & Robert Plant bestesi The Crunge, Ornette Coleman'ın Lonely Woman yorumlarına da yer verilmiş.

Terence Blanchard

Flow
Blue Note 78273-2 (2005)

Müzisyenler
Terence Blanchard (tp), Brice Winston (ts, ss, EWI)
Lionel Loueke (g, vo), Derrick Hodge (b), Kendrick Scott (d)

Terence Blanchard jazz dünyasının üretken müzisyenlerinden. Herbie Hancock'un hem yapımcı hem de piyanist olarak yer aldığı bu çalışmada konuk müzisyenler ise Aaron Parks (p), Howard Drossin (synth prog), Gretchen Parlato (vo). 11 parçanın kaydının yer aldığı bu çalışma çok yeni olduğundan bizim piyasamıza girmesi biraz vakit alacağa benzer.

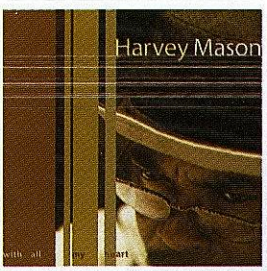

Harvey Mason

With all my Heart
BMG 52741 28 (2004)

Müzisyenler
Harvey Mason (d)

Davulcu Harvey Mason düşlerini gerçekleştirmiş. Bir şekilde dostu, arkadaşı olan müzisyenlerle stüdyoya girip "trio" çalmışlar. Bu albüm "bütün kalbiyle" dostlarına adadığı çalışması. Kimler yok ki; Kenny Barron (p), Ron Carter (b), Chick Corea (p), Dave Carpenter (b), Fred Hersch (p), Eddie Gomez (b), Monty Alexander (p), Charnet Moffett (b), Bob James (p), Charlie Haden (b), Cedar Walton (p), Ron Carter (b), Brad Mehldau (p), Larry Grenadier (b), Mulgrew Miller (p), Ron Carter (b), Dave Grusin (p), Mike Valerio (b), Herbie Hancock (p), Dave Carpenter (b), Hank Jones (p), George Mraz (b). Toplam 11 sevdikleri parçayı kaydetmişler. Müzikal bir geçit.

SF Jazz Collective

Live!
Nonesuch 79866-2 (2005)

Müzisyenler
Bobby Hucherson (vib), Joshua Redman (ts, ss)
Nicholas Payton (tp), Miguel Zenon (as, flt), Josh Roseman (tb)
Renee Rosnes (p), Robert Hurst (b), Brian Blade (d)

Bu muhteşem grup dünyanın belli başlı jazz festival ve organizasyonları için düşünülmüş ve ilk turlarını da 2004 Mart ve Nisan aylarında California'da yapmış. Bu canlı kayıt da oradan. Hepsi de çok tanınmış, açık fikirli olmaları dolayısıyla birbirine benzeyen, üretken müzisyenlerin birlikteliği ile oluşan grubun hedefi jazz'ın geçmişi, içinde bulunduğu anı ve geleceğine dair düşüncelerini müzikleri ile dinleyenlerine ulaştırmak. Bu konserler sırasında yapılan kayıtlardan seçilen parçalar arasında besteler ve bazı Ornette Coleman besteleri yer almış. Ayrıca bir de muhtemelen nette bulabileceğiniz 3 CD'den oluşan bir başka kayıt daha var. Bu albümde 7 parçanın kaydı yer alıyor.

Soulive

Steady Groovin'
Blue Note 63976 20 (2005)

Müzisyenler
Eric Krasno (g), Neal Evans (Ham.B3), Alan Evans (d)

Soulive 12 ve 13 Temmuzda 12.İstanbul Jazz Festivali kapsamında Babylon'da konser verecek. Eğer hiç dinleme fırsatınız olmadıysa bu toplama albümü dinlemeden gitmeyin. Günümüzde Hammond B3'ü en iyi seslendiren gruplardan. Konseri de kaçırmayın deriz.

Steve Cole

Spin
Narada 7366824 (2005)

Müzisyenler
Steve Cole (ts, as), Dave Hiltebrand (b, p), Tim Pierce (g)
Ricky Peterson (Ham.B3), Todd Sucherman (d)
Lenny Castro (perc)

Smooth jazz severlere yeni bir albüm. Toplam 10 parçanın kaydının yer aldığı albümdeki parçalar da Steve Cole ve Dave Hiltebrand'a ait.

Jeff Golub

Temptetion
EMI 7366923 (2005)

Müzisyenler
Jeff Golub (g), Dave Carpenter (b), Steve Ferrone (d)
Mitch Forman (keyb), Lenny Castro (perc), Jerry Hey (tp)
Bill Reichenbach (tb), Dan Higgins (s)

Gitarist Jeff Golub'dan smooth jazz severlere... Altümde toplam 11 parça yer alıyor, sıcak yaz gecelerine serin esintiler...

Falvio Boltro

40
Blue Note 8060928 (2003)

Müzisyenler
Falvio Boltro (tp), Eric Lagnini (p), Remi Vignolo (b)
Franck Agulhon (d)

Günümüzün başarılı ve mutlaka dikkatle izlenmesi gereken trompetçilerinden İtalyan Flavio Boltro'nun 2003 tarihli kaydı. 3 parçanın dışında tüm besteler kendisine ait. Toplam 10 keyifli parça.

Keiko Matsui

Walls of Akendora
EMI 7366725 (2005)

Müzisyenler
Keiko Matsui (p)

Dijital teknoloji harikası bir kayıt. Japon Piyanist Keiko Matsui aranjman ve programlarının yine Japonlar tarafından yapıldığı yeni bir kayıtla piyasada. Türünden hoşlananlara.

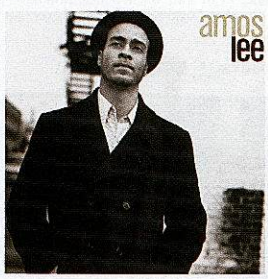

Amos Lee

Amos Lee
Blue Note 9735122 (2005)

Müzisyenler
Amos Lee (g, vo), Norah Jones (p), Devin Greenwood (Ham.B3), Lerry Gold (cello), Jaron Olevsky (b), Dan Rieser (d)

Norah Jones'un piyanist olarak 3 parçada yer aldığı vokalist ve gitarist Amos Lee'nin kendi adını taşıyan albümün türü de aynı onunki gibi country-jazz karışımı. Türünden hoşlananlara.

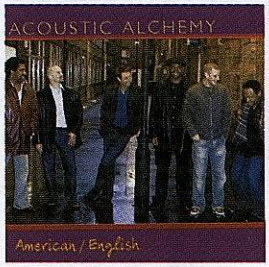

Acoustic Alchemy

American / English
EMI 6069122 (2005)

Müzisyenler
Greg Carmichael (g), Miles Gildergale (g), Neil Cowley (keyb)
Greg Grainger (d), Richard Bull (prog), Snake Davis (bs, ts)

Naylon telli gitar çalan Greg Carmichael ve Miles Gildergale'in kurdukları grubun yeni çalışmaları. Toplam 11 orijinal parçanın yer aldığı albümde konuklar da var. Patrick Clahar (ts), Fayyaz Virgi (tb), Kevin Robinson (tp), Anthony White (keyb).

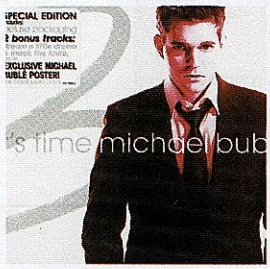

Michael Bubble

It's Time
Reprise 48996-2 (2005)

Müzisyenler
Michael Bubble (vo), Randy Waldman (p), Brian Bromberg (b)
Vinnie Colaiuta (d)

Vokal severlere yeni bir ses daha... Büyük orkestra ile feeling good, a foggy day, quando, quando, can't buy me love, save the last dance... tam 14 parça.

BrazilBossa'n'Bass

EMI 724386653826 (2004)

Müzisyenler
Claudia Compas (vo), Marco Pontes (p), Oscar Gonzales (g)
Luis Carlos de Paula (perc)

Bildiğiniz sevdiğiniz tüm Brazil parçalar günümüzün sound'una uygun yeniden yorumlanmış. Hatta bunları daha da seveceksiniz. Parçalar mı? Mas que nada, Agua de verao, Carinhoso, Ipanema, Manha de carnaval ile birlikte tam 14 parça.

Miles Davis

Miles in Tokyo
Columbia 51950820 (2005)

Müzisyenler
Miles Davis (tp), Sam Rivers (ts), Herbie Hancock (p)
Ron Carter (b), Tony Williams (d)

Bir yeniden basım, ne iyi. 14 Temmuz 1964 Tokyo'dan, canlı... Allah uzun ömür versin, hayatta tek kalanı Herbie Hancock. O günlerde Miles 38. yaşını henüz kutlamış. Tony ise henüz 18'lerinde. 7 parça var albümde. If I were a Bell 10.15, My Funny Valentine 12.48 dakika.

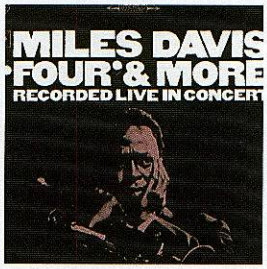

Miles Davis

Four & More
Columbia 519505 2 (2005)

Müzisyenler
Miles Davis (tp), George Coleman (ts), Herbie Hancock (p)
Ron Carter (b), Tony Williams (d)

12 Şubat 1964'de New York Lincoln Center konserinden canlı kaydedilmiş bir Miles Davis. 60'lar kariyerinin en üst düzey göstergesi bir performans. LP olarak yayımlanmış kaydın CD olarak yeniden basımı. Her eve lazım tabii.

Miles Davis

In Berlin
Columbia 519507 2 (2005)

Müzisyenler
Miles Davis (tp), Wayne Shorter (ts), Herbie Hancock (p)
Ron Carter (b), Tony Williams (d)

25 Eylül 1964. Batı Berlin'de gruba bu kez döneminin post-Coltrane tenorcusu Wayne Shorter dahil olmuş. 6 parça var, bir de bonus, orijinal LP'de olmayan bir parça daha var.

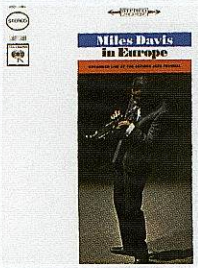

Miles Davis

In Europe
Columbia 519506 2 (2005)

Müzisyenler
Miles Davis (tp), George Coleman (ts), Herbie Hancock (p)
Ron Carter (b), Tony Williams (d)

Bu yeniden basım Miles Davis'in 27 Temmuz 1963, güney Fransa'da verdiği konserlerin canlı kaydını kapsıyor. "I Thought About You" ise bonus, orijinal LP'de olmayan bir parça.

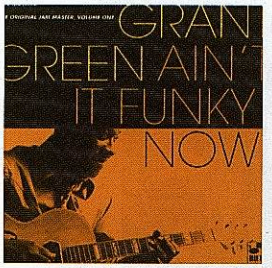

Grant Green

Ain't It Funky Now!
Blue Note 6035225 (2005)

Müzisyenler
Blue Mitchell (tp), Claude Bartee (ts), Grant Green (g)
Emanuel Riggins (org), Jimmy Lewis (Fender b)
Idris Muhammad (d), Candido Camero (congas)
Richard Landrum (bongos)

1969-71 yılları arasında EMI-Blue Note'dan yapılmış gitarist Grant Green liderliğindeki kayıtlardan yapılan toplama bir albüm serisinin birincisi bu. Soul-jazz diyebileceğimiz, R&B ve blues severlerin de hoşlanacağı türde bir çalışma.

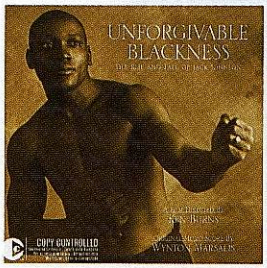

Wynton Marsalis

Unforgivable Blackness
Blue Note 6419521 (2004)

Müzisyenler
Wyton Marsalis (tp), Victor Goines (clt), Wes Anderson (as)
Wycliffe Gordon (tb), Douglas Wamble (g)
Reginals Veal (b), Herlin Riley (d), Eric Lewis (washboard)

Ken Burns'ün "siyah boksör" Jack Johnson'un yaşamını anlattığı filminin müzikleri Wynton Marsalis imzası taşıyor. Film ilginç, müziği ise o dönemi yansıtıyor. Albümde alto saksofonu hemen her parçada çalan Wes Anderson'u 25-26 Mart tarihlerinde Nardis'te kendi grubu ile dinlemiş ve şahsen tanımıştık. Albümde en uzun parça 5.12, en kısa ise 0.50 saniyelik 21 parça yer alıyor.

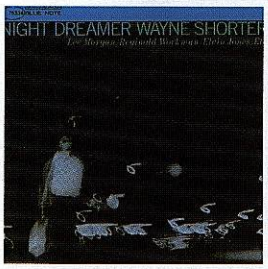

Wayne Shorter

Night Dreamer
Blue Note 7533424 (2005)

Müzisyenler
Lee Morgan (tp), Wayne Shorter (ts), McCoy Tyner (p)
Reggie Workman (b), Elvin Jones (d)

29 Nisan 1964 kaydı albüm daha önce 1987'de yeniden basımı yapılmış ama fikirler hala yeni. Toplam 7 parça var. Hepsi de Wayne Shorter bestesi.

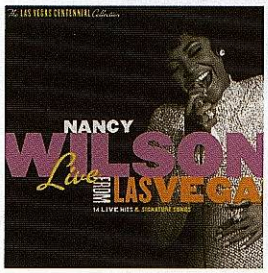

Nancy Wilson

Live in Las Vegas
Capitol 7593824 (2005)

Müzisyenler
Nancy Wilson (vo)

Las Vegas kuruluşunun (15 Mayıs 2005) 100.yılında "Las Vegas Centennial Celebration" serisi hazırlamış. Vokalist Nancy Wilson da uzun yıllar buralardaki otellerde (Copa Room ve The Sands Hotel) çalışmış güzel sesiyle şarkılar söylemiş. George Schearing ve Cannanball Adderley ile kayıtlar yapmış. Bu seriden başka kayıtlar da var. Frank Sinatra, Bobby Darin, Dean Martin, Elvis Presley bunlardan en tanınmışları. Vokal severlere...

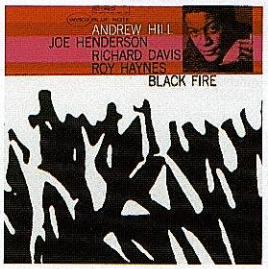

Andrew Hill

Black Fire
Blue Note 9650227 (2004)

Müzisyenler
Joe Henderson (ts), Andrew Hill (p), Richard davis (b)
Roy Haynes (d)

8 Kasım 1963 kaydı bir yeniden basım. Döneminin avant-garde türüne giriyor. 2004 yılından itibaren Blue Note yeniden basımların 'liner note'larına jazz dünyasının önde gelen kalemlerinden "a new look" ilavesi de koymuş. Dinlerken bunları okumak da çok ayrı bir keyif oluyor.

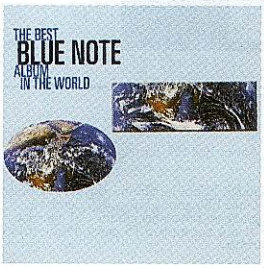

The Best of

Blue Note
Blue Note 6080721 (2005)

Horace Silver, John Coltrane, Art Blakey and The Jazz Messengers, Lou Donaldson, Cannonball Adderley, Kenny Burrell, Lee Morgan, Herbie Hancock'dan birer parçanın yer aldığı bu toplama albüm içinde Blue Note ve Alfred Lion'un hikayesinin de bulunduğu bir kitapçıkla anlam kazanıyor.

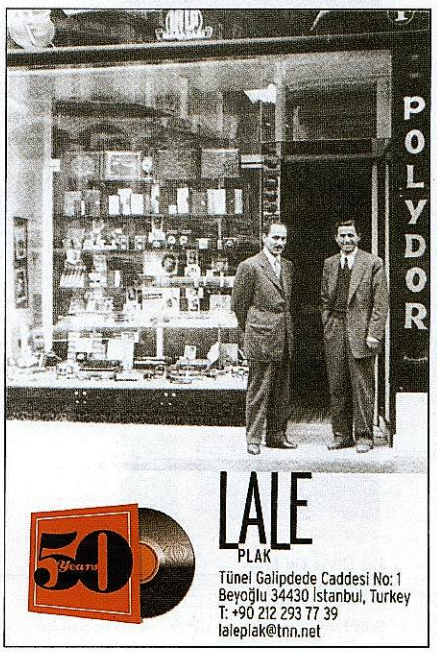

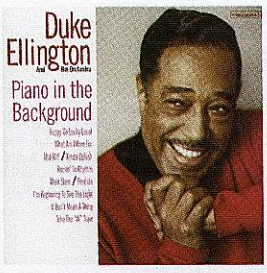

Duke Ellington

Piano in the Background
Columbia 512919 2 (2004)

Müzisyenler
Duke Ellington Orchestra

Trompetler; Andres Merenghito, Willie Cook, Eddie Mullens, Ray Nance. Tromboнlar; Britt Woodman, Booty Wood, Lawrence Brown. Alto Sax; Johnny Hodges, Russell Procope, Paul Gonsalves. Tenor sax ve klarinet; Jimmy Hamilton. Bariton sax, klarinet; Harry Carney. Piyano; Duke Ellington, Billy Strayhorn. Bas; Aaron Bell. Davul; Sam Woodyard. 31 Mayıs ile 30 Haziran 1960 tarihleri arasındaki 1 aylık bir sürede Los Angeles'daki Columbia Stüdyolarında kaydedilmiş, bu CD'de ise yeniden kayıt olarak tekrar piyasaya sürülmüş. 5'i bonus toplam 14 parçaya yer verilmiş.

Duke Ellington

Piano in the Foreground
Columbia 512920 2 (2004)

Müzisyenler
Duke Ellington (p), Aaron Bell (b), Jimmy Woode (b)
Sam Woodyard (d)

1961 yılından bir yeniden basım bu albüm. Büyük orkestrasız, muhteşem piyanist; Duke Ellington. Aaron Bell demişki, "şimdiye kadar yaptığımız en rahatlatıcı albüm". 11 parçaya ilaveten 7 tane daha bonus var toplam 18 parça. Piyano trio ve Duke severlere duyururuz.

Charlie Mingus

Tijuana Moods
RCA Victor Gold Series 74321749992 (2000)

Müzisyenler
Charles Mingus (b), Jimmy Knepper (tb), Curtis Porter (Shafi Hadi) (as), Clarence Shaw (tp), Bill Triglia (p), Danny Richmond (d), Frankie Dunlop (perc)

Yeniden basımlar da dönem dönem yeniden basılıyor, Charles Mingus'un "en iyi kaydım" dediği en son 2000'de 2 CD olarak yeni ambalajıyla piyasaya çıkan Tijuana Moods'u Türkiye'de de artık bulabilirsiniz. Albüm ilk kez 1962'de daha sonra 1987, 1997'de de basılmıştı.

Les Divas Du Jazz

Aretha Franklin, Sarah Vaughan, Billie Holiday
Columbia 477969

Sony Fransa'dan ithal bu 3 CD'den oluşan toplama, şık ambalajlı CD paketi hediyelik diye düşünülmüş muhtemelen. Ama vokal severlere veya bu sanatçıları merak eden yeni başlayanlara birer kaynak niteliğinde.

Il Divo

BMG 82876676542-7 (2005)

Paris Operasının 4 muhteşem sesi "il divo" adıyla yaptıkları bu kayıtla piyasadalar. David, Sebastien, Urş ve Carlos "dünyanın ilk operatik süper grubu" olarak, hem yakışıklılıklarıyla hem de sesleri ile tüm festivallerin gözde adayı olma yolundalar. Repertuarlarında ise Unbreak My Heart, Mama, The Man You Love, Feelings, My Way gibi hit'lere yer vermişler.

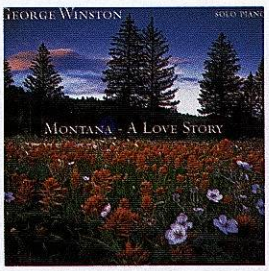

George Winston

Montana – A Love Story
BMG84632 (2004)

Müzisyenler
George Winston (p)

Genelde solo piyano çalıp, film müzikleri yapan sanatçının son çalışması. 18 parçanın yer aldığı çalışmayı piyanoyu solo dinlemekten hoşlananlara öneriyoruz.

Marc Moulin

Sam's Suffy
Blue Note 36760 9 (2005)

Müzisyenler
Marc Moulin (keyb), Garcia Morales (d)
Philip Catherine (g), Bruno Castellucci (d)

Belçikalı Marc Moulin müzik yaşamındaki 30. yılı bir albümle kutluyor. 1975'den beri dinlenen müziklerini düşük tempolu jazz, hissederseniz funk, olarak nitelendiriyor.

Etta James

Blues To Bone
BMG 606442 1 (2004)

Müzisyenler
Etta James (vo), Bobby Murray (g), John "Juke" Logan (har)
Sametto James (b), Donto James (d)

Blues şarkıcısı Etta James bascı ve davulcu oğulları ile yaptığı son çalışmasıyla. Blues aşkına!

Al Green

Everything's OK
Blue Note 74585 2 (2005)

Müzisyenler
Al Green (vo), Lester Snell (p), Robert Clayborne (org)
Bobby Manuel (g), Leroy Hodges (b), Steve Potts (d)
The Royal Horns, The New Memphis Strings

Soul ve R&B severlere...

Mariza

Transparate
EMI 76992 (2005)

Geçen yıl İstanbul Jazz Festivalinde de yer alan Portekizli şarkıcı Mariza'nın yeni çalışması. 14 parçanın yer aldığı albümü türünden hoşlananlara öneririz

Dizzy Gillespie – Alumni All Star Big Band

Things to Come
MCG Jazz 1009 (2002)

Müzisyenler
James Moody (ts, flt), Jimmy Heath (ts), Franks Wess (as)
Antonio Hart (as), Gary Smulyan (bs), Earl Garner (tp)
Greg Gisbert (tp), Terell Stafford (tp), Claudio Roditi (tp)
Slide hampton (tb), Jay Ashby (tb), David Gibson (tb)
Douglas Purviance (btb), Renee Rosnes (p), Marty Ashby (g)
John Lee (b), Dennis Mackrel (d), Duke (perc).

2002 projesi olan bu projeyi sadece CD olarak değil, bu yılki jazz festivalinde canlı olarak da dinleyeceğiz. Bu konseri kaçıranlara ve İstanbul dışındaki tüm jazz severlere öneriyoruz.

Hiromi

Brain
Telarc 83600 (2004)

Müzisyenler
Hiromi Uehara (p), Anthony Jackson (b), Martin Valihora (d)

Yine İstanbul Jazz Festivali'nin müzisyenlerinden bir olan Hiromi'nin 2004 yılındaki kaydı. Sanatçı zaten bu projesi ile İstanbul'da olacak. Yalnız bu bu albümden parçaları Anthony Jackson'dan değil bir başka bascı Anthony Philip Grey yer alacak. Konseri kaçıranlara veya doyamayanlara...

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2 RADYO ÜNİVERSİTE 91.5 ANKARA FM-RADYO VİZYON 93.0

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-07:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Caz Basamakları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	04:00-05:00	Cazın Şarkısı	Renin Batıgün	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Eclipse	Yavuz Baydar	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-07:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy, Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00q	Esintiler	Seda Binbaşgil	Açık Radyo
	23:00-00:00	Blue Random	DJ Ngt	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Gece ve Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-02:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	01:00-07:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Blues Mobil	Turgay Yıldızlı	Açık Radyo
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	22:00-00:00	Roundmidnight	Levent Ekmekçioğlu-M.Numan İnal	Ankara FM 93.0 Radyo Vizyon
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo
PERŞEMBE	01:00-07:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-15:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Yaşayan Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Nightflight	DJ Naki	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00.00	Dünden Bugüne Caz Müziği	F.Filiz Çıragül Akkök	TRT Radyo-3
CUMA	01:00-07:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy,Jak Kohen,Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yaşayan Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	18:00-19:00	Worldcard Presents the world with DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Atilla Aksoy, Jak Kohen, Ozan Ertürk	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	04:00-10:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	13:10-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	18:00-19:00	Kulüp Kayıtları		Açık Radyo
	19:00-20:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	04:00-05:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	04:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	Cazın Şarkısı	Renin Batıgün	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	İyi Kayıtlar,Unutulmaz Yorumlar	Kenan Onuk	NTV Radyo
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	17:30-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	23:00-00:00	Gece Yarısı Güneşi	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

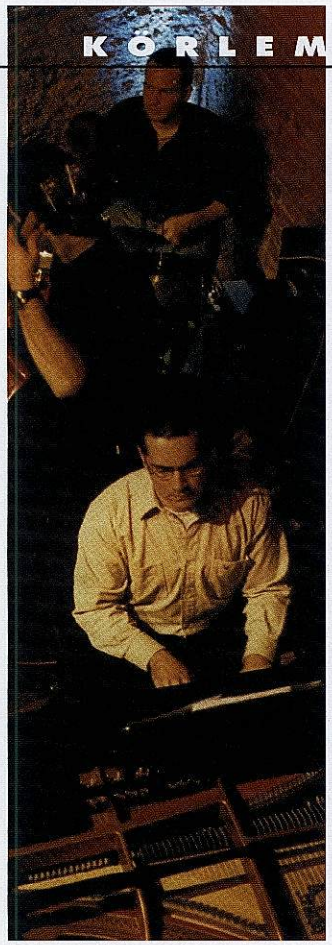

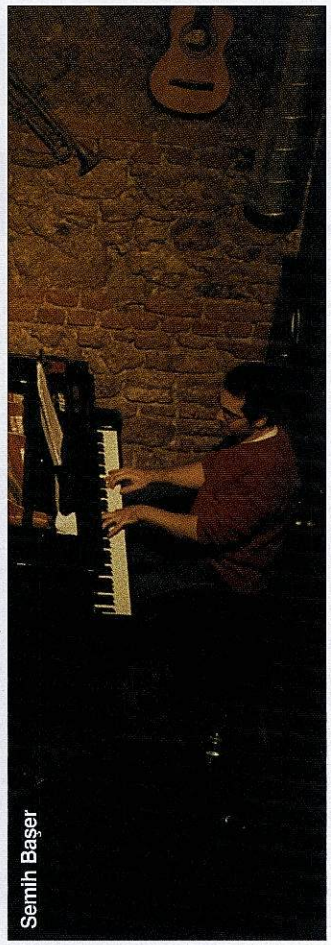

Burak Bedikyan

Okuduğunuz Körleme'yi Haziran ayı ortasında Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleştirdik.

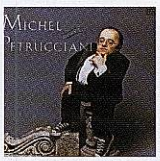

Michel Petrucciani
Michel Plays Petrucciani | Blue Note 1987
It's a Dance (Petrucciani)
Michel Petrucciani (p), John Abercrombie (g), Eddie Gomez (b), Al Foster (d)

Çok güzel parça. Petrucciani. İlk dönemlerinde daha fazla Bill Evans duyuyordum, ama bu albüm sonraki döneminden, kendi müzikal şahsiyetini ortaya koyduğu bir kayıt. Çok lirik bir parça, temayı sunduktan sonra enerjisini fazla dizginlemeden yoğun ve heyecanlı bir giriş yapmayı tercih etmiş solosuna. Kendine has bir tuşesi var, bir ara çok dinledim. Parçaya gelirsek, genelde 3/4'lükler daha bir akıyor, daha bir swing ediyor 4/4'lüklere göre sanki. Hep bir yerlere götürüyor, bitmesin istiyorsun. Gitaristin performansını daha fazla beğendim, teknikle müzikalite arasındaki dengeyi iyi kurduğunu düşünüyorum burada. Daha düşünceli çalıyor gibi; Abercrombie olmalı. Basta ise Eddie Gomez sanırım. Genelde Gomez'i entonasyonundan dolayı yargılayanlar olur, ama ben ritmik ve armonik olarak yaklaşımını beğenirim. Davulcuyu çıkartamadım, Steve Gadd olabilir ama emin değilim. Çok önemli bir kayıt bu, Petrucciani sevdiğim bir müzisyendir aşağı yukarı son on yıldır dinliyorum. Caz ile ilgilenmeye başladığım dönemde dinlediğim birkaç isimden biriydi. Zaman zaman kayıtta olan icrasından daha fazlasını verebilecek bir piyanist olduğunu da düşünmüşümdür. Ama Jim Hall ve Wayne Shorter ile yaptığı Power of Three'yi çok beğenirim mesela. Bazı sololarını bir dönem ezbere bilirdim. Mesela Estate, inanılmazdır. Standard çalışından ziyade kendi parçalarını çalışını tercih ederim.

Hiromi
Brain | Telarc 2004
Legend of the Purple Valley (Hiromi)
Hiromi Uehara (p), Anthony Jackson (b), Martin Valihora (d)

Girişte piyano tuşesi çok güzeldi. Elektrik basın tonu hoşuma gitmedi. Benim havalarım değil fazla bunlar. Piyano introsu çok güzeldi başka bir yere açılır diye bekliyordum ama olmadı. Kübalı biri mi? Introdan sonra latin bir şey bekliyordum, Gonzalo Rubalcaba ya da Michel Camilo diyecektim ama bambaşka bir yere gitti. Çok fazla ilgilendiğim bir alan da değil. Bas ve davul tonundan da rahatsız oldum.
(Biraz daha dinledikten sonra)
Pek beğenmedim parçayı. Birbirinden çok kopuk pasajlar var. İki akora bağlayıp vamp yapmaları hoşuma gitmedi. Müziğin içine de fazla girmiyorlar... interplay zayıf, müzikle ilgili paylaşımları pek olmayan üç farklı insanı aynı odaya sokup zoraki bir kayıt yapılmış gibi tınlıyor. Tanıdığım biri değil, kimdir?
(Albümü veriyorum)
Bir bölümünde Gonzalo Rubalcaba'yı hatırlattı. Ama kafası karışık birinin çalışı gibi. Bu kadar çok çaldığın zaman müzisyen olarak sorumluluğun ikiye, üçe katlanıyor. Notalar hep bir amaca hizmet etmeli, bir yere gitmeli böyle durumlarda, örneğin McCoy Tyner'da veya Aydın Esen'de olduğu gibi...

Aşkın Arsunan
One A Day | Aura 2004
A New Wave (of 212) (Arsunan)
Aşkın Arsunan (p, keyb), Levent Altındağ (ts), Şenova Ülker (tp), Volkan Hürsever (b), Volkan Öktem (d)

Daha önce duyduğum bir parça bu. Tolga'nın [Tüzün] albümünden mi? Tanıdığım insanlar çalıyor gibi hissediyorum! Bizden bir albüm gibi. Giristeki davuldan Volkan Öktem olduğunu tahmin ediyorum, birlikte çaldığım ve hayranı olduğum müzisyenlerden biri olduğu için hemen dikkatimi çekti. Piyanistin öne çıkmadığı bir parça, çok güzel bir eşlik, çok güzel bir yazı. Bütün dinamikler, nüanslar yerli yerinde. Trompet solosu da çok tanıdık, Şenova abi mi? Şenova abinin nefesini, duruş kalkışlarını çok kendine has buluyorum. Çok güzel bir parça bu. Hafif Yellowjackets havaları var. Piyanistten emin olamamıştım, ama şimdi Aşkın abi olduğunu söyleyebilirim. (Gülerek) Aşkın abi beni vuracak geç tanıdığım için! Bence ülkedeki en değerli müzisyenlerden biri, duyuşu ve müzikal bakışıyla...

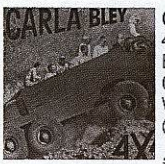

Carla Bley
4x4 | WATT 2000
Baseball (Bley)
Carla Bley (p), Larry Goldings (org), Lew Soloff (tp), Wolfgang Puschnig (as), Andy Sheppard (ts), Gary Valente (tb), Steve Swallow (b), Victor Lewis (d)

İlginç bir head ile girdiler. Mütevazı düzeyde bir Monk ile Ornette'ın ECM'de karşılaşması gibi ama sonra gelen armoniler hoşuma gitmedi. Davul bas eşliğini beğenmedim, çok tekdüze gidiyorlar Hammondcı da bunun üzerine zoraki groove ettirmeye çalışıyor gibi. İddialı bir headin solosu böyle olmamalı bence, çok klişe kalmış. (Biraz daha dinledikten sonra) Çok heyecan vermedi doğrusu. Kimdir?
(Albümü veriyorum)
Orgta Larry Goldings mi var? Çok da beğendiğim bir adamdır aslında, ama parçanın gidişatındaki duruşunu beğenmedim. Grup peşinden gelmeyince havaya girememiş olsa gerek. Ritm grubunun pasif tavrının da bestecinin tercihi olduğunu tahmin ediyorum. Beste için Liberation Orchestra'yı andırıyor diyecektim ama söylemedim. Carla Bley çok yakından takip ettiğim biri değil açıkçası. Davulcu Victor Lewis mi? Çok şaşırdım. Böyle bir formatta böyle bir müziği çalarken dinlememiştim. Steve Swallow'u beğenirim. Çok yakın hissettiğim bir tarz değil, ama Carla Bley'in özgün bir karakteri var o kesin. Kompozisyon güzel ama geliştirilme biçimi ve solistlerin yaklaşımı pek hoşuma gitmedi. Belki Carla Bley'in solo altındaki aranjmanları nedeniyle olabilir.

Türkiye'nin Tek Jazz Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 20 YTL/20.000.000 TL.'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:.....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 20 YTL/20.000.000 TL.'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 nc'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 20.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:.....

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız CD kazanmışlardır.

Ayşe Özkavaklı, Yenibosna/İSTANBUL
Servet Özdemir, Göksun/K.MARAŞ
Engin Çetinkaya, Seyhan/ADANA

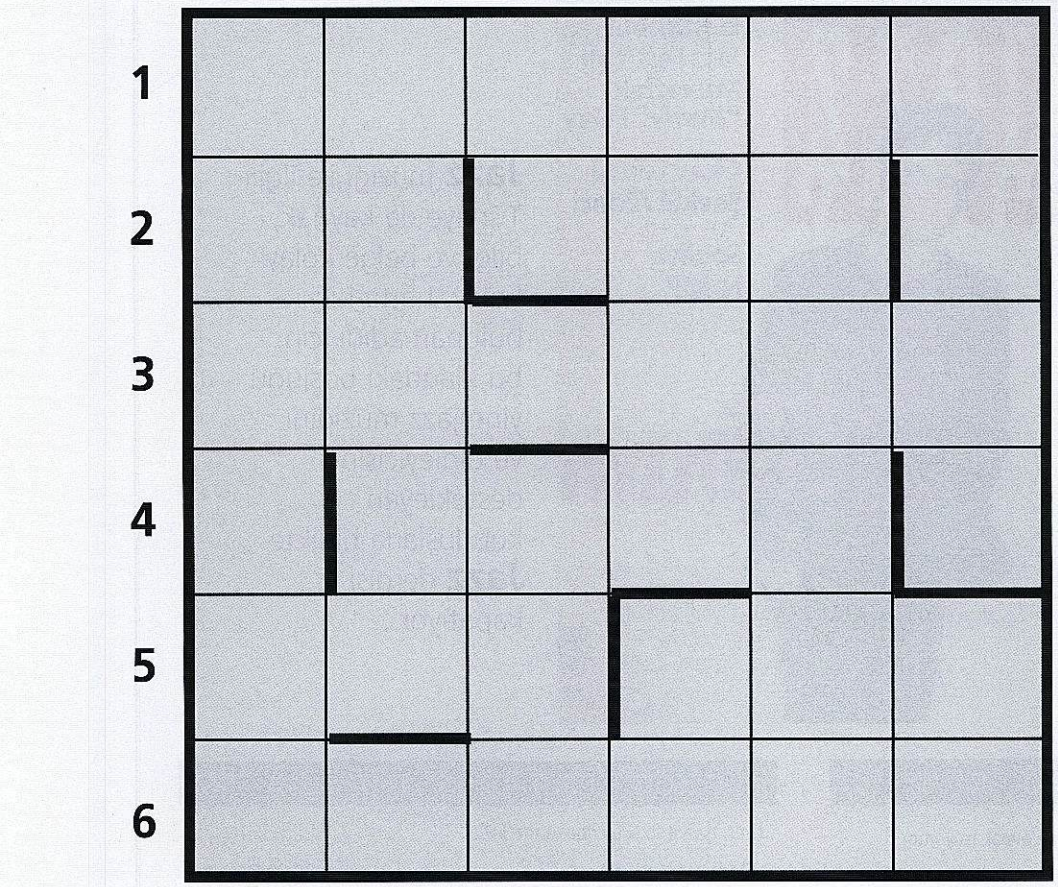

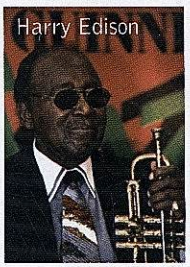

Yukarıdan aşağıya:

1-Harry Edison'ın lakabı.

2-Prysm'in Second Rhythm albümünde bir parça: _____ Dense/Bir Carla Bley albümü: _____ Hate to Sing.

3-Bir Jan Garbarek albümü: It's _____ to Listen to the Gray Voice /Brad Mehldau'nun Places albümünde bir parça: _____ Walk in the Park/Tony Malaby'nin 2004 Adobe albümündeki bir bestesi (tersi).

4-Bir Mick Goodrick-Joe Diorio albümü: _____ Birds/Uzunçaların kısaltması.

5-Doğuştan gelen bir kemik hastalığına rağmen çok başarılı olmuş piyanistin adı.

6-Bir Redman-Yahel-Blade albümü: _____3/Bir standart: _____ Funny Valentine (Rodgers/Hart).

Soldan sağa:

1-Bir Harold Arlen-Ted Koehler klasiği: _____ Weather.

2-Bir Wycliffe Gordon-Eric Reed albümü/Bir basçı: _____ Eckhardt/La notasının harf karşılığı.

3-Bir müzik şirketi.

4-Mi sesinin harf karşılığı/Mark Dresser'ın son albümünde bir parça (tersi)/_____ Love Supreme (John Coltrane).

5-Bir Fun Horns albümü: Der Mond _____ aufgegangen (tersi)/1925-1999 yılları arasında yaşamış bir vokalist: _____ Tormé (tersi).

6-Bir Kenny Garrett albümü: _____ Said.

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	A	H	I	M	I	J
2	A	S	J	A	M	O
3	R	U	B	B	E	R
4	S	L	I	D	E	D
5	E	S	L	U	K	A
6	T	A	L	L	I	N

Dünyaca ünlü **Art Academy**, şimdi Türkiye'de...

Herkes Resim Yapabilir!

Hayatınıza renk katın, resim yapın!

Cambridge Üniversitesi tarafından hazırlanan yepyeni bir resim öğrenme metodu. Adım adım, kolay ve eğlenceli.

TOPLAM 13 ART KLASÖR İÇERİSİNDE 131 FASİKÜL, 3668 SAYFA.

Kolay takip edilen, bire bir anlatımlı fasiküller sayesinde, her hafta adım adım çizim ve boyama tekniklerini, püf noktalarını öğrenecek, fasiküllerin yanında verilen kaliteli resim malzemeleri ile kolayca resim yapabileceksiniz.

ÇOK DEĞERLİ ABONELİK ARMAĞANLARI

- 66 Parçalık Ahşap Ressam Çantası...
- 13 adet VCD, 2 adet Art Book'tan oluşan 10 saati aşkın, Videolu Resim Öğrenim seti.
- 13 adet lüks mekanizmalı Art Klasör
- Resim Paleti ve kaliteli resim malzemeleri...

BEDAVA
Artifical Deri Saplı
Ahşap Ressam Çantası

HER FASİKÜL **25,** YTL

ADIM ADIM ÇİZİM VE BOYAMA TEKNİKLERİ
ART ACADEMY

EDAVA AHŞAP RESSAM ÇANTANIZ İLE BİRLİKTE İLK İKİ FASİKÜL SADECE BEŞ YTL.
esim çantasındaki malzemeler her hafta fasiküllerinizle birlikte verilecek.
31 fasikül tamamlandığında en az dört çanta dolusu malzemeye, palet, tuval, eskiz defteri ve esim kağıtlarına sahip olacaksınız.

Çıktı! Tüm Gazete Bayilerinde

BOYUT YAYIN GRUBU

HEDİYELİ ABONELİK İÇİN 0212 444 53 53

on line abonelik için
www.artacademy.com.tr

Size yol var.

En yakın Arçelik yetkili satıcısında buluşmak üzere.

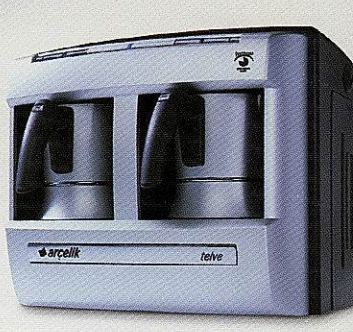

telve

Türk Kahvesi Makinesi

444 0 888 www.arcelik.com

Koç